

MÁSODIK ELJÖVETEL

Lidércfény könyvek

MÁSODIK ELJÖVETEL

Antológia a XIII. Lidércfény pályázatra
készült novellákból

www.lidercfeny.hu

Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin.

A kiadás éve: 2024.

Első kiadás

Felelős kiadó: Bognár Imre Zsolt

© *Lidércfény – Minden jog fenntartva!*

Szerkesztő: Bognár Zsolt

Korrektúra:

Török Ida, Bognár Zsolt

Tipográfia és tördelés: Bognár Zsolt

Borítógrafikák és belső illusztrációk:

Török Viktor - Microsoft Designer Image Creator AI

Borító: Bognár Zsolt

***Az antológia a Lidércfény Online
kulturális magazin kiadványa.***

www.lidercfeny.hu

ISBN: 978-615-82467-3-6

A kiadvány az alábbi Creative Commons licenc alá esik:

Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább!

CC BY-NC-SA

ELŐSZÓ

A Lidércfény Online kulturális magazin tavaly, azaz 2023-ban ünnepelte megalapításának húsz éves évfordulóját. Ebből az apropóból írtuk ki legutóbbi, szám szerint XIII. pályázatunkat „*Marsi mocsarak mélyén megbúvó misztikus mesterek*” címmel.

Számos remek pályamű érkezett a határidő lejártáig, elég ahhoz, hogy ígéretünkhöz híven elkészíthettük ezt az elektronikus antológiát.

Az eredeti kéziratokat most is gondos kiadó módjára korrektúráztuk, és az íróikkal egyeztetve néhány novellán kisebb-nagyobb változtatásokat is eszközöltünk, hogy minél inkább javítsuk az egyébként is remek olvasói élményt.

A pályázat témája az alábbi volt:

Mint azt bizonyára tudjátok, a Lidércfény „totemállata” a béka. Ez a kedves kis mocsári lény végigkíséri a Lidércfény életét a kezdetektől, sőt, már a Lidércfény létrejötte előtt is fontos szerepet játszott a szerkesztőség életében. (Gondoljunk csak Jimmy Cartwright Békaélet békaréten című méltán híres balladájára.) Ám modern időket élünk, az úrkutatás rohamléptekkel fejlődik, és van arra reális lehetőség, hogy belátható időn belül emberes expedíciót küldjünk bolygószomszédunkra, a Marsra. Mivel a Lidércfény alkotói már eddig is számos országból kerültek ki, bizony nincs kizárva, hogy a hamarosan már nem csak a nekünk otthont, bölcsőt, anyaföldet nyújtó bolygóról kapunk alkotásokat, hanem más planétákról is. Így számíthatunk arra, hogy a jövőben a Lidércfény megjelenik a Marson is. Ebből kifolyólag tehát úgy gondoltuk, elébe megyünk az eseményeknek, és ezzel a pályázattal készülünk a jövőre, egyúttal megünnepeljük a mögöttünk álló húsz évet.

Olyan, Marson játszódó sci-fi novellákat vártunk, amelyekben valamilyen formában szerepel a béka.

Hiszen a marsi mocsarak meleg mélyén természetesen békák is élnek. Hiába próbálja a NASA eltitkolni előlünk az igazságot, mi hiteles forrásokból kiderítettük, hogy rajtuk kívül számos különös nép és létforma lakja a bolygót.

Ott vannak például a mogorva motorosok, a magányos mérnökök, a mókás marsi majmok, no és természetesen a marsiogyorózó mókusok, meg persze a mézet majszólo medvék, nem is beszélve a mindenkit megcsípő megvadult méhekről, és természetesen a címben szereplő misztikus mesterekről. (Ki tudja, lehet, hogy ez utóbbiak maguk a meleg marsi mocsarakban megbúvó békák?)

A zsűrizés eredményeképpen az alábbi pályaművek értek el dobogós helyezést a komoly kategóriában:

1. Kispál Márton: Második Eljövétel

(Beérkezett martonkispal néven)

2. Ian Pole: Békák és óriások

(Beérkezett Deepankrin néven)

3. Zolnai Bence Vajk: TabulaRasa

(Beérkezett zbencev néven)

A zsűrizés eredményeképpen az alábbi pályaművek értek el dobogós helyezést a humoros kategóriában:

1. PROF(Robi): Látogatók a vörös bolygón

2. Ilonka Anna: Casa-Nova küldetése

(Beérkezett Panna86 néven)

3. Erdős Sándor: Vrak a bölcs

Köszönjük minden pályázónak, hogy megtisztelt bennünket alkotásával!

*Kellemes szórakozást és kikapcsolódást kívánnak
az antológia készítői!*

Tartalomjegyzék

Kispál Márton

Második Eljövetel11

PROF(Robi)

Látogatók a vörös bolygón 29

Ian Pole

Békák és óriások..... 59

Ilonka Anna

Casa-Nova küldetése67

Zolnai Bence Vajk

Tabula Rasa 93

Erdős Sándor

Vrakk, a bölcs115

JohhnySilver

A mocsári békák rövid életet élnek...121

Gulyás Gábor

Mars-mentőfrakció 129

R. Harbinger

Kinek a pap, kinek a béka 137

Révész Márton

Akkor most ki az örült?..... 147

Zspider

A tekintete 153

SzaGe

Alex161

Delejork

Balfácán kommandó 167

Kispál Márton

MÁSODIK ELJÖVETEL

Tíz nap maradt hátra az istenjövetel jeles napjáig, amikor Kálmos az asztal fölé görnyedve ünnepi beszédét írta, és inasa, a le-
vélzöld szemölcsű Pufaj ríkoltozva kereste fel a csillaglobbanás hír-
vel:

– Tisztel-Atya, felviláglott! Ragyog a Lobogvány!

Kálmos úszóhártyás markából kiesett a ceruza. Úgy fordult Pu-
fajhoz, hogy majd’ belereccsent a nyaka.

– Felviláglott? – visszhangozta.

– Fel, Atyám! Ne feddj meg, amiért ilyen dérral-dúrral járulok
elé, de odakint már bolydul a nép, távcsövet szorongatva, tömjént
füstölve! – Pufaj rücskeiről csöpögött a víz, összekoszolta az arany-
hímzéses szőnyeget. – Jöjj gyorsan, Atyám!

Ám Kálmos ekkor már a vízálló papi köpenyéhez nyúlt, és be-
csapta a jegyzetfüzetét, melybe eddig körmölt. Két szökkenéssel ott
is termett a küszöbön. Elrebegett egy litániát, mély levegőt vett, majd
fejest ugrott a folyosót ellepő mocsárvízbe. Pufaj szorosan a nyomá-
ban, hallotta, ahogy ő is a hullámok alá bukik.

Kálmos ezt a házat csak elvonult írásra használta, ezért a ke-
rítésként szolgáló mocsár sekély volt és tiszta – semmi hínár vagy
egyéb fölösleges luxus –, egy-kettőre átérték rajta. A partra kapaszkodva újra sóhajtottak, meg kellett szokni a kinti, szárazabb levegőt. Kálmos az égre pillantott, de Dagályváros sárból tapasztott tornyai épp eltakarták a Lobogványt.

– Menjünk a térre – intett Pufajnak. – Egyébként mikor történt ez a felragyogás? – kérdezte, ahogy ugrálva elindultak. Alkonyodott, a város zöld páráján túl még épp ki lehetett venni a dűnék bronzos foltjait.

– Az imént, Atyám. Amint megláttam, jöttem is, hogy szóljak neked.

– Jól tetted, fiam.

– Mit jelenthet? Az istenek korábban ideérnek?

Kálmos habozott. A legtöbb égi jel zavarosan jutott el idáig, a semlyékes felszínig, és ő óvakodott attól, hogy olyan jóslatot hozzon, amit később megeáfortak a tények. Próféta és szemfényvesztő között ijesztően vékony határ húzódott.

– Előtte hadd lássam a csillagot – felelte végül.

A Lobogvány-téren, melyet épp akkorának hagytak meg, hogy a környező épületek sose fedjék el az isteni csillagot, már kész tömeg verbuválódott: unkák, varangyok és szalamandrák párától csillogó gyülekezete. Mind az égre szegezték a tekintetüket.

Kálmos meglátta: a Lobogvány mintha kétszer fényesebb lett volna, ezüst könnyecseppként izzott a felhőkön túl. Sose tapasztalt még ekkora gyönyört. Elmotyogta a kedvenc imádságát, ma már vagy századszorra – „Az istenek kertje, a lelkem kertje.” Ott állt a tömeg szélén, és hiába volt felszentelt pap, most egynek érezte magát közülük, halandó, póre békának, akinek még az árnyéka is apró volt, melyet a mennyei fény vetett. Hát elér idáig a tündöklés! Napról napra közelebb araszol. Nemrég még csak szikra volt, fakóbb a Miriklónál is, melyet a közeli csillagok közül elsőként nyel a köd – de Kálmos immár a bőrén érezte az égi lehetetet, finoman égtek a köpeny alól kivillanó pórusai.

– Mit jelent? – kérdezte ismét Pufaj elcsukló hangon.

– Nem tudom – ismerte el Kálmos kelletlenül. Leporolta a köpenyét, mintha a szegélyébe varrt talizmánokat már most láthatnák az istenek. – Te érzed, fiú? A bőrdön. Meleg árad belőle.

Mielőtt Pufaj válaszolhatott volna, a Lobogvány fénye elhalványult. A tömeg egyként hördült fel, egy varangyasszony sikoltott.

– Semmi gond! – kiáltotta Kálmos, mert ő látta, érezte, hogy a csillag attól még megmarad. Ott izzott tovább, összehúzódva, macacs pontocskaként. – Nincs ok az aggodalomra. Az istenek nem most jönnek el, de nem is volt szó ilyesmiről. Jelenleg belépnek a mi világunkba, átolvadnak az ég pajzsán. A terv világosan kimondja: tíz nap múlva, a Sárszentelők Napjára várjuk az érkezést. Készüljetek tovább: ültessetek, metsszettek, öntözzetek és permeteztetek, ahogy megkívánják! – Pufajhoz fordult, és ezt már csak neki címezte: – E jelenéssel azt üzenték, hogy közelednek. Nem lankadhatunk.

Az inasfiú nyelve kilógott izgalmában. Kálmos nem tudott rá haragudni: elvégre kétszáz esztendeje várakoztak, nemzedékről nemzedékre szállt a készülődés terhe. Ebiha koruktól tudták, mit jelent a fejük felett parázsló Lobogvány, és már csak az utolsó napok maradtak hátra: a Dagály Birodalmat hamarosan magukhoz fogadják az istenek.

– Hogy állsz a beszéddel, Tisztel-Atyám?

Kálmos csak dűnnyögött válaszként.

Hazafelé tartott a sötétbe borult utcán, az inas pedig elkísérte. A bőre még enyhén pezsgett a csillag fellobbanó fényétől, a gondolatai szerteszét gurultak.

– Nem találok a helyes szavakat – mordult fel. – Túl sok minden jár a fejemben. Helyt kell állnom papként, főkertészként, szónokként, meg az egész kételtű birodalom képviselőjeként is. – Belemártotta a hasát egy pocsolóba, amit pont erre a célra tartottak fent a döngölt járdán. – Latyakos egy ügy ez, ez az ünnepi beszéd. Mert hát hogyan érhetnék fel az iménti látványhoz a szavaimmal? Megsimított minket a menny.

– De hisz mindig jól szólsz, Atyám. Az imént is úgy feltüzelted a népet, amikor azok kétségbeestek volna, hogy öröm volt nézni.

– Az váratlan eset volt. Az istenek hangja szólt belőlem, úgy éreztem.

– Akkor imádkozz. Szólítsd magadhoz a jelenlétüket.

Kálmos oldalba koppintotta a nyúlós nyelvével.

– Csak óvatosan, Pufaj! Tudd, hol a helyed. Mit hiszel, tán nem imádkozom éjt nappallá téve?

– De, Atyám. Elnézésem kérem. Én csak segítenék.

– Segítenél! Inkább fontoskodnál. – Kálmos a fejét csóválta. – Na akkor halljuk: te mit tennél a nevemben? Már az imádkozáson túl. Mit foglalnál bele a beszédedbe? Hogyan gyűjtenél ihletet?

Pufaj elnémult. Lelassulva követte a papot, szeme ide-oda járt, ahogy ötleteket keresett.

– A kert – mondta aztán. – Járnék egyet a mocsár sűrűjében, hogy meghasson a népem erőfeszítése. Elvégre nem azért jönnek az istenek, hogy megcsodálják a kertet, amit az ő távollétükben neveltünk?

Kálmos hümmögött. Már épp megszólta volna a kis tudálékos varangyot, de ráébredt, hogy milyen rég járt odakint. Holdtölték, évek óta készült és készült, távcsövön át figyelte a Lobogványt, misék szögét csiszolta, a főtér dekorációját tervezte, és közben a lényeg, az ingovány párája, távolabb és távolabb került tőle.

– Igazad lehet – morrantotta. – Miféle kertész vagyok kert nélkül? Reggel elkísérsz oda.

Pufaj bólintott. Mosolyogva folytatta az utat.

Békaszem nem látott nagyobb büszkeséget ennél: a horizontig húzódott a mohaszakállas fák rengetege, a pára vibrált a szúnyogok és méhek zümmögésétől. Szőnyegnél is vastagabb, olajos levelek fonódtak össze, tavirózsa ringott a nádasban. Kálmos lába kellemes, simogató iszapba süppedt. Pár szökkenéssel a vízbe is merült, alatta hajként lobogott a sárkányhínár.

Az egyik legrégebb emléke volt, hogy itt csodálta a szirmokat és a latyakból kandikáló krokodiltojásokat. Már totyogott valamicskét a szárazföldön, napról napra erősödött a tüdeje, ebihalfarkát koloncként húzta maga után. Anyja elmesélte neki, hogy igen, ez itt az őseik öröksége, az Első Elővetel óta építik az égiek kegyeiért. „Az istenek kertje, a lelkem kertje.” A Mars bolygó szíve volt ez, minden zászlónál és himnusznál erősebben egyesítette a birodalom népeit.

Ahogy Kálmos egyre beljebb és beljebb úszott, nyomában a lelkesen csapkodó Pufajjal, feltűntek az istenek romjai. Bő kétezer éves oszlopok és boltívek kőből, rajtuk a fémmel rótt rúnák, egy megfietlen ábécé szimbólumai. Egykor egész házak álltak itt, ha hinni lehetett a regéknek, égbetörő tornyok és kikötők, ahonnan a mennyjáró hajók indultak, ám a sivatagi tornádók, mohó folyondárok és habos áradások mind követeltek maguknak egy-egy harapást, és mára csak a düledékek maradtak. A katekizmus úgy tartotta, hogy maga a természet is eme isteni építményekből áradt – e falak mögül sarjadtak a fák és zuzmók, itt szivárogtak elsőként a mocsár cseppjei. Az indákkal szótt téglahalmokon békák imádkoztak: egy unka pap vezényletére csiszolt kagylószilánkokat szorongattak, és áhítatosan brekegték. A szent szövegek egyik legizgalmasabb bekezdésénél tartottak, amely az istenek távozását taglalta, hogy hogyan keltek át a mennyeken és tértek vissza a saját világukra, mely a távcsövön keresztül óceánkéken csillogott. Kálmos intett a papnak, majd tempózott tovább.

Inásával együtt egy keskeny, úszó lápszigethez ért. Kifeküdtek a partra, élvezték a csendet. Ez a tájék még zsenge volt: az ötödik gőteháború annyira megtépázta, hogy éppcsak gyógyulásnak indulhatott. Átlátszóvá tisztult a víz is, Kálmos kavicsokat és csőröcskigákat látott az alján. Azon morfondírozott, hogyan folytathatná az ünnepi beszédét, amikor ismerős vartyogás ütötte meg a fülét:

– ...megmondom én, mi volt az, egy újabb porfogó.

– No de Káka!

– Jól hallottad: kacat, amibe beleütöd a lábujjad, meg amit évente vinni kell csiszoltatni. Akkor én már vennék a helyedben egy tisztességes csigahéjat.

Kálmos félrenyelt izgalmában. Régi szerelme, Káka közeledett a part iszapján, komótos léptekkel, valamelyik jellegtelen barátnője társaságában. Arra se maradt idő, hogy odanyögjön valamit Pufajnak, Káka már karnyújtásnyira ért, és szeme sarkából feltűnt neki az ő díszes vízálló köpenye.

– Ó! Kálmos! Azaz... Tisztel-Atya, én...

– Micsoda kellemes meglepetés! – Kálmos fejet hajtott. Akarata ellenére se tudta száműzni a negédes csengést a hangjából. – És még azt hittem, ez a reggeli lábnnyújtózás a mocsárban nem lehet gyönyörűbb.

Káka zavartan kuncogott. – Látom, a humorod nem változott.

– Én nem viccelek. – Tényleg nem viccelt. Káka az eltelt évek dacára fiatalos maradt, feje búbján gyöngyfényű mirigyek sorakoztak. Kálmos csak most fogta fel, mennyire kíváncsi, hogy mi történt vele. Pufaj egy kósza intésére távozott, de Káka barátnője először értetlenül pislogott, és csak akkor hagyta ott őket, amikor Kálmos megcsörgette a köpenyébe tűzött talizmánokat. – Na, így máris meghittebb.

Káka összeszűkülött szemmel nézett rá. – Neked aztán van bőr a képeden.

– Ugyan, a sors akarata, hogy most, ebben az órában találkozunk itt! Ekkora véletlen nem történik csak úgy.

– Azért nem akkora véletlen. A mocsár naponta több ezer látogatót vonz. Inkább az a csoda, hogy még csak most futottunk össze, én ugyanis minden reggel erre járok, te pedig főkertész vagy.

– No igen – dörmögte Kálmos. – Főkertész létemre ritkán jutok el ide, ez a magyarázat. Sok a teendő.

– Vagy úgy. – Káka vetett egy pillantást távolodó barátnője felé, aki épp egy békalencsétől sűrű pocsolyába ugrott. Sőhajtott. – Legegyen. Járjunk egyet e szigeten, ha már ilyen ritkán akadunk össze, akár a véletlen, akár a sors akarta így.

Kálmos szélesen elvigyorodott. – Remek! Tegyük egy kört a Brakkvízű-tónál, hm?

– Felőlem!

Komótosan szökkentek a sziget partján, lágy sarcseppek szóródtak a hasukra. Kálmos úgy érezte, neki illene kezdeményeznie, ha már elküldte Káka beszélgetőtársát:

– Rég láttalak.

– Én meg nemrég láttalak. – Káka maga is megeresztett egy mosolyt. – Tegnap este a téren, amikor a tömeghez szóltál. Épp fakult a Lobogvány, és én megrémültem, hogy tán el is tűnik, hogy félreértettük a jeleket, és akkor meghallottam a hangod... Zsurla megkérdezte, hogy ugye ő az, mire én bólintottam.

Kálmos elkomorodott. Korainak ítélte Zsurlát említeni, egyelőre csak csevegni kívánt.

– Bizonyára tudod, hogy énvelem mi van – mondta –, hisz gyakran szerepelek, a miséimre csaknem az egész város eljár. Ezért inkább beszéljünk rólad. Hogyan töltöd az életed? Már amikor nem a kertben bandukolsz reggeli torna gyanánt.

– Elvagyok. Halad az élet, csepről cseppre, mint az ingóláp. A lányom... a lányunk serdül, lassan nálam is pufókabb. Céhet kell választania.

– Oh... Melyik van kedvére?

– A fémművesség érdekli.

– Az jó.

– Ühüm. – Káka megtorpant egy korhadó bürökszárnál. – Ide figyelj, Tisztel-Atya. Mellőzzük ezt a jópofáskodást. Az életem rendben van, ahogy Zsurláé is. Együtt élünk az új párommal, és boldogabbak nem is lehetnénk. Téged ritkán említünk, mert mindig valami veszedés vagy szomorúság a vége. – Nem hagyta Kálmost szóhoz jutni, remegő hangon folytatta: – Most is csak úgy elküldted a barátomat,

mintha mindenki felett állnál. Épp ez a habitus borította ki annak idején.

– Hiszen a barátod önszántából lépett le! – Kálmos csak ennyit tudott kinyögni magából. Nem érték hirtelen a vádló szavak, elvégre legutóbb is kuruttyolva, puffogva váltak el.

– Ha tényleg így gondolod, akkor nagyobb a gondod, mint hittem.

– Sajnálom, hogy ilyen akarnok pukkancsnak látsz – bukott ki Kálmosból. – Sajnállok mindent. Hogy már nem lehetünk együtt. De hívott az isteni ige, és én nem tehettem mást, ezek a szabályok. Egy másik életben talán egy boldog család lennénk.

Káka felkacagott. – Kérlek! Nincs ilyen másik élet.

– Igenis van. – Kálmos hamis ígérek között válogatott. – Szívesen beszélgetek Zsurlával is, szakítok rá időt innentől. Hidd el, ott ég bennem a földi törődés szikrája, nem csak az égre emelem a tekintetemet!

– Ugyan! – Káka meglegette a hártás kezét. – Most a készülődés végső napjaiban töméredek teendő lehet. Ne ígérj olyat, amit nem tudsz betartani!

– Márpedig ezt betartom – makacsodott Kálmos. – Megoldom holnap estére. Elhívlak téged és a lányunkat valami csámcsgódába, sőt, egye fene, az új párod is. Csak jó sült és borok, semmi morgolódás. Szakítok rá időt, ígérem!

Káka tétovázott. Kálmos érezte, hogy még mindig vágnak egymás társaságára, hiába felhőzte el őket a tömjénfüst a másik tekintete elől. Annak idején évekig utaztak, bejárták a zákányosi sóstavak gőzölő öbleit, a Poshada Királyság páfrányerdőit, sőt, elmerészkedtek a lakatlan sivatagba is, ahol homok nyújtózott minden irányban, vörös és szürös, akár a rozsda. Kálmos ott, a dűnék árnyékában értette meg, hogy a világuk kegyetlenül száraz, és hogy egyedül az isteneknek köszönhatték az éltető párát: küldetéstudat szállta meg, a szentély homályában térden csúszva akart imádkozni, a papköpeny súlyát kívánta a vállára. Mire hazaértek, és Káka bejelentette, hogy petéket rakott, alig ötszázat, ő lélekben már felkészült arra, hogy mindent hátrahagyjon – az aranypecsétes munkát a hivatalban, a gondfeledt estéket a teraszon és élete szerelmét.

– Az új párom sose jönne el – brekegte aztán Káka, és hangjának éle eltompult. – Zsurlával még megbeszélhetem, hátha lesz kedve.

– Köszönöm! – Kálmos mélyen a szemébe nézett. – És neked volna kedved?

– Azt hiszem, igen.

Kálmos bólintott. Búcsú gyanánt csókot hintett Káka tetovált úszóhártyájára, majd otthagyta a keskeny szigetet, a tó fenekéig merült, ahová alig jutott el a fény.

* * *

„És az istenek már az Első Elővetelkor ajándékot hoztak nekünk, megáldottak, hogy távollétükben jól végezzük a szent keretsz munkát: bőséget köszönhetünk nekik, örök nedvességet. Többé nem kényszerülünk téli álomra, nem kell a sivány vidéket járnunk, míg békalencsés oázisra lelünk. A házaink kételtűek, mint mi magunk, félig vízben, félig a szárazföldön állnak. Az istenek kiemelték a vörös porból, lángot lobbantottak a fejünkben, hogy okosabbak legyünk a teknőcnél és a krokodilusnál, hogy igánk alá hajtsuk a csigák tarka népét, hogy gombát és zuzmót tenyészünk. Most, mikoron újra eljönnek, immár magából a halandó, vérző világból fognak kiszakítani mindannyiunkat, eggyé válunk velük az égen, mint pete a pocsoltyával. Nézzetek föl az égre, és”

Kálmos apró tűfogait kocogtatta a nyelvével. Alig tudott kiszélesedni magából három bekezdést, és most aztán végleg elakadt. Ihletre éhesen fordult körbe a dolgozószobájában, tekintete a nádszönyeget, a faragott könyvespolcot és a mohapárnás kanapét súrolta. Pufaj a sarokban sepregetett, mellényén csomókban ült meg a por.

– Mondd – köszörülte meg a torkát Kálmos –, szerinted megérte?

– Mire gondolsz, Tisztel-Atyám? Készülni az istenek elővetelére?

– Arra nem lehet eleget készülni – rázta a fejét Kálmos. – Én nem a nép igyekezetére gondoltam, hanem saját magamra. Mindenemet a hitemre áldoztam, arra, hogy az istenek jeleit fürkészzem, hogy a botanika ingoványába merülve a kertészek kertészévé váljak, hogy a távcsövembe kukkolva kiszámoljam, melyik napon ér ide a

Lobogvány. – Megforgatta a ceruzát hártás ujjai között. – De közben senkim sincs, amint elfújom a tömjénes füstölőt és leveszem a papi köpenyemet, a tükörképem ürességgel a szemében néz vissza rám.

Pufaj a seprű nyelét markolászta zavarában.

– Atyám, én... Nem is tudom, mit mondhatnék. A tegnapi találkozás bizonytalanított el?

– Nem bizonytalanodtam el! – csapott az íróasztalra Kálmos. – És különben is, ez magánügy, ne szólj bele. Inkább etesd meg a muslicákat. – Tépelődött még kicsit magában, hagyta, hadd főjön Pufaj a saját levében, majd megenyhülve tette hozzá: – De igazad van. Ha nem is jelenthetjük ki, hogy kételkedek a hitemben, de tanakodok. Sok minden jár a fejemben, sok olyan dolog, ami elterel ettől az ünnepi beszédétől. Tudod, van egy lányom, és ma este látni fogjuk egymást.

– Nohát. – Pufaj csak ennyit mert kinyögni.

– Jól mondod. – Kálmos ciccegetve meredt a papírra, melyre az egyelőre csonka beszédet írta. – Érdekel, milyen lesz ez a vacsora. Vajon úgy érzem majd, megérte kihagyni Zsurla életét a hivatásomért? Lemaradtam a kopoltyúnyílásának napjáról, az első szárazföldre mászásáról, az egész ebihal koráról. Lényegében egy ismeretlennel fogok találkozni.

Pufaj ümgetett. Kálmos nem foglalkozott a zavarával, immár csak magának motyogta:

– Akárhogy is, de ma este kiderül.

* * *

A Lótuszkonyhát egy víz alatti barlangon keresztül lehetett megközelíteni. Puccos hely hírében állt, Kálmosnak minden rangját latba kellett vetnie, hogy lefoglalhasson egy asztalt. Mégis késve érkezett: ahogy kapkodva tempózott, keresztül az alagút vizén, átkozta saját szétszórtságát.

Káka és Zsurla már odabent ültek, és posványkoktélt szopogattak. Ahogy Kálmos lihegve, bocsánatkéréseket hadarva helyet foglalt mellettük, dülledő hasával majdnem feldöntötte az asztalt, az agyagkupák egymásnak koccantak.

– Szörnyen röstellem, én...

– Semmi gond, Tisztel-Atya – mormogta a lánya. – Nem történt tragédia.

– Hívhatsz apának is.

– Maradjunk az Atyánál.

– Ahogy neked jó. – Kálmos végigbongészta az itallap kínálatát, de közben lopva Zsurlára pillantott. Az anyjára ütött; rózsaszíromra emlékeztető minták futottak mélyzöld bőrén, szeme húsos, élettől puffadó táskák között ült. Kész felnőtt volt. – Na, hozatok egy palack tömpölyit, rendben? Zsurla, felteszem, már te is csatlakozhatsz hozzánk.

– A lányod nem iszik – vernyogta Káka.

– Akkor neki kérek még egy kör posványlevet. – Kálmos csetintett a lengő tokájú éthordónak, és leadta a rendelést: a fűszerben pirított legyek mellé vízisikló-fasírtot kért. Míg várakoztak, szélesen elmosolyodott, és megkérdezte, hogy érzik magukat.

– Jól – vont a vállát Zsurla.

– Szintügy – felelte Káka.

Kálmos elpirult. – Nem könnyítetek meg a dolgom. Bővebben?

– Várom a Második Elővetelt – mondta némi tűnődés után a lánya. – Meg a vizsgáimat. Éremművész leszek, ha minden jól megy. – Elővett egy kavicsberakásos rézmedált a zsebéből. – Ismerős?

Kálmos biccentett. A misevezetők hordtak ilyet a nyakukban, és dombornyomásuk jellemzően egy szent varangyot ábrázolt, akire a leginkább felnéztek. Az ő medálján maga Vak Kavicskó pózolt homályos szemével, tüskés hátával és indából font koronájával.

– Szép darab.

– Engem bíztak meg a következő tíz pap medáljának készítésével – mesélte Zsurla. – Ez a vizsgamunkám, élvezem. Az elmélet már más kérdés... Azt bizony be kell magolni.

– Akkor csak magolj.

Kínos szünet állt be. Egészen addig nem is szólaltak meg, amíg a felszolgálók eléjük rakták a vacsorát – Kálmos akkor elégedetten szippantott a fasírt gőzéből, és Káka konzuli munkája felől érdeklődött.

– A gótéek királyságaiban is várják az isteneket, már persze a maguk módján. – Káka hernyómártást lapátolt a tányérjára. – Úgy hiszem, még mindig böki a begyüket a tény, hogy a Lobogvány a mi irányunkba közelít, és így az istenek mintha nagyobb kegyben részesítenének minket... De attól még hívők, hát áldozati máglyákat gyújtanak, és tűzijátékkal köszöntik a hajnalt.

– Gótéek – horkantott Kálmos. – Felteszem, a szárazbörtöneik továbbra is üzemelnek.

– Igen – ismerte el Káka. – De sorra zárják be őket. És az úszóhártya-lyukasztás egyre kevésbé dívik.

– Fölösleges mentegetned őket. – Kálmos még élénken emlékezett a háború után hazaengedett foglyokra: a varangyok lenyúzott szemölcsökkel támolyogtak be Dagályvárosba, puha hasukon ott virított a szomszédos gótekirályság billoga. Az unkák hanghólyagját átszúrták, szerencsétlenek úgy vonszolták maguk után az aszott bőrlében maradványait, mint egy kipukkasztott lufit.

– Nem mentegetem őket, csak beszámolok a tényekről. Te se lennél boldog, ha az isteneid, akikért mindent feláldoztál, köpnének feléd, és inkább a szomszédra kacsintgatnának.

– Nem lennék boldog, erre mérget vehetsz. De nem is ragadnék lándzsát és pattantyút, hogy azzal törjek a szomszédom életére. Csendben irigykednék.

– Csendben, persze. – Káka fellefetyelte a mártást rugós nyelvvel. – Hiszen amolyan csendes típus vagy.

– Ezt most mire véljem? Az ellenséget véded velem szemben?

– Nincs semmiféle ellenség, Kálmos. Békét kötöttünk a gótéekkel.

– Mert a kert legszentebb oltárjait rongálták. Mégis mit tehetünk volna? Ott tapicskoltak a hártátlan csülkeikkel, ahol egykor az istenek is éltek. Nem hagyhattuk, hogy elveszen a múlt dicsősége.

– Őket is megilletné, hogy imádkozzanak, nem?

– Persze, a hegyi lápforrásban, ahová valók.

Zsurla kínjában a nyelvét pödörgette. – Anya, szerintem hagyd.

– Dehogy hagyom! – Káka megnyalta a szeme sarkát. Kálmos emlékezett rá, hogy régen is ezt csinálta, amikor ideges volt. – Ezt te se gondold komolyan, igen mélyen tisztelt Atya. Miért lenne több jogunk a szentélyek látogatására, mint nekik? Mi vajon nem koptat-

juk az ősi köveket azzal, hogy áhítatban hasalunk rajtuk, hogy tömjénfüstbe áztatjuk őket?

Kálmos felszisszent. Ejteni kívánta a témát, elvégre annak idején éjszakákon át vitatkoztak a gótekről, Zsurla pedig itt ült nyelvnyújtásnyira tőle, a szemében egyszerre ismerős és ismeretlen csillogással. Kálmos meg akarta tudni, ki ő egyáltalán.

Valamiért mégis odanyögte:

– Barbár népség az, csoda, hogy szóba tudsz állni velük.

– Ez a munkám. – Káka hangja remegett az indulattól.

– Sose szerettem.

Már amint kimondta, tudta, hogy hibát követ el, de Káka haragjára nem készülhetett fel: volt párja felpattant az asztaltól, és kvartyogva ontotta magából, ami csak eszébe jutott a megjátszós papokról, a csicsás köpenyekről no és persze a fajgyűlölő eszmékről. Kálmos úgy érezte, a székre döngöli a panaszáradat. Zsurla tekintete ide-oda cikázott közte és Káka között, végül ő is felállt, és a kijárat felé szökött.

– Hé! – Kálmos utána kapott, de elkésett. – Ülj vissza a helyedre! Mindenki nyugodjon meg!

Zsurla hátra se fordult, úgy távozott. Káka még elkaffogott egy szitokszót, felhörpintette a posványlél maradékát, majd követte a lányt.

Kálmos legszívesebben utánuk pattant volna, felzavarta volna az egész éttermet a rikácsolásával, de mára épp elég kínos jelenetet rendezett. Kifizette a vacsorát, amiből egy falatot sem evett, és elindult haza.

Nem emlékezett rá, hogyan úszott végig a barlangon, és rázta le a vízcseppeket a köpenyéről, amint partot ért. Hártyás lába cuppogott a kockakő hűvösén. Fáklyák sápadt lángja kalauzolta hazafelé, fortyogott dühében.

Az esti levegő legalább kiszellőztette a fejét. Mire a Szittyószépe utcába kanyarodott, megbékélt a ténnyel, hogy senkije sincs. Még így is megérte papnak állni. Igazán megérte. A lányával persze válthatott volna több szót, szívesen meghallgatta volna a véleményét az élet nagy kérdéseiről, vagy akár csak az ingyenc fogásokról, de úgy tűnik, hogy így kellett lennie. Amúgy se az ő lánya volt, valami másik békát hívott az apjának, aki még a képét se merte idedugni – miért érdekelje hát?

– Megérte – mondta ki hangosan is, mert így maradandóbbnak érződött. – Megérte, Kálmos.

* * *

A félresikerült vacsora megerősítette a hitét. Újult lendülettel folytatta a beszéd írását, alig egy éjszaka alatt végzett: mire Pufaj felbukkant a küszöbön a reggelijével – gyékénykása és harmatméz agyagtányéron –, ő már próba gyanánt kétszer elszavalta, és kigyomláta belőle a fölös frázisokat. Gyors, pattogó beszéd volt, egy igazhitű béka nem is kívánhatott volna szebbet. Kitért benne a becses királyi párra, akik a kincstár aranyával járultak hozzá az ünnepélyhez, az egyház egészére, köszönetképp a rendkívüli miséért, és persze a nép tagjaira, akik már most, hét nappal a becses pillanat előtt a városba érkeztek a birodalom minden szegletéből. Előadta Pufajnak is, aki megtapsolta, és játzsásiból hajbókolt neki.

– Ugyan, ugyan – ingatta a fejét Kálmos –, a végén a fejembe száll ez a sok méltatás, ha nem vigyázok!

Pufaj erre teli szájjal kacagott.

Kálmos eldöntötte, hogy többé nem gondol se Kákára, se Zsurlára. A saját életüket élték, és bizonyára élvezték is – semmi keresnivalója nem akadhatott a társaságukban. Épp így szokták meg, tőle külön. Nincs miért sajnálkoznom, hajtogatta kevéske üres percében, meg persze: megérte, megérte.

A Lobogvány egyre közelebb ért, egyre világosodott. Az utolsó éjszakákon már az egész égboltot beragyogta, Kálmos pedig megkérte Pufajt, hogy húzza el a függönyöket, hogy a mennyei fény fűrösztesse az álmát. Izgalomtól pezsgő időszak volt ez, a békanép ceremóniát ceremóniára halmozott, minden napszakra esett egy táncmulatság vagy rögtönzött fúvós koncert. Pocsolyánál is nagyobb zászlókat tűztek a tornyok csúcsára, virágszirmot sodort a szél.

Végül a Második Elővetel napja virradt.

* * *

Kálmos korán kelt, reggeli gyanánt vízpipacsot rágcsált. Annyira izgult, hogy minden mást kínzás lett volna leerőltetni a torkán. Pufaj öltöztette fel: borostányszilánkokat akasztott a nyakába, úszóhártyáit gyantával pingálta ki.

Már délelőtt megkezdődött az igazi ünnepély: Kálmos az egyház előkelőségeivel együtt a királyi teraszról nézett le a szalaggal díszített buborékházakra, a pocsolyaparton gyűjtött zöld-kék fáklyákra. Szíve eltelt büszkeséggel. Káka és Zsurla is látják majd, talán már most kiszúrták a köpenye alapján, ahogy magának Varty királynak a jobbán tetszeleg. Olyan közel került a Lobogványhoz, amennyire csak lehetett, elvégre a palota tornya volt a legmagasabb épület, amit a Dagály Birodalom valaha felhúzott.

– Micsoda látvány, Tisztel-Atyám! – Pufaj tollas kalapban, nyelvet nyújtogatva ácsorgott mögötte.

– Gyere ide a korláthoz, fiam. Innen még nagyszerűbb.

– Köszönöm, Atyám, de elvagyok én itt. Tudod, kicsit tériszonyos vagyok.

Távoli vidékről, a mocsár túlsó pereméről érkeztek látogatók – éneklő ragyahoniak, tarajos tőzegfík és konfettit szóró göröngyvérűek. Óriásteknőcök páncélján utaztak, melyre himzett leplet terítettek. Még a gótek országaiból is odadugta a foltos képét néhány szerencsétlen; békét hirdető, szárított csermelyaszatot hordoztak körbe, parádéztak, Kálmos szinte elfogadta, hogy itt vannak. Most, az áhítat ilyen magas fokáról nézve egyszerű, esendő hívőknek tűntek ők is, nem vérre éhes vadaknak.

A Lobogvány fénye tompult, majd teljesen megszűnt. Ezüst foltként ereszkedett tovább, akár egy hópihe: ahogy telt-múlt a délelőtt a petárdák ritmusára, közelebb és közelebb ért. Kálmos szíve a torkában dobogott. Úgy becsülte, kora délután, valamikor a királyi desszertet követően érkezik meg.

– Nemsokára előadhatod a beszédedet, Tisztel-Atya – fordult hozzá őfelsége.

– Oh. – Kálmos a zsebére markolt, ahol a grafittól karcos papírait őrizte. Elképzelte, hogy a különösen magasztosra sikerült zárószórok alatt Káka és Zsurla egymásra pillantanak majd, a tekintetükkel fogják üzenni, hogy igaza volt. Tényleg megérte. – Hálás köszönet a lehetőségért, fenség!

– Mi köszönjük. Mindent. Ha te nem vagy oly éles eszű és szemű, kedves barátom, akkor most nem is tudhatnánk, hogy az istenek közlitenek. Sokkal később fedeztük volna fel a Lobogványt, és lehet,

hogy rettegének tőle. – A király egykedvűen brekegett. – No meg persze, esély se lett volna idejében megszervezni egy ily szép ceremóniát.

– Biz így van – udvariaskodott Kálmos. – Ez a nap minden béka számára...

Felharsant az égbolt. A Lobogvány ágyúgolyóként süvített felénk, rémült kuruttyzó hangzott jobbról is, balról is. Kálmos eltátotta a száját.

Mielőtt veszélyesen közel ért volna, az istenek csillaga megállt. Most lebegett, és erre elhült a város, a békátömeg lélegzetviszafajtva várta, mi történik a következő pillanatban.

A Lobogvány megmozdult. Lassan, ráérősen. Minden dűnénél gigászbib teste úgy ereszkedett alá, akár egy tükörből-vasból gyúrt hullótojás, melyet a mennyek csarnoka tölt ki magából. Akkora árnyékot vetett Dagályvárosra, hogy bealkonyodott. Kálmos kigúvasztotta a szemét. Mindjárt megpillantja az isteneket. Előlépnek a csilagból, és kinyújtják a kezüket...

Hasadék eredt a gigászi fémfelszínen, erek és repedések hálózata, és bentről fény ömlött, forrófehér fény, akár a hab a mocsár peremén, akár a tejszín. Kálmos akaratlanul felkiáltott, csöppnyi petének érezte magát, mely a tócsa zavarosában kallódik. A ragyogás lavinaként ömlött a városra, a nyomában hamu szaga terjedt, szikra csapott fel.

– Várjunk – nyögte Varty király. – Ez tűz.

– Elég az otthonunk! – sikoltotta Pufaj.

Kálmos csendre intette.

Nem erről volt szó, az istenek azért jöttek, hogy megcsodálják a kertet, amit a távollétükben építettek nekik. Hogy elismerés gyanánt mennyei dicséretbe vonják őket. Az istenek adakozók, és kertészek maguk is. Sose bántanak a mocsarat. *„Az istenek kertje, a lelkem kertje.”*

Ahogy újabb és újabb láng zúgott elő a csillag belsejéből, immár narancsszínűn és folyósan, mint a tojássárgája, Kálmos megértette. Hát persze. A szent tűz, a tisztító erejű hullám. Az égi fuvallat, amely erősebb a sivatagok tornádóinál is, és csak az arra méltót őrzi meg, az eretnekek húsát cseppekké és gőzzé olvasztja. Igen, most megmérettetnek. Kálmosból borzongva szakadt a sóhaj. Nincs mitől félnie.

A láng elzúg majd körülötte, kikerüli bőrének rücskeit, akár a higany. Sose remélték, hogy az istenek gyöngé szívűek, hogy befogadják az ügyefogyott hitetleneket vagy a vérszopó gőtéket; nincs itt semmi meglepetés. Bátorítóan biccentett Pufajnak, de az inas sarkon fordult és elszökkent. Kálmos nem fordult utána. Ő tudja.

Mások is menekültek, egymásba tekeredő lábak és farokúszók mindenütt, a lenti utcák megteltek a csapkodás és rémült brekegés zajával. Kálmos elnézett felettük, tekintete a Lobogvány sziporkájával dacolt. Remélte, hogy Káka és Zsurla méltóak a mennyre, hogy minden haragjuk ellenére szent életet éltek.

A fényvihar még közelebb ért, villámként csattogott, úgy fújta odébb a város tornyait, mintha üres csigahéjak lettek volna. Szétporladt a Kosbor-kupola is, és vele együtt az évtizedeken át farigcsált kavicsdíszek, a szent szobrok, a nőszőfüvel futtatott oszlopok. Odébb gőz ágaskodott, ahol a mocsártavak felforrtak, szitakötő zúgott a földnek, lángoló szárnya spirált rajzolt az égre füstből. Kálmos összerándult – és félt, hogy ezzel követett el végzetes hibát. Gyűlölte saját bizonytalanságát. Bűnhődni fog, ha nem hívó, ha kétség gyötri. Nem szabad meginognia. Minden kertész fölött állt, hibátlan életet élt, erre született. Megérte. A láng el fog söpörni körülötte, alig súrolja majd hártyás lábait, mintha csak finom homokot hozna a szél a sivatagok felől.

Kihúzta magát, hasát felfújta és előre düllesztette, úgy várta a forró égi csókot.

PROF(Robi)

LÁTOGATÓK A VÖRÖS BOLYGÓN

Valamikor a közeli jövőben

A kavics alakú űrhajó a pillanat egy tört része alatt jelent meg a világűr eme szegletében. Egyik pillanatban még semmi, a következőben már ott úszott a nagy feketeségben.

A fedélzetén bekapcsoltak az életfenntartó rendszerek, a külső műszerek kutatni kezdték az űrhajó környezetét, és az adatokat továbbították a központi agynak.

Közben az agy elkezdte a két utas „felélesztését” a hibernációból, amiben a hosszú utazást tették meg. Az űrhajó lassan felmelegedett és légköre is beállt, hogy mire az utasok magukhoz térnek védőruha nélkül is használhassák a fedélzetet.

A központi agy közben elemezte és csoportosította a műszerek által gyűjtött információkat. Listákat készített az utasoknak. Fontossági sorrendbe rakta a megfigyeléseket. A kavics alakú hajó egy vörös bolygó közelében lépett ki a hiperútból. A szuperszámítógép majdnem minden műszerét az égitestre irányította.

Közben a két utas kezdett magához térni. Szemüket kinyitották, és pár pillanatig csak feküdtek a két kapszulában, ami eddig életben tartotta őket. Az egyikük lassan felült, rövid mellső végtagjával a kapszula oldalára szerelt kapaszkodóval segítette fel magát. Egy ideig megpihent, izmai szokták ezt az új testhelyzetet. Majd merev felsőtestével a másik kapszula felé fordult. Meglátta társát, aki még mindig csak a plafont bámulta. Halkan odaszólt neki, azaz csak próbált mert a torka annyira száraz volt, hogy csak értelmetlen káromlás hagyta el széles ajkait. Megköszöri a torkát és megint megszólalt.

A másik erre már szintén elkezdett feltápáskodni. Nyakatlan felsőteste kiemelkedett a kapszulából. Ő is társa felé fordult, feje tetjén a nagy szemek kissé fókuszálatlanul, de befogták társa alakját. Bőre megborzongott, erre a műszerek egyből reagáltak. Finom folyadékpermetet spricceltek egész testére.

A két lény lassan kezdett magához térni.

* * *

Mars, Neria bázis

Benjamin egy kutyával játszott a Central Park gypén. A fekete labrador mókásan ide-oda szaladgált, élvezte a gyönyörű napot,

a harmatos füvet. Benjamin megpróbálta elkapni, de a kutya sokkal fürgébb volt nála. Már majdnem sikerült megkaparintani a póráz, amit az eb maga után vonszolt, de az utolsó pillanatban megiramodott a négylábú, és a póráz úgy siklott el Ben elől a fűben, mint egy rendkívül gyors kígyó. Benjamin kifulladásra, két térdére támaszkodva pihegett, amikor valaki rádudált.

Benjamin először nem is figyelt, hisz a Central Parkba autó nem hajthatott be. Ám a duda ismét megszólalt, most kissé hangosabban. Benjamin mérgesen fordult meg, hogy megnézze az idiótát, aki behajtott a parkba.

Senkit sem látott, aztán lassan résnyire nyitotta a szemét. A duda megint megszólalt.

– Jó, jó! – mondta.

A csuklóján lévő ÉLCOMP (Életfenntartó Computer) szélén kikapintott egy kis gombot, és lenyomta. A duda végre elhallgatott. Benjamin körbenézett a kis alvófülkében, és visszagondolt a Central Park gypére. New York-i volt, ami azt jelentette, hogy igen ritkán, vagyis inkább soha nem ment ki a parkba. Ám úgy egy hónapja minden éjjel ez az álom üldözte. Meg is fogadta, hogy a pszichomókusnak megemlíti majd a jelentésében. Benjamin tizennégy hónapja volt a Marson. Persze az ide út majd kilenc hónapig tartott így huszonhárom hónapja nem látta szülőbolygóját, és így zöldet sem. Se fát, se füvet, se virágot. Most, hogy ezek a hétköznapi dolgok elérhetetlenek voltak, nagyon hiányoztak.

Felült, és lábát letette a hideg padlóra. Az ÉLCOMP-ra nézett. Az öt centi széles karpántszerű szerkezet feléledt a mozdulatra. Kristály kijelzőjén megjelentek a gyakran használt alkalmazások ikonjai. Benjamin rábökött a zenelejátszóra. Bejött a lista. Görgetni kezdte a zenéket.

– Megvagy! – megérintette az egyik számot. Az ÉLCOMP megkérdezte, hogy csak a helyiségben szóljon a zene vagy az egész bázison? Benjamin kiválasztotta az egész bázist, és jól feltekerte a hangerőt is. Elvis Presley - Little less conversation-je szólalt meg a hangszórókból. Felállt nyújtózott. Meglepetten pillantott le reggeli merevedésére. Elvigyorodott.

– Üdv a Marson haver! – Jó pár hónapja nem volt merevedése. Szinte eszébe sem jutott a nemiség. Valójában otthon sem várta senki. A kiképzés ideje alatt is csak a flörtölésig jutott az egyik nővérrel, aki a napi orvosi ellenőrzéseket végezte az űrhajósokon. Az villant be az agyába, milyen fura, hogy eddig észre sem vette a vágy hiányát. Belegondolt. Az űrutazásnak, aztán a sok altatásnak tudta be. Na de most itt volt!

– Mondjuk sok melód nem lesz. – morogta.

Aztán eszébe jutott Corinna, a bázis másik lakója.

Habár Corinna, végülis nő... – gondolta. De aztán meg is csóválta a fejét. A szabályzat tiltotta a szexuális kapcsolatot az asztronauták között. Rádásul Cor nem is volt az esete. Túl lapos.

De a legnagyobb baj az volt, hogy rettegett a nőtől.

Corinna, azaz Dr. Corinna Martinez két napja érkezett a bázisra a 83. transzporttal.

A doktornő világhírű biológus volt, és valami hiper-szuper kísérletet jött elvégezni a Marsra. Öt hónapig marad, amikor is a 84. transzporttal megérkezik az új személyzet és Benjammal együtt mennek vissza a jó öreg Földre. Normális esetben mindig három emberből állt a személyzet a bázison, de most ketten egészségügyi okok miatt visszautaztak a Földre, és Benjamin egyedül maradt, illetve Corinnával.

Nem túl jól indult a megismerkedésük...

A doktornővel már az első találkozáskor sem találták a hangot. Az űrhajó lesszállóegysége terv szerint landolt. Ben és a két távozó asztronauta biztos távolságból nézték a Trivia III. landolását. A kávéfőző (alakja miatt már a földi kiképzőállomáson is így csúfolták a szerkezetet) hibátlanul landolt egy kisebb sziklamentes lapályban. A négy támaszkodóláb finoman süppedt a vörös homokba. Benjamin rálépett a marsjáró gázpedáljára, és hatalmas porfelhőt húzva maguk mögött a kávéfőzőhöz hajtott. Mindhárman kiszálltak a nyolckerekű járműből. Két társa egymást támogatva indult a leereszkedő lépcső felé. Az új szárny építése közben sérültek meg.

Ekkor nyílt ki az ajtó. Corinna Martinez sárga szkafanderben lépett a Mars talajára. Sikorsky kapitány üdvözölte, és pár szóban elmondta, mik a parancsok amiket ő már korábban megkapott a

Földről. Corinna kicsit hallgatott. A csapat zavartan várta a választ, de a nő nem szólalt meg. Sikorsky megint próbálkozott.

– Doktornő, értette, amit mondtam? Mi ketten távozunk, és maga Walker századosal marad itt.

Megint vártak, amikor is Benjamin észrevette, hogy a doktornő válaszolt, csak nem állította adásra a rádióját, és ezért nem hallották. Ben odalépett, és a nő szkafanderének mellrésze felé nyúlt, hogy felkattintsa a rádiót. A nő félreérthette, mert hátralépett, és ugyanakkor rácsapott Ben kezére.

Bent annyira meglepte az ütés, hogy mozdulni sem tudott. Sikorsky és Pallman ezen jót derültek. Aztán Ben magához tért a döbbenetéből, elkapta a nő kezét, magához rántotta és másik kezével bekapcsolta a rádiót. Mindhárman először hallhatták Corinna hangját.

– Mi a ... jaaaa?! Érttem, ez a szar nem volt felkapcsolva?! Izé bocs, de nem tudtam mit akar.

Ben a társaira vigyorgott.

– Semmi gond hölgyem, megesik a kezdőkkel.

A nő egy furcsa morranással, meg egy fintorral jutalmazta. Aztán a kapitányhoz fordult.

– Szóval értsem úgy, hogy ketten kell elvégeznünk azt a kísérletet, amit négy emberre terveztem? – hangja felháborodástól remegett. Sikorsky türelmesen válaszolt.

– Asszonyom. Üdvözljük a Marson. A tervek itt, hogy úgymondjam képlékenyek. Nekünk távoznunk kell. Walker százados marad, és segít önnek mindenben. A viszont látásra. – Benhez lépett. – Százados minden jót! Találkozunk otthon. Semper fi! – tengerészgyalogos köszöntéssel búcsúztak. Öklükkel a szívükre ütöttek. Pallmann is intett, de olyan cudarul volt, hogy Sikorsky alig tudta felvonszolni a lépcsőkön. A doktornő csak állt, és nézte a bezáródó ajtót. Ben szólt rá.

– Hölgyem... Coronita. Kérem, jöjjön, biztos távolságban kell lennünk, amikor a kávéfőző felemelkedik. – A nő úgy fordult meg, mint akit megcsíptek.

– Mit mondott katona? – hangja dühről árulkodott. Ben elsőre nem értette, mi a baj. Aztán rájött, hogy azon a néven szólította, amin ők hívták maguk között, amikor hírt kaptak róla, hogy ideutazik.

– Hogy el kell távolodnunk mert... – próbálkozott zavartan.
 – Nem! Hogyan szólított engem?! – Benjamin már érezte, hogy a nyelvbottlásnak következményei lesznek. Azért megpróbálta, amit minden katona először sajátít el: adni az értetlent.

– Hölgymnek? – inkább egy kérdés volt ez.

– A nevem Corinna, vagy Martinez Doktor!

Benjamin buzgón bólintott, bár a szkafanderben ez nem látszott.

– Értettem asszonyom...! Martinez Doktor.

A nő ellépett Benjamin mellett, és a marsjáróhoz ment.

– Na vigyen innen százados! – beszálltak a járműbe és jól eltávolodtak a felszállásra készülő modultól. Ben a visszapillantóból látta, hogy a modul meg is kezdte az emelkedést. Eltekerte a kormányt, és úgy állt meg, hogy szemmel kísérhesse társai távozását a bolygóról. Az indítórakéták épp bekapcsoltak, és a kis szállítóegység egyre zsu-gorodott a légkörben.

A doktornő oda sem nézve Benhez fordult. Hangjába maró gúny vegyült.

– Ha kiintegette magát katona, akkor vigyen a készleteimhez, ami nyilván már földet, azaz marsot ért! – Benjamin hitetlenkedve nézett a nőre. A barátai most mentek el, és minden feladat, ami a bázissal kapcsolatos, most az ő nyakába szakadt, és ráadásul még ezt a nőt is neki kell pátyolgatni. Nyugalmat erőltetett magára, és úgy válaszolt.

– A készleteket holnap tudjuk beszállítani a bázisra.

A doktornő felháborodva rikácsolni kezdett.

– Na neem katona! – nyújtotta el a nem-et Corinna. – Azonnal elhozzuk, mert létfontosságú, hogy az anyago...

– Asszonyom! – Walker határozottan elvágta a nő szóáradatát.
 – A levegőnk fél órára elég. A készletek három órányira fekszenek innen. Semmiképpen nem tudjuk ma felvenni. Holnap reggel nyolc nulla nullakor indulunk. – Ezzel rálépett a gázra, és kissé el is mosolyodott, amikor szeme sarkából látta, amint a nő hátrazuhan a kagylólülésbe. Corinna a foga között szúrte.

– Ha baja esik a kísérleti anyagoknak, maga nagy bajban lesz, katona! – Ben megvonta a vállát. A katonaság már csak ilyen. Mindig az alacsonyabb rangú a hibás.

Szóval az előző napon nem lettek túl jó barátok. Megint lepillantott a merevedésére, de az se szó se beszéd elillant. „*Nem is csodálom haver, én is kezdek félni attól a nőtől!*”

Aztán belépett a zuhanykabinba.

* * *

Tizenhárom perc múlva már a folyosón lépkedett. Számolta az ajtókat, egy, kettő, három. Nyitott tenyérrel csapott a doktornő ajtajára.

– Coronita! – kurjantotta.

Az ajtó abban a pillanatban feltárult, pedig éppen készült még egyet odaszózni. Rémülten jött rá, hogy megint rossz nevet mondott. „*Mekkora egy barom vagy Walker!*” mondta magának. Az ajtóban kócosan és álmosan, de szikrázó szemmel, egy igen mérges hölgy állt. Egy testhez simuló sűrű trikó és egy igencsak apró rövidnadrág volt az összes öltözéke.

A trikó nem sok mindent bízott a szemlélő fantáziájára. Ráadásul, ahogy Ben látta, elég hűvös lehetett a nő szobájában, amiről ágaskodó mellbimbói árulkodtak.

– A nevem Corinna! – mondta nyomatékkal. – Már tegnap sem volt vicces a Coronita! Mi van magával, még mindig középsulisnak hiszi magát?!

Benjamin féloldalasan elvigyorodott. Tekintetét eltérte a meggy-mag nagyságú bimbókról.

– Bocsánat, asszonyom, többet nem fordul elő. Jön reggelizni? – próbált békülékeny hangot megütni.

– Megyek! És kérem halkítsa le ezt a zenét, vagy játsszon mást, mert nekem ez reggel nem jön be. – Azzal megfordult, és rácsapott az ajtózárhoz gombra. A falból elősikló ajtó résén még jól meg tudta nézni Corinna fenekét. „*Hmmm, ez határozottan hmmm!*” gondolta Benjamin. „*Jó, jó, a cicik nem túl nagyok, de a fenék az rendben van.*”. Megint lepillantott, most a sűrű kezeslábas ágyékrészére.

– Mocorgunk pajti? – aztán megindult az ebédlő felé.

„*Mi ütött belém? Hisz ez egy hárpia!*”

A kavics alakú úrhajó fedélzete.

A két lény mindenféle ruha nélkül csobbant a folyosó vizébe. Izmos hátsó lábukkal hajtották előre magukat. A zölden foszforeszkáló folyadék a szülőbolygójuk vizével mindenben megegyezett, kivéve a halvány derengést, ami itt a hajón a tájékozódást segítette. Pillanatok alatt beúsztak az irányítófülkébe.

A testesebb alak, nevezzük egyesnek, megnyomott egy gombot egy széles konzolon. A terem oldalfalát uraló képernyő feléledt. Elkezdték futni a listák, teendők. Kettes is közelebb úszott. Mindketten figyelmesen olvastak.

– Szóval itt egy bolygó a közelben – mondta egyes.

– Meg kell vizsgálni! – biccentett kettes.

– Küldd ki a kutaszokat! – egyes ellökte magát a konzoltól. – De előbb együnk, gyere!

Ügyesen megfordult a két méter mély folyadékban, és beúszott egy folyosóra. Kettes fürgén követte, az ő gyomra is hangosan megkordult. Már a fele utat megtették az ebédlő felé, amikor hangos vijjogással életre kelt a hajó vészjelző rendszere.

– Ez meg mi lehet? – kérdezte ijedten Kettes.

– Nézzük meg! – visszaúsztak a vezérlőbe. A képernyőn egy mesterséges tárgyat lehetett látni. Alakja nagyon idegennek és furcsának hatott. De ami megdöbbenetett őket az a mérete. A kavics alakú hajójuk valóban csak egy nagybacska kavics volt a tárgyhoz képest. Kettes lefuttatott egy gyors tesztet, bár magától is tudta, milyen választ kap. Az Agy mondta is:

– Mesterséges tárgy. Ismeretlen eredetű és rendeltetésű. – Egyes halkan elkáromkodta magát.

– Akkor először ezzel kell foglalkoznunk! – Rápillantott egy segédkonzolra. Megnyugodott. A hajó automatikusan bekapcsolta az álcázómódot. Most már senki sem fedezhette fel őket. Legalábbis ő ezt gondolta.

Corinna magára húzta a kezeslábast, amit a NASA napközbeni munkához tervezett. Még mindig dohogott. „Ez az ostoba katona!

Nem olyan nehéz megjegyezni a nevem!” Rádásul el is pirult amikor meglátta a tükörben magát és rájött mit is bámult oly leplezetlen élvezettel a férfi.

Már az általános iskolában is ezzel csúfolták, „Coronita”, „söröcske”. Akkor még egy pici lány volt, aki amúgy is furcsán különcként számított, mert sokkal okosabb volt mindenkinél. Aztán a fősulin meg az egyetemen már keményen kikérte magának, ha ezzel ugratták. Aztán kezdőként a laborban is meg kellett küzdenie a viccekkel. Coronita sör a mintaanyag tároló-hűtőben, Coronita sör az öltöző-szekrényében. Sőt, egyszer ki tudja honnan szerezték, de egy Coronita sörös napernyő várta a munkaasztalánál kinyitva, amikor reggel megérkezett a laboratóriumba. Persze a kollégák úgy dolgoztak, mintha senki semmit sem vett volna észre. Emlékezett, hogy örült apja a napernyőnek, amikor hazavitte. Egyből fel is állította hátul a kertben.

Aztán egy idő után vége lett az ugratásnak. A kollégák elkezdték tisztelni, hisz rövid időn belül három cikke is bejárta a szakmai lapokat, és egy kísérletért besöpört három fontos díjat, ami miatt az intézet rengeteg szponzori pénzt kapott. Corinna lassan amolyan sztár lett a biokémia és az úrkutatás világában. Ezért már el is felejtette, milyen bosszantó volt, amikor a nevével ugratták. Erre meg itt, 80 millió kilométerre a földtől megint az iskolában érezte magát.

Felhúzta a cipzárt, és megnyomta az ajtónyitó gombot. Kilépett a folyosóra, és lenézett a padlóra. A földi kiképzésen a bázis pontos másában lakott majd három hónapig, így jól ismerte, mit merre talál. A padlón azért jól látta a felfestett vonalakat is. A sárga vonalat követve a laboratóriumba juthat, a zöld vezet a társalgó, ebédlő, központi terembe. Határozott lépetekkel elindult.

Benjaminget a nagy kerek asztal mellett találta. Egy tál müzlit eszegetett bőségesen leöntve tejjel. Corinna megállt egy pillanatra, és körülnézett, mit hol is talál. Ben kanálával a mosogató feletti polcokra mutatott.

– Reggelik az első szekrényben, asszonyom!

– Köszönöm! – Corinna a jelzett irányba indult, és kinyitotta a szekrényt. A polcokon rengeteg doboz állt reggeli felirattal, alatta kisebb betűkkel, mit is tartalmaz a doboz. Corinna szinte azonnal

kiszúrta a kedvencét, a lekváros croissan-t. Két dobozt vett magához, a mikrohoz lépett, és bedobta a gépbe. A kis sütemény ikonra bökött, a gép pittyentve egyet beindult. A nő csípőjével a pultnak dőlve Benhez fordult.

– Benjamin, ugye ez a neve?

Ben a mellén lévő, jól látható feliratra mutatott. „Benjamin Walker százados” hirdette a kis hímezés.

– Hívjon Bennek, asszonyom! – és belapátolt egy nagy kanál müzlit.

– Ok Ben. Te meg kérlek, szólíts Corinnának vagy Cor-nak! Hagyjuk ezt az asszonyomozást! Szerintem kezdjük előlről az ismerkedést. – Corinna már éjjel végig gondolta, hogy ha akar, ha nem, ezzel a férfival lesz összezárva hónapokig, és szüksége volt a segítségére. Aztán meg rájött, hogy kedves fiú ez a Ben. Amikor beértek előző nap a bázis védelmébe, egy szóval vagy mozdulattal sem érezte Corinnával, hogy ő milyen elviselhetetlenül viselkedett. Segített kibújni a szkafanderből, és megmutatta a nőnek a lakrészét, sőt, este vacsorát is készített, amit aztán Corinna egy szó nélkül bevitt a szobájába, és ott ette meg.

Csak jóval később jött rá, ez is milyen bunkóság volt. Aztán, amikor kivitte az étkezőbe a vacsora maradékát, Ben már nem volt ott, pedig akkor talán megbeszélhették volna a dolgokat.

Corinna visszafelé a szobájába megállt Benjamin ajtajánál. Felemelte a kezét, hogy bekopogjon, de aztán meg is állt a mozdulat közben. Fogalma sem volt, mit mondjon neki. Ezért kisvártatva inkább visszament a kabinjába, és lefeküdt aludni.

De a ma reggel megint rosszul indult, és tudta, ha nem próbálja még most az elején megjavítani a dolgokat, akkor több hónapig nagyon rossz hangulatban kell dolgoznia. Ezért akár hajlandó volt bocsánatot is kérni, holott szerinte Ben volt, aki tiszteletlenül bánt vele.

– Ben, amikor suliba jártam, folyton a nevemmel viccelődtek – kezdte. – Aztán az egyetemen, utána meg a laborban is én voltam a céltábla. Sokat, nagyon sokat dolgoztam, mire kivívtam a kollégáim tiszteletét, és végre senki sem szórakozott velem. Lehet, hogy csak ártatlan tréfa volt részéről, de nekem nem vicces.

Elfordult, és kivette a croissant a mikróból. Egy papírtányérra csúsztatta a fóliából, és a kávégépből forró tejet engedett egy csészebe.

Ben hallgatagon evett, aztán ránézett. Összekapcsolódott a tekintetük. Cor megállapította, hogy a fiúnak gyönyörű kék szeme van. Nyílt, értelmes tekintete. Most vette először szemügyre a férfi arcvonásait. Határozott áll, érzéki vastag ajkak, kissé széles orr, amin látszott, hogy párszor eltört már, de ez csak fokozta az összehatás férfias képét. Corinna magában elismerően csettintett. Jó két éve nem volt senkije, ezért már a földön is azt vette észre, hogy néha úgy nézegette a közelében nem túl gyakran felbukkanó pasikat, mint a piacon szokta a gyümölcsöket. Ben lenyalta a kanálát és megszólalt.

– Azt hiszem, most van itt az ideje, hogy bocsánatot kérjek. Ne haragudj, hogy a neveddel szórakoztam. Lassan két éve vagyok a fiúkkal összezárva, és az állandó ugratás, hülyülés tartotta bennünk a lelket. Amikor tegnap megérkeztl, valamiért én egyből azt akartam, hogy a csapat tagjának érezd magad. Hülyeség volt. Bocs. Corinna lenyelte a szájában lévő falatot.

– Rendben, felejtsem el. Én meg a viselkedésemért szeretnék bocsánatot kérni – mondta Corinna, aztán, hogy oldja a feszültséget, más témára váltott. – Ben, mikor tudjuk behozni a kísérleti felszerelésemet?

A százados a szeme elé emelte az ÉLCOMP-ot és most, mint egy órát vette szemügyre.

– Egy órán belül indulunk. Én mindjárt beöltözők, és kimegyek felkészítem a marsjárót. Addig te is kezdj el összekészülni.

* * *

Idegen úrhajó

A két lény csendben tanulmányozta a visszatérő szondák jelentéseit. Megerősítették, hogy a hatalmas objektum, ami a vörös égitest körül kering, mesterséges építmény. A kutaszok nem találtak élőlényt, sem egyéb életjelet. Az objektum elhagyatott volt. Már arra gondoltak, személyesen is felderítik, amikor az egyik kis robot rádiós jeleket észlelt. Az objektumban életre kelt egy kezdetleges számítógép, és adatokat kezdett sugározni a bolygó felszínére. Egyes a társához fordult.

– Ki kell derítenünk, hová továbbítja ezeket az adatokat az a számítógép! – társa helyeslően pislantott a szemével. Mivel nem volt nyakuk, náluk ez helyettesítette a bólintást. Ahol a nyakának kellett volna lennie, a rugalmas bőr elkezdett felfúvódni, mint egy rágógumi. A teste mélyéről furcsa hangok törtek elő.

Az idegesség kifejezése volt ez náluk. Egyes is felfújta a nyakát.

– Leküldöm a felszíni kutaszt. Meg kell tudnunk, miféle lények ezek! – Kettes megint pislantott.

Volt már dolguk idegen lényekkel, köztük ellenségesekkel is találkoztak már. Ám jobban aggasztotta őket, hogy nem az ősellenségük, saját naprendszerük másik uralkodó fájába botlottak e bele? Ugyanis velük ősidők óta háborúban álltak.

A két lény nyugtalanul, ám villámgyorsan utasította a szuperszámítógépet, hogy küldje ki a felszíni kutaszt. Ezután mindketten mély levegőt vettek, és alámerültek a folyadékba, így nyugtatták felborzolt idegeiket. Tudták, ha a Neorniták egy bázisára bukkantak akkor szinte a biztos halál vár rájuk. Az ő hajójuk csak tudományos kutató küldetésre alkalmas. Ám egyes azt is tudta, kénytelenek kideríteni, mi folyik odalent.

* * *

Hamar megtalálták a doktornő készleteit. A konténer apró karcolásokkal megúsza a becsapódást. A hatalmas ejtőernyők – három volt belőlük – félig a vörös porban heverték. A százados olyan közel állt meg a konténerhez amennyire csak tudott.

– Sietnünk kell doki, mert az ÉLCOMP szerint vihar közeledik. – Ben kipattant a marsjáróból. Corinna is kiszállt.

– Mondd, miben tudok segíteni? – kérdezte a nő. Ben a szerszámos ládához ment.

– Akkor nyissuk fel a karácsonyi ajándékot! – A konténerhez lépett, és körbejárta, hol is van az ajtaja.

* * *

A felszíni kutasz egy tojás nagyságú védőburokban lépett a Mars légkörébe. A védőköpeny felizzott, ahogy átsüvített a felső légkörön. Aztán körülbelül tíz kilométer magasságban szétnyílt, és a kutasz bekapcsolta az antigravitációs hajtóműveit.

Az apró droid összes érzékelője beélesedett, és az adatok egyből áramlottak is a kavics alakú úrhajó szuperszámítógépébe. Az „agy” pedig mindent közvetített a két fős legénységnek, akik türelmetlenül böngésztek a képernyőjükön megjelenő jeleket, hangokat.

A kutasz nem egész egy perc alatt találta meg a Neria bázist. Biztonságos magasságból épp látta, ahogy a két humanoid egy járműben elindul valamerre. Szinte azonnal jött az utasítás a követésre.

A kis robot könnyedén a nyomukban maradt, és közben képet is továbbított az anyahajóra.

Egyes érdeklődve figyelte a lényeket. Utasította a kutaszt, hogy közeli képeket közvetítsen.

Az „agy” a bejövő adatokból könnyedén kiszámította a humanoidok méreteit. Az ő méreteikhez képest hatalmasak voltak. Ám ez egyelőre nem izgatta őket, mert az viszont egyértelműen kiderült, hogy nem Neornitákkal van dolguk. Némileg megnyugodtak. A Neornitákon kívül szinte semmilyen lénytől nem tartottak.

Végignézték, ahogy a lények egy hatalmas, kocka alakú tárgyból sok kisebb tárgyat távolítanak el, és azokat felpakolják a járművükre, majd a közeledő vihar elől időben elmenekülve visszatérnek a bázisukra. A kutaszt utasították, hogy mindent derítsen ki a bázisról, és lehetőség szerint próbáljon bejutni, vagy valamilyen módon megfigyelni, mit csinálnak a humanoidok.

Az apró rovar nagyságú robot könnyedén rátapadt az egyik láda oldalára, amit a két lény gyanútlanul be is cipelt a bázisukra.

* * *

Corinna és Ben, miután levették a szkafandert magukról, alsóneműben pihentek a központi tartózkodó kanapéin. Igyekezniük kellett, mert a vihar gyorsan közeledett. A konténert majd két óra alatt tudták csak kipakolni. Azután még be is kellett hordani a felszerelést a légzsilipbe.

Hullafáradtak voltak, ám Corinna tudta, neki mindenképp be kell vinnie a laborba a kísérleti anyagokat, hisz a ládák saját energiája már csak pár óráig tudja fenntartani a kívánt hőmérsékletet. Hamarosan rá kell csatlakoztatni a kiolvasztó mechanikát, a komputert és a szondákat.

Lábát keresztbe téve lazított a kis kétszemélyes heverőn. Szemét is csukva tartotta. Most kinyitotta és a másik heverőn fekvő Benre sandított. A férfi látszólag szunyókált. Egy trikó meg egy boxeralsó volt minden öltözete. Az ő lábai a támlán pihentek. Cor kihasználta, hogy a férfi nem figyel, és alaposan megvizsgálta a testét. A katonán nagyon izmos volt. A lábain kötegekben feszültek az inak, izmok. Hasa lapos volt és a feje alá tett karjain is dagadó izmok látszottak. Corinna kissé elmosolyodott. Ekkor Ben megszólalt.

– Ha nem sértődsz meg doki, azt mondom, mindig ebben a szelvényben kéne itt mászkálnod!

Corinna észre sem vette, hogy Ben a szempillái alól szintén őt mustárlja. Arra is rádöbbsent, hogy rajta is elég hiányos az öltözet. Hirtelen nagyon kellett volna egy pokróc vagy egy takaró. A testhez simuló kis rövidnadrág, amit a szakfander alatt viselt, szinte semmit sem takart. Tudta, hogy nincs rossz formában, de sohasem mutogatta magát szívesen. Ezek az ostoba mellbimbói meg megint szinte átdöfték a trikóját. Corinna elvörösödött, és mivel eltűnni nem tudott, lábait a talajra lendítette, felállt és villámgyorsan elszaladt a kabinja felé.

Benjamin kissé felemelkedett, és figyelte a távolodó nőt. Illetve inkább csak a fenekét.

És tetszett neki amit látott.

Corinna még mindig kissé zavartan, de már felöltözve bevette magát a laboratóriumba. A nyolc ládat a számok alapján csatlakoztatta a gépekhez, illetve kinyitotta, és elkezdte kipakolni a bennük lévő felszereléseket.

Az egyikből egy nagy akvárium került elő. Corinna az egyik sarokban egy asztalra tette, és elkezdte felengedni vízzel. A csap dühítően lassan csordogált, aztán hirtelen el is apadt a víz, és ugyanebben a pillanatban egy vészjelző is bekapcsolt. Csuklóján az ÉLCOMP is rezgett, és halkán csipogott.

Nem telt el két perc, és Benjamin rontott be a laborba.

– Valahol szökik az ivóvíz! – és gyorsan körülnézett a helyiségben. Corinna jelentőségteljesen az akváriumra nézett. Ben meglátta a csövet is, ami a kevés kis víz tetején tekergett.

– Én szöktetem a vizet katoná! – mosolygott a nő. Ben ránézett.

– Ó!

– A kísérletemhez víz kell, mégpedig sok. Ezt az akváriumot legalább félig meg kell tölteni.

Ben megvakarta a fejét.

– Az a helyzet, hogy az ÉLCOMP nem hagyja a víz pazarlását. – Corinna már tiltakozni akart de Ben feltette a kezét, ezzel mintegy elnémítva a nőt. – A központi gépbe kell belépünk. Elvileg kell nálad lennie egy adatkártyának, amin a szükséges engedélyek vannak....

Corinna halkán elkáromkodta magát.

– Igen, a kabinomban van az adatkártyám. És igen, a lelkemre kötötték, hogy mielőtt nekiállok a kísérleteknek, tápláljam be az ÉLCOMP-ba. – Ben most nem szólt semmit. Látta, hogy a doki így is zavarban van, amiért megint elszúrta.

– Hát, akkor irány a fő terminál, te meg hozd az adatkártyát, én meg addig kikapcsolom ezt az idegesítő szirénát.

Mindketten távoztak.

* * *

A kutaszdroid életre kelt, és levált a láda oldaláról, ahol eddig egy csavarnak álcázta magát. Egyből összekapcsolódott az úrhajóval, és nekilátott feltérképezni a labort. A két lény fenn az úrban ámulva figyelte a helység berendezését. Különösnek találták a tárgyakat, szerkezeteket. Utasították a droidot, hogy keressen egy jó rejtékhelyet, ahonnan mindent közvetíteni tud ami a helységben történik. A kis droid az egyik sarokba húzódott, félig egy szellőzőcső mögé.

* * *

Bevitték az adatokat, engedélyeket, és az ÉLCOMP ismét megnyitotta a csapokat. Corinna a labor felé vette az irányt. Ben utána szólt.

– Segítsek valamit, doki?

Corinna először el akarta hárítani a segítséget, de rájött, hogy igenis elkelné még két kéz.

– Ha ráérsz, akkor elfogadom a segítséget – fordult vissza. Ben felállt a monitor elől.

– Parancsoljon velem doki! – vigyorodott el. Corinna is mosolygott.

A laborba lépve Bennek olyan érzése támadt, mintha Corinna itt lenne igazán elemében. Gyorsan dolgozott, az utasításait értelmesen adta ki, és így Ben is élvezte a munkát. Amikor mindent kipakoltak, Corinna ahhoz a dobozhoz lépett, amiből öt cső vezetett a falba, és egy villogó, pittyegő masina csatlakozott hozzá.

– Na most kiderül, a NASA ötmilliárd dollárból fejlesztett kis doboza valóban működik-e!

Ben döbbenten nézte a kocka forma fémdobozt. Öt milliárd! Aztán a dokira nézett. „*Ha ennyit beleöltek ebbe, akkor ez a lány tudhat valamit!*” Hirtelen támadt tisztelettel nézett a nőre. Corinna semmit sem vett észre ebből. Teljes figyelmét a doboz felnyitásának szentelte. Eltekert egy tárcsát, a doboz teteje szisszenve felnyílt. A résből kék fény szüremlett ki, és gomolygó füst vagy pára tekergett elő. Ben egyet hátra lépett, de látva, hogy Corinna inkább közelebb hajol, szégyenkezve ő is odalépett.

– Eddig úgy néz ki, minden rendben! – teljesen felnyitotta a doboz fedelét. Kezével elhessegette a ködszerű anyagot, és kesztyűs kezével belenyúlt a négy rekesz egyikébe. Egy kis átlátszó műanyag dobozt vett ki. Valamiféle fekete kis dolgok úszkáltak a vízhez hasonló folyadékban. A kis apró valamik nem mozdultak.

– Ben, kérlek újból mérd meg az akvárium vizének hőmérsékletét – utasította a századost. Ben a pisztoly forma hőmérővel harmadszor is ellenőrizte az adatokat. Bediktálta, mit lát a kijelzőn. Corinna bólintott. Lassan, mintha attól félne, elrepül a kezéből a kis tartály, odalépett az akváriumhoz. Két kézzel a víz fölé emelte, és Benhez szólt.

– Nyisd fel óvatosan a tetejét, kérlek! – Ben engedelmeskedett. A doki beleöntötte a kis tartály tartalmát a vízbe. A kis valamik – vagy száz darab – lemerültek a víz alá.

Corinna kissé lehajolt, és oldalról nézte az akváriumot.

Vártak, talán két perc is eltelt, amikor ez egyik kis élőlény megmozdult, majd egy másik is. Kisvártatva a víz mintha forrt volna, úgy ficáinkoltak a kis élőlények.

Corinna diadalmasan Benre mosolygott. A férfi tétován a dokira nézett.

– Ezek, ha jól látom, békák?!

– Ebihalak. Ranunculus-ok. De igen, ezekből kecskebékák fejlődnek ki. – Olyan örömmel mondta, hogy Ben is elmosolyodott.

– És ennek mi most örülünk? – kérdezte.

– Persze! Óriási szenzáció! Ezek az ebihalak fagyaszta tették meg az utat a Földről egész idáig. Hibernálva. És most, mint látod, sikerrel kiolvasztottuk őket.

– Mondjuk én egy pizzának jobban tudnék örülni. – Corinna ránézett aztán rájött, hogy a férfi ugratja őt.

– Pedig azt még nem mondtam, hogy ma este békát eszünk. – A nő nagyon komoly volt. – Ugyanis a kísérlet arra irányul, hogy beválnak-e tápláléknak a békák. – Közben valamit írogatott a komputerébe. Benjamin rémült arccal nézett a dokira.

– Na nem! Nincs az az isten, hogy én békát egyek! – össze is rázkódott. Corinna a szemébe nézett, még mindig nagyon komoly volt.

– Azt hiszem, maga önként jelentkezett erre a kísérletre, katona! Ben hátrahőkölt.

– Én csak segíteni... meg kipakolni... – aztán észrevette, hogy Corinna is elvigyorodik. Bennek leesett, hogy csúnyán átvették. Ő is szélesen elvigyorodott és a dokira mutatott.

– Egy null! – és ő is lehajolt, hogy szemügyre vegye az ebihalakat.

* * *

Idegen úrhajó Mars körüli pályán.

A két lény elhűlve figyelte a laborban történeteket. Szinte nem is pislogtak. Amikor a nőnemű humanoid beleöntötte az ebihalakat az akváriumba, Egyes keze ökölbe szorult. Kettes is kényelmetlenül mocorgott.

A szuperszámítógép egyfolytában dolgozott. Minden hangot, amit a lények kiadtak furcsa apró szájukon, a gép rögzített. Már néhány kifejezés, szó értelmet is kapott. Az „agy” pár óra alatt érteni fogja a lények beszédét.

A két figyelő úgy döntött, pihennek egy kicsit, aztán eldöntik, mi legyen a humanoidok sorsa. Amit láttak, a szívükbe markolt, és el sem tudták képzelni, miféle szörnyetegekkel van dolguk.

A szuperszámítógép jelzésére ébredtek. A víz felszínén lebegtek, szinte egyszerre mozdultak. Megfeszítették izmaikat, és hátsó lábakkal gyorsan lökték előre magukat a folyadékban az irányítóterem felé.

Egyes ért oda először. Rácsapott a konzolon a megfelelő gombra. Mire Kettes is odaért a géphang beszélni kezdett.

– Sikerült lefordítanom a lények beszédét. Lejátszáshoz nyomja meg a kék gombot.

Egyes türelmetlenül megnyomta a lapos gombot. A hangszórók elkezdtek lejátszani a két lény társalgását. Az „agy” minden egyes elhangzott szót lefordított. Amikor a szinte legutolsó szavak fordításához értek, Egyes nem akart hinni a fülének. Megérintett egy gombot, mire a számítógép újból lejátszotta a szavakat:

– *„Pedig azt még nem mondtam, hogy ma este békát fogunk enni... Ugyanis a kísérlet arra irányul, hogy beválnak-e tápláléknak a békák.”*

A két utazó hitetlenkedve nézett egymásra. Egyes dühösen a levegőbe öklözött.

– Odamegyünk, és megállítjuk ezeket a barbárokat!

Kettes halkan megjegyezte.

– Azt hittem, már sosem jön el ez a perc!

– A legbrutálisabb fegyvereket vesszük. Azt akarom, hogy az egész bázist, ezekkel a lényekkel együtt, pusztítsuk el!

Mindketten a fegyverszoba felé úsztak. A hangszóróból végteleenítve hallatszott, ahogy a nőnemű humanoid újra meg újra elmondja, milyen szörnyűségekre készülnek: *„ma este békát fogunk enni”* ... *„ma este békát fogunk enni”* ... *„ma este békát fogunk enni”*

* * *

Egyes és Kettes állig felfegyverkezve egy leszállókomppal elhagyták a kavics alakú úrhajót. Rövid idő múlva már be is léptek a Mars légkörébe, és megkezdtek a leszállást.

Nem vették észre, hogy egy másik úrhajó is megjelent anyahajójuk közelében. A szivar alakú, majd háromszor akkora jármű egyből kék plazmafelhő bocsátott ki. A kavics alakú úrhajón elektromos kisülések futottak körbe, és minden műszere azonnal leállt. A központi „agy” szintén elnémult.

A szivar alakú hajó szenzorai még épp észlelték a kis leszállókompot, ahogy eltűnik a vörös bolygó légkörében. Nem telt el húsz perc, és egy fura alakú leszállóegység indult Egyes és Kettes járműve után.

* * *

Corinna megszállottan dolgozott.

A különböző műszerek értékeit figyelte, és az adatokat jegyzetelte egy kis kézi computerbe. Ben csak figyelte a nőt. Feszült figyelemről árulkodó arca kipirult, szeme csillogott, látszott, mennyire élvezi, amit csinál. Ben gyönyörűnek találta. Most a nő fehér kezeslábasba bújtatott testét vette szemügyre, és újfent megállapította, hogy az is bombázó. Ám egyből rá is jött, hogy neki ennél a nőnél semmi esélye. Egy egyszerű kommandós, akit tízezer másik közül választottak ki erre az expedícióra, de nem az észbeli képességei, hanem fizikai és mentális állapota miatt. A két társa – aki távozott – volt a tudós. Egyikük biológus, másik terrakutató mérnök, és egyben a parancsnok. Benjamin dolga volt, hogy veszély esetén megvédje őket, ám ez sem sikerült. Mindketten megsérültek, amikor a melegházat próbálták felépíteni.

Azt azért hozzá kell tenni, hogy Ben nem volt a közelben, mert Sikorsky parancsnok elküldte szerszámokért. Mire Ben visszaért a helyszínre, már csak segíteni tudott a két férfinak, akik hatalmas ponyva alá szorultak, de olyan szerencsétlenül, hogy egyiküknek a karja, másikuknak a bordája törött.

Szóval most csak enyhe mosollyal az arcán nézte Corinnát, aki épp ekkor fordult felé. Meglátta a mosolyt Ben arcán, és viszonzotta. A férfinak megdobbant a szíve.

– Hát maga meg min nevet katona? – kérdezte a nő.

– Csak figyeltem, ahogy dolgozol. Úgy látom, nagyon felpörögtél.

– El sem tudod képzelni, ez mit is jelnt Ben! Az ebihalak megúszták élve a hosszú hibernácót! – aztán ahogy kimondta a homlokára csapott. – Istenem, de ostoba vagyok, hiszen a másik rekeszt is ellenőrizni kell – odaugrott a ládához, és ismét felvette a védőkesztyűt, és egy másik kis dobozt emelt ki. Ebben két kifejlett béka feküdt, ezt még Ben is egyből látta. Corinna a vizsgálóasztalhoz vitte a dobozkát, és óvatosan kiemelte a két állatot. Egy kis tálcára fektette őket. Hátra sem nézett, úgy mondta Bennek.

– Kérem azt a kék műszert onnan a középső polcra! – Nyújtotta a kezét, miközben le sem vette a tekintetét a két tetemről. A százados lekapta a műszert a polcra és a nő kezébe nyomta. Corinna bekapcsolta, és a bal oldali békát kezdte vizsgálni. Közben halkan dübnyögött.

– Mozdulj barátocskám... – a műszer halkan csipogott. Corinna felmordult. – Nincs életjel. Neki nem sikerült – a másik béka felé fordult és fölé tartotta a műszert.

Ebben a pillanatban megszólalt a bázis vészjelzője, és közben a hangszórókból egy női hang hallatszott.

– Illetéktelen behatolás! A kettes zsilipet kinyitották! Idegenek a bázis területén!

Ben sohasem gondolta, hogy valaha hallhatja ezt a jelzést. Persze a földi kiképzés során ezt is gyakorolták, de inkább csak a protokoll miatt. Ám a reflexek szinte azonnal működésbe léptek. Ráütközött a csuklóján az ÉLCOMP-ra és a szájához emelte.

– A kettes folyosó képét kérem a laboratórium kivetítőjére! Az ajtókat lezárni!

Corinna csak állt, és nem tudta, mit tegyen.

– Doki, nézze meg, lezárta-e az ajtó! – Ben átvette a parancsnokságot. Corinna szó nélkül engedelmeskedett. A férfi közben a monitort kezdte nézni, és amit látott, azt elsőre nem is tudta értelmezni.

* * *

A két idegen lény megállt egy pillanatra, amikor a Marsot érés után kiszálltak a kompból, és elült a por. A Neria bázis még ebből a távolságból is hatalmas volt. Egyes felvette a kapcsolatot a bent rejtőzködő kutasszal.

– Jelentést kérek, milyen a bázis légköre? – az adatok szinte azonnal megjelentek Egyes sisakjának belső monitorán. Egy morrással vette tudomásul, hogy majdnem száz százalékos az egyezés a saját klímájukéval. Ketteshez fordult.

– Talán a páratartalom, ami sokkal alacsonyabb de az nem zavaró. Ha beértünk ledobhatjuk a szkafandereket, elég a testvédő is. Így jobban tudunk harcolni!

Kettes határozottan nyugtázta

– Értettem.

– Menjünk! – elszántan megindultak. Nem egész fél óra alatt elérték az ellenség bázisát. Hamar felfedezték az egyik zsilipkaput. Egyes utasította a kutaszt, hogy nyissa ki. Az apró robot belülről mechanikusan megnyomta a nyitó gombot. Ám nem történt semmi! Nem tudta, hogy Ben lezárta a bejáratokat és csak az ő beleegyezésével lehetett kinyitni.

Egyes leakasztott az övéről egy szerszámot.

– Erőszakkal kell behatolni, de ez azt jelenti, hogy valószínűleg észrevesznek minket. Azonnal támadnunk kell!

Kettes sokatmondóan megemelte a kezében tartott lándzsára emlékeztető fegyvert. Egyes a zárhoz illesztette a szerszámot, és figyelte, amint az apró karok tapogatni kezdik a földi zárat, és néhány pillanattal később már nyílt is a zsilip.

Ekkor megszólalt a vészjelzés. A hatalmas zsilipkapu fölött három piros lámpa is villogni kezdett. Kettes három lövéssel szétrobantotta az idegesítő lámpákat. Közben Egyes már bent is állt a zsilipben. Kettes is beugrott. Az ajtó bezárult mögöttük, és a protokollal mit sem törődve már nyílt is a belső zsilipajtó.

A két lény bent volt a Neria bázison.

Kettes a folyosót pásztázta, amíg a parancsnok kibújt az úrruhából. Aztán ő következett. Csak az átlátszó bőrvédő ruha maradt rajtuk. Kezüikben a lándzsa alakú fegyverekkel megindultak a folyosón a laboratórium felé. A kutaszdroid végig instruíta Egyest, merre menjenek.

* * *

Ben szinte az orrával érintette a képernyőt, annyira bámulta. A látvány hihetetlen, vicces, egyben félelmetes is volt. Corinna közben megbizonyosodott, hogy az ajtó zárva, és éppen ekkor lépett a százados mellé.

– Gyere doki, ezt látnod kell! És kérlek, mondd, hogy te is azt látod, amit én, mert ha nem, akkor én megőrültem! – Corinna is a monitorhoz lépett. Épp azt látta, amikor a második lény is kibújt az úrruhának látszó kezeslábasból. Aztán a lény lenyúlt a földön heverő botért, és maga elé szegezve mindketten megindultak a folyosón. Corinna a monitor bal felső sarkában látta, hogy Ben már a maximumra nagyította a képet.

– Jól látom, hogy ez két béka, akik éppen betörték a bázisra?! – Ben suttogva és hitetlenkedve kérdezte a nőt. Corinna csak ámult.

– Igen, ez két kifejlett kecskebéka. Pelophylax kl. esculenta – a latin nevüket már csak suttogta.

Ben megcsóválta a fejét. A két béka közben határozottan közeledett a labor felé. Furcsa járásukat érdekes volt nézni. Mint amikor kiképzéskor a szadista őrmesterek törpejárást parancsoltak, és a katonáknak így kellett körbe – körbe haladni. Így közeledett a két béka.

– Miért nem ugrálnak, mint a rendes békák? – fordult a doktor-nőhöz. Corinna még mindig csak ámult. Az agya lassan váltott át tudósba. Szinte lehelte a választ.

– Mert ezek csak úgy néznek ki, mint a békák!

– Mit akar ez jelenteni? – Ben felvonta a szemöldökét. Corinna elszakította a tekintetét a monitorról.

– Ezek nem békák. Ezek békának kinéző idegen lények!

– Ne marhulj Cor! Hát nézz rájuk! Békák ezek! – mutatott a két lényre. Corinna csak halkan de tárgyilagosan válaszolt.

– Ben, láttál te már békát szkafanderban? Láttál eszközhasználó békát?

Ben megvakarta a tarkóját, és lehuppant egy székre.

– De akkor most mi legyen?

Ekkor a teremben egy gépi hang szólalt meg.

* * *

Egyes és Kettes rendben elérte a laboratórium ajtaját. A parancsnok közben végig a kutaszdroiddal kommunikált. Tudta, hogy a két humanoid őket nézi, ezért utasította a kis robotot, hogy hangosítsa ki, amit mond, és persze fordítsa is le a lények nyelvére.

Szája elé emelte a mikrofont, és beleszólt.

– Ellenséges idegen lények! – gondolta ez a megszólítás jó is lesz ezeknek a szörnyeknek. – Parda parancsnok vagyok az Amphibia bolygóról. Először békével akartunk közeledni, de felfedeztük, hogy önök fogva tartják a népem gyermekeit, és velük kísérleteznek. És ez még nem is a legszörnyűbb tettük! Tudomásunk van róla, hogy meg is akarják enni a társainkat! Ezért elpusztítjuk önöket! Halál magukra!

Leakasztott az övéről egy hajszárítónak látszó tárgyat, és az ajtó nyitópaneljére rögzítette.

* * *

Ben tátott szájjal hallgatta a valahonnan a sarokból szóló adást. Corinna is csak állt megdöbbenve. Ben eszmélt először. Az ÉLCOMP kijelzőjére bökött. Gyorsan pörgette a menüt, és végre sikerült beállítani. Most az egész bázison hallani lehetett a szavait. A szájához emelte az ÉLCOMP-ot és megszólalt.

– Pradaa parancsnok! Itt Benjamn Walker százados beszél. Kérem, gondolja át a támadási szándékát, mielőtt elhamarkodottan cselekszik! Előbb beszéljünk, vagy saját védelmünk érdekében kénytelen leszek fellépni önök ellen!

Corinna odahajolt a füléhez.

– Jó ötlet fenyegetni? – kérdezte halkan. Ben másik kezével betakarta az ÉLCOMPOT.

– Szétrúgom a seggét a kis szarosnak ha fenyeget minket!

Corinna megcsóválta a fejét.

– Nem akarlak megbántani Ben de felfogtad, hogy épp egy idegen lénnel társalgunk? Itt vagyunk a Marson, és a világon mi ketten először felvettük a kapcsolatot értelmes idegenekkel. Te meg szét akarod rúgni a seggét?! – A doktornő hitetlenkedve nézett Ben szemébe. A férfi megvonta a vállát.

– Ő kezdte a fenyegetőzést!

* * *

Kettes szólalt meg Pradaa mögül.

– Parancsnok, nem kellene tárgyalnunk velük?

A parancsnok dühösen az ajtó felé bökött fegyverével.

– Nincs mit tárgyalni ezekkel a... szörnyekkel! Maga is látta, mit művelnek. Gyerekek vannak odabent, és ezek meg akarják enni őket! Lehet, hogy már el is késtünk. Készüljön fel a támadásra! Ez parancs! – lezárta a kérdést. Kettes csak pislantott, és támadóállásba helyezkedett. Az zárnyitó bármelyik pillanatban feltörhette az ajtót védő zárómechanizmust.

* * *

Az újabb komp a két béka leszállóegységétől harminc méterre szállt le. Négy nagyon furcsa kinézetű idegen lény szállt ki belőle. Nem humanoidok voltak. Két lábuk a testükhöz képest rendkívül vékony volt. Az ürruha elrejtette a testüket, de karok nem látszottak. A fejük volt a legfurcsább. Testükhöz képest apró, ám hosszú csőrszerű nyúlvány állt ki belőle. Az ürruhájuk sisakja egy ember számára félelmetes és furcsa lett volna. Ezzel a nyúlvánnyal mutogattak egymásnak és furcsa kattogó hangokat adtak ki, persze ezt csak ők hallották a sisakjukba szerelt rádión keresztül.

A vezetőjük, amikor szemügyre vette a két béka nyomait a vörös porban, csőrével a bázis felé bökött. Mind a négyen elindultak a jelzett irányba.

* * *

Ben Walker összehúzott szemmel figyelte, ahogy az ajtó kinyílik és besiklik a falba. Hirtelen azt hitte, senki sincs a folyosón, aztán lejjebb siklott a tekintete, és még mindig hitetlenkedve magában a két békára nézett, akik ott álltak, és befelé néztek. Mindkettőjük kezében a monitoron is látott bot volt. Ben a szája sarkából súgta Corinnának.

– Szerinted azzal a fogpiszkálóval akarnak elintézni bennünket? Corinna elhúzta a száját és halkán felelt.

– Akarod, hogy én beszéljek? – kérdezte a nő. A százados nemet intett.

– Azért jobb az óvatosság. Ha bármi gyanúsát észlelsz ugorj fedezékbe! – súgta a doktornőnek és kilépett az asztal mögül. A két lény ráfogta a kezükben tartott botot. Ben mindkét kezét felemelte és még egyet lépett oldalra.

– Nincs fegyverem! Beszéljessünk! – próbált barátságos hangon szólani. A lények mozdulatlanul álltak.

Ebben a pillanatban Corinna felsikkantott. Az elől álló lény a nő felé fordult, de a másik le sem vette a szemét Benről.

– Mi az doki? – kérdezte Ben, de ő is a békán tartotta a szemét. – Corinna is felegyenesedett és az asztalra meredt. A halottnak hitt kecskebéka rángatózó izmokkal feléledt. Átfordult, és lassan, mint aki mély álomból ébredt, körbenézett. Aztán úgy döntött, nem marad a vizsgálóasztalon. Elrúgta magát, és egy szép ívű fejessel a padlóra csattant.

* * *

Kettes tágra nyílt szemmel nézte a hatalmas humanoidot, ahogy felemelkedett egy furcsa bútor mögül. Mindketten rászégezték fegyverüket. Amikor a férfi felemelte a kezeit és megszólalt, kissé megnyugodott. Harc helyett szívesebben tárgyalt volna ezekkel a lényekkel, bár tudta, a parancsnok már elhatározta magát.

Aztán a másik idegen fura hangot adva, szintén előbujt a rejtekhelyéről.

Ezután több dolog is történt egyszerre. A tárgy tetejéről, ami mögött a második lény állt, egy fajtársuk ugrott le. A parancsnok rákiáltott a földre huppanó társukra, és ezzel egyidőben egy plazmasugarat lőtt a nőtény felé. Kettes a harci reflexének engedelmeskedve szintén tüzelt.

* * *

Ben egy pillanattal előbb tudta, hogy támadni fognak, mielőtt az elől álló béka Corinnára lőtt volna. Egy ugrással az asztal mögé vetette magát, és derékon ragadva a nőt a földre rántotta. Ahol egy pillanattal azelőtt Corinna feje volt, egy ezüstös plazmasugár repült el. A másik irányból is tüzeltek. A két lövedék a szemközi falon robant. Ahol becsapódtak a sugarak, megolvadt a szigetelés, és keserű szagú füst kezdett gomolyogni. Ben tudta, hogy a tűzjelző mindjárt bekapcsol. Az ijedt nő füléhez hajolt.

– Maradj itt! – ezzel felguggolt, és felnyúlt a vizsgálóasztalra, ahol megragadta az egyik fémtálcát. Az asztal másik oldalához kúszott, és kilesett. A két béka közeledett. Kétfelől támadtak, de óvatosan lépkedtek. Ben visszakúszott az asztal közepéhez, és villámgyorsan felállt.

Ahogy kibukkant, mindkét lény felé fordult. A százados meglendítette a tálcát, és a bal oldali békához vágta, majd gyorsan megint leguggolt, mert a jobb oldali lény rálőtt. Szinte érezte a haja felett elsüvítő plazmát. Corinna is felült, és körbenézett valami fegyver után. Nem messze a hátsó falon meglátta a poroltót. Megveregette Ben vállát. A férfi tekintete is ide-oda siklott, ő is fegyvert keresett. Corinna ismét megpaskolta a férfi izmos felkarját.

– Ott! – mutatott a poroltóra amikor Ben végre ránézett.

– Ügyes! – vakkantotta és már el is indult, hogy megszerezze a piros palackot.

* * *

Kettes elismerően csettintett, amikor látta, hogy a hatalmas idegen milyen gyorsan mozdul, és még a társát is lerántja a tűzvonalból. Egyikük lövése sem talált. A parancsnok dühében még két sugarat küldött a fém bútorba, ami mögött a humanoidok rejtőztek.

Kezével intett Kettesnek, hogy két oldalról kerítsék be őket. Óvatosan elindultak. Közben a zavarodott fajtársuk hatalmas ugrásokkal elhagyta a szobát, és eltűnt a folyosón. Egy pillanatig csend volt, semmi sem mozgott. Aztán a humanoid bukkant fel a bútor mögül, és egy lapos fémlapot hajított Kettes felé. A parancsnok ismét tüzelt, de a lény megint gyorsabbnak bizonyult. A nehéz fémlap, ami négyszer nagyobb volt mint Kettes, eközben telibe találta a meglepett békát. Kettes hátrarepült, és kis híján eszméletét veszítette az ütéstől. A fegyvere messzire gurult tőle.

A parancsnok egy másik bútor mögé ugrott. Nem gondolta, hogy ezek a lények ilyen harciasak. Rádión próbálta szölongatni Kettet, de csak a csend kiabált a fülébe. Vállát kissé megvonva tudomásul vette, hogy egyedül maradt.

* * *

Ben egy mozdulattal lekapta a falról a poroltót, és már be is ugrott egy másik asztal mögé. Ha oldalt kinézett, szemben látta Corinnát, ahogy térdeit átkulcsolva hátát a vizsgálóasztalnak döntve lapul. A férfi megfogta a csövet, és hüvelykujját a kioldógombra téve félig felegyenesedett. Úgy döntött, befejezi ezt a macska-egér játékot. Ő amúgy sem akart ezekkel a békákkal tárgyalni. Ezek a kis mocskok rájuk lőttek!

– Jövök már, Breki! Miss Röfi kezdhet gyászolni! – félig lehajolva kibújt a fedezék mögül.

Corinna tágra nyílt szemmel figyelte, mit csinál a katona.

* * *

A négy különös lény belépett a zsilipbe, és pár másodperc múlva már a folyosón voltak. Gyors mozdulatokkal megszabadultak az úrruhájuktól. Vékony, hosszú lábaik pirosak voltak, testüket tollak borították. Hosszú nyakukon pici fej ült. Hosszú, erős csőrük szintén piros volt.

A vezető szárnyával a folyosó vége felé mutatott, ahonnan harci zaj szűrődött feléjük. Csőrét kétszer összecsattintotta, és ők is elindultak a labor felé. A következő pillanatban egy béka ugrott ki a sarok mögül. Az elől haladó lény villámgyorsan reagált. Szárnyait kitárva, félig ugorva, félig repülve a békára vetette magát. Csőre egy mozdulatával felnyársalta a kétéltűt, majd felkapta a haldokló állatot, és egyszerűen lenyelte a békát!

A jelenet olyan gyorsan történt, hogy szinte meg sem torpantak. Villámgyorsan a folyosó kanyarulatához értek, és az elől haladó kidugta a fejét, hogy körülnézzen. A laboratórium ajtajában egy fémlap alatt egy kábult békát látott, amint épp próbál kimászni a súlyos tárgy alól. A vékony lábak három lépéssel szeltek át a távolságot, és, hogy a béka ne tudjon kimászni a fémlap alól, ránehezedtek a tálcára. A béka rémülten nézett támadójának szemébe. A piros csőr abban a pillanatban csapott le, amikor a béka beleszólt a rádióba, de csak egyetlen szót tudott belenyögni a mikrofonba.

* * *

Ben jobbra lopakodott, amerre azt a békát sejtette amelyik Corinnára lőtt. Arrafelé csak egy kisebb szekrény volt, ami mögé elbújhatott a kis fickó. Ben majdnem biztos volt, hogy hol lapul a harcias kis lény. Ám mielőtt teljesen kibújt volna fedezéke mögül, meg akart bizonyosodni, hogy hol van a másik lény, amit biztosan telibe trafált a tálcával. Úgy gondolta, ha túl is élte az ütést, akkor sem jelent már gondot, de azért szerette volna biztonságban tudni a hátát. Felegyenesedett egy pillanatra, és meg is látta a lényt, amint félig a nehéz tálca alatt fekszik. A fegyverét is látta a földön, kissé távolabb. „*Na azt majd megvizsgálom, jó kis cuccnak tűnik!*” - gondolta.

A szekrény mögött lapuló béka felé fordult. Kírontott az asztal mögül, és kettőt oldalra lépve meg is látta a lényt. Ám az nem is ráfigyelt. Valahová Ben mögé nézett. Szemében vegytiszta rémület látott.

A százados nem késlekedett. Megnyomta a poroltó gombját és telibe fújta a kétéltűt!

* * *

Kettes megpróbálta összeszedni magát. A hatalmas ütés jó pár métert hátra repítette, most a labor bejárata előtt hevert, félig a tálca

alatt. Sikerült kiszabadítani a karjait. Igyekezett erőt gyűjteni, hogy kimászhasson a fémlap alól. Belekapaszkodott a tálca szélébe, és igyekezett letolni magáról. Ekkor mozgást érzelt a szeme sarkából, pedig a kutasz szerint más nem tartózkodott a bázison.

Egy árnyék vetült rá, majd egy vékony, piros láb nehezedett a fémlapra. Kettes felnézett, és ereiben megfagyott a vér. A legszörnyűbb rémálma testesült meg előtte. Az az iszonyatos lény, amitől ebihal kora óta rettegett.

Tudta, hogy már csak pár pillanat van az életéből. Középső ujjával megnyomta a rádió adógombját és belesikoltotta az éterbe:

– Neorniták!!! – Még el sem halt a kiáltása amikor a kegyetlen csőr belevágódott az agyába. Kettes megszűnt létezni.

* * *

Pardaa parancsnok felkészült rá, hogy szembenézzen a humanoidokkal. Keze az övére csatolt gránátok felé mozdult. Ha ezek azt hiszik, hogy csak plazmavetőik vannak, akkor nagyon nagyot tévednek! A hőgránátok pillanatok alatt vetnének véget a harcnak, csak-hogy akkor a gyerekek is elpusztulnának. Persze tudta: amennyiben nem tud felülkerekedni az idegeneken, akkor meg kell tennie ezt a lépést is, még akkor is, ha ő maga is itt pusztul.

A rádió recsegni kezdett a fülében. Először sisterség, majd Kettes rémült hangja:

– Neorniták!!! – majd ismét csak a sercegés, és a félelmetes csend. A parancsnok halálra váltan felemelkedett a rejtekhelyén, és kilesett a folyosó felé. Amit ott látott, azt csak a rémálmaiban tudta elképzelni. Egy Neornita épp feldobta Kettet a levegőbe és a fröccsenő vérrel mit sem törődve kitátotta a csőrét és elnyelte társát.

A szeme sarkából látta, hogy a humanoid is támadásba lendült. Valami fegyvert fogott a parancsnokra és hirtelen minden fehér ködbe burkolózott. Pardaa mellét erős lökés érte, majd a falnak csapódott, és eszméletét veszítette.

* * *

Corinna hallotta a poroltó süvítését, és nemsokára finom por kezdett szállni a laborban. Aztán Ben hangját hallotta.

– Doki, hozd ide kérlek azt a tárolót, amiben a két béka volt. – Corinna felegyenesedett és körülnézett. A fele labor fehér porfelhőbe burkolózott. Megragadta a műanyag tárolót, és odavitte Bennek. A százados lehajolt a még mindig kába lényhez, és egy mozdulattal kivette a kezéből a lándzsa alakú kis fegyvert, majd ügyesen, anélkül, hogy hozzáért volna az úrbékához, ráborította a dobozt.

– Valami nehezéket kéne rátenni – mondta, és körbenézett. Ekkor mozgást érzékelt az ajtó irányából. A lassan leülepedő fehér porból négy alak bontakozott ki. Ben hunyorogva nézte őket. Corinna is meglátta az újabb idegeneket. Ben felállt, és mivel semmi nehéz tárgyat nem látott a közelben, egyenlőre az egyik lábát tette a dobozra, ami most a harcias béka börtöne volt. Valahonnan a labor sarkából megint megszólalt a korábban is hallott géphang.

– Neorniták! Kérem ne...! – Ben lepillantott a békára aki rémülten húzódott a búra egyik sarkába. A férfi rájött, hogy a béka szavait fordítja a géphang. Ismét a porból előlépő alakokra nézett, és ma már másodszor horkantott fel hitetlenkedve.

Négy gólya lépkedett feléjük.

– Na jó, ez még furább, mint a beszélő békák – mormolta. Corinna is szájátva figyelt. Az elől haladó madár széttárta a szárnyait, mintegy mutatva békés szándékát. Csőrével hangosan kelepelt. A kutasz droid programja automatikusan fordítani kezdett.

– Bekével járunk idegenek! Láttuk, hogy a két Amphibiai rátok támadt, ezért segíteni jöttünk. A mi fajaink ősi ellenségek. Az Amphibiaiak nem barátkoznak senkivel.

Ben és Corinna nem tudta mit felelhetnének.

Majd a nő szólalt meg először.

– Köszönjük a segítséget! Remélem, a mi fajunk barátja lehet a tiéteknek – és ő is széttárta a karjait, hasonlóan, mintha neki is szárnya lenne.

A fehér gólya megint előrébb lépett.

– Mindig öröm új fajokkal megismerkedni! Legyünk hát barátok! – s ezzel mind a négy madár széttárta a szárnyát, és hangosan kelepelni kezdett.

Ian Pole

BÉKÁK ÉS ÓRIÁSOK

Irina felnézett a projektorról a zsilipkapu nyitásának szisszenő hangjára. Taylor lépett be a biolaborba. Mikor levette a sisakot, bánnatos kutyaképére pillantva a lány már tudta, hogy rossz hírt hozott.

– Nem engedélyezték – közölte halkan a férfi, és egy fém táskát helyezett a rozsdamentes acél szerszámtároló szekrényre. – Csak mintákat hozhatsz, a többi el kell pusztítanom. Az evakuációt be kell fejezni egy órán belül, akkor indul az utolsó komp. Aztán itt eljön az apokalipszis.

– Mindent el kell pusztítani?! – hökkent meg Irina, és az asztal mellől felpattanva körbemutatott. – Ezt, az egészet?! A labort, a könyvtárat, a lakómodulokat, a szerelőcsarnokokat?!

A hatalmas plasztkerámia félgömb volt a Palatinas marsi állomás legnagyobb épülete. Átmérője háromszáz méter volt, száz méteres belső magasságában hét szinten voltak kialakítva függőkertek. A buján zöldellő növények között rovarok zümmögtek, az üvegfalú iszapkádak zavaros mocsaraiból düledt békaszemek követték röptüket.

A biolabor volt az állomás zöldellő éléskamrája, és a kutatócsoport büszkesége.

– Nem. Az épületek, a technika marad – felelte szárazon Taylor, és kipattintotta a fémtáska tetejét, amiben öklömnyi üveghengerek sorakoztak. – Minden mást lemérgezünk. Nem hagyhatunk hátra a sereg szponzorálta kutatási anyagot. Ettől a cucctól kutyaszarrá esik szét minden, aminek DNS-e van.

– Két év munkája a semmiért! – temette a fejét tenyerébe Irina, és majdnem elsírta magát. – Ez a kutatás a békákkal volt az életem! Nem dobhatom most csak úgy oda! Csak azért, mert a legyek gyorsított evolúciós génmagját a sereg kutatási osztálya adta?!

– Nézd Irina, ebben a feszült politikai helyzetben nem hagyhatunk hátra semmit, ami génmanipulációs projecttel kapcsolatos, pláne nem a hadsereg kutatási részlegétől – csóválta meg a fejét a férfi, majd mikor látta a lány elkeseredettségét, mintegy vigasztalásul hozzátette. – Nekünk így is, úgy is távoznunk kell, tehát itt elpusztul minden előbb-utóbb.

– Ez egy önfenntartó, teljes kis ökoszisztéma! – vetett ellent a lány. – A legyek végzik a beporzást, megesszik a gyümölcsöt, a békák kordában tartják a szaporodásukat, növények oxigént termelnek,

a napelem panelek áramot, a víz körforgása biztosított. Miért nem maradhat így, míg visszatérünk?

– Mert mi van, ha addig a kínaiak idejönnek, és elfoglalják az állomást? Lehet pár nap, és háborúban állunk. Sosem engedélyeznék, hogy ilyen anyagot hagyjunk hátra.

– Milyen anyagot? Pár ezer génmódosított legyet? – legyintett Irina. – Elvileg egyre okosabbnak, és agresszívabbnak kellene lenniük, de ezek négyszáz generáció után is csak legyek. Ez a része pont kudarc volt, ellentétben a többivel, ami...

– Nem engem kell meggyőznöd. Ez a parancs – fonta karba a kezét a férfi. – Egy óra múlva száll fel az utolsó komp a hajóhoz. Annyit elértem neked, hogy mi legyünk az utolsók, akik távoznak. Gyűjtsd be a mintákat, és aztán én megnyomom ezen a szaron a piros gombot. A cucc meg távozásunk után nem sokkal lenullázza az édenkertet. Ne húzd az időmet, kérlek, mert a technikai részlegen az én holmim még össze sincs pakolva. Bízunk benne, hogy nem lesz háború, hogy a nagykutya nem mennek el a falig, és akkor lehet, egy éven belül visszatérünk. A mintákkal pedig újramezhetünk mindent.

– Rendben – bólintott könnyes szemmel Irina, majd az asztalon lévő üvegtartályokra mutatott. – Sejtettem, hogy így lesz, ezért a mintavevők már tele vannak. Segítenél kivinni őket a kompig? Én meg addig... elbúcsúdom.

A férfi félrehajtott fejjel nézett rá, majd megértően sóhajtott.

– Persze! Kihordom őket. Van hét perced búcsúzkodni.

Ezzel a mintahengereket műanyag tárolókba pakolta, majd nyögve felemelte a ládákat, és a zsilipbe vitte.

– Ne feledd, Irina! Hét perced van, aztán visszajövök!

A lány maga elé húzott egy műanyag dobozt, majd a tetejét lepatintva kiszabadította az abban kuksoló sárga hasú békát.

– Köszönöm! Igyekszem! – intett a férfinak, majd a tenyerébe fogott kövér jószágához fordult. – Te meg legalább töltsd szabadon az utolsó perceidet, Alfonz!

Taylor felvette a sisakját, majd a ládákat cipelve távozott. Mikor a zsilipkapu konzolja zöldre váltott, a lány odaszaladt a fém táskához.

A szeleppel ellátott, figyelmeztető jelzésekkel dúsan festett üveghengereket kék folyadék töltötte ki, közöttük egy LED-kijelzős irányítópanel foglalt helyet, mely már aktiválva volt. A lány a szerszámos ládából aprócska műszerész csavarhúzózt vett elő, és eltávolította a panelt védő alumínium borítást. Alatta nyomtatott áramköröket, és vezetékeket talált.

Pár perc múlva kinyílt a zsilip, és visszatért Taylor. A lány az egyik iszapkád mocsarába pottyantotta a csavarhúzózt, a békák szétugrottak a loccsanásra.

– Végeztél? – nézett Irinára a férfi, majd a kezében szorongatott kövér békára bökött. – Őt sem hozhatod magaddal, ugye tudod?

– Persze – bólintott a lány, majd az arca elé emelte a düledt-szemű pátyoltját – Viszlát Alfonz! Él, míg megteheted. És ne feledd, sose bízz bennünk, óriásokban! Az óriások jönnek, és pusztítanak. Ez a természetük.

A varangy úgy nézett rá, mintha csak értené, amit a lány mond, majd lustán megnyalta a saját bal szemét. Irina az iszapkád szélére ültette a békát, majd a férfihoz fordult.

– Mehetünk!

– Kész? Vedd fel a sisakod, és kifelé! Aki bújt, bújt... – morogta a férfi, majd két kattintással aktiválta fémtáskába zárt halált.

A mesterséges mocsarakban tespedő békák a félgömb forma biolabor tenyéryi vastag üveglapjain át még látták, ahogy az utolsó komp felemelkedik az égbe. A düledt szemekben visszatükröződött a hajtóművek rőt lobogása.

* * *

A nyílhegy formájú úrsikló lusta félkört írt le a völgyben fekvő állomás körül. A hajdan hófehér épületeket vastagon lepte be a Mars vörös pora, csak a hajdani biolabor gigászi félgömb üvegteteje ragyogott tisztán.

– Oda teszem le, a központi épület elé – jelölte ki egy érintéssel a pilótafüle ablakán a pontot Szun százados. A férfi mandulavágású szeme folyamatosan cikázott az ablakra vetített képek, és a szkennerek között.

– Érdekes, hogy már a nagy háború előtt is tudtunk ilyeneket létrehozni – csodálta meg Si-Ven tudományos tiszt a koncentrikus körökben elhelyezkedő plasztkerámia épületeket, és az azokat összekötő fedett folyosókat. – Furcsa érzés látni. Mintha egy régi holovételt néznék.

– Kilencvenhét éve hagyták hátra. Légy büszke, hogy láthatod. Mi vagyunk az elsők, akik a nagy háború óta a Marsra léphetnek.

– Eléggé szépen megmaradt – elemezte a látványt a lány, miközben a tenyerébe vetített szimbólumok segítségével rögzítette a megállapításait. – Valószínűleg alkalmas lesz arra, hogy a romokon hozzuk létre az új állomást. Egyes részek akár használhatóak is maradtak.

– Egy évszázada áll üresen. Optimista feltételezés a részedről, de majd mindjárt meglátjuk. Készülj, leszállunk!

A sikló ezüst teleszkópos lábakat növesztett sima hasából, az ionhajtóművek kék izzása parázslássá szelídült, és a hajó puhán landolt a főépület előtti vörös homokmezőn. Utasai aktiválták a sisakok szuszpenzor mezőjét, majd lesétáltak a lebecsátott rámpán.

– Száz éve mi léptünk először egy másik bolygóra – mosolyodott el a férfi, és a markába fogott multiszerszámmal elindult az iglu-szerű központi épület boltíves bejárata felé. – Történelmet ír minden mozdulatunk!

– Folyamatosan dokumentálok – bólintott a lány megkocogtatva a sisakja oldalába sülyesztett szenzorfürtöt. – Szólj, ha aktiválsz a plazmavágót, akkor tompítok a fényérzékenységen.

– Nem fogod elhinni, de nem lesz rá szükség – mondta döbbenet a férfi, és kesztyűs kezével leseperte a finom port a konzolról. Aktív ikonok parázslottak a LED-kijelzőn – Van energia. Még mindig van! Lehet, működik a zsilip.

– Légy óvatos, Szun! – suttogta Si-Ven, mert hirtelen megmagyarázhatatlan rossz érzés vett rajta erőt. A férfi aktiválta az ikonokat, mire a fémkeretes üvegfal szisszenve félrecsúszott.

– Van nyomáskülönbség – csodálkozott Szun. A lány a karjába épített szenzorokra nézett.

– Van bent levegő. Magas a metán, meg a szén-dioxid tartalma, de határérték alatti. Lélegezhető. Furcsa.

Félhomályos folyosószakasz után léptek be a sötét előcsarnokba. A sisakba, és a mellkasukba épített lámpák aktiválták magukat. A pultokat, és a székeket folyondárszerű növények kúszták be, csízmájuk iszapos aljú arasznyi vízben cuppogott. Értetlenül néztek össze. A férfi letört egy levelet, és szétmorzsolta kesztyűs kezében. A zöldes, nedves pépet megmutatta a lánynak.

– Ez itt él! Látod? És valamik repkednek is. Talán legyek.

A tudományos tiszt több anyagot is lepörgetett a sisakja belső felületére vetítve.

– Volt itt egy hatalmas biolabor. Növényekkel teli kis esőerdő. Úgy volt, hogy elpusztították, de e szerint mégsem. A flóra utat tört. Valahogy ájtott a zsilipeken, és elburjánzott az egész állomáson.

A férfi cuppogó, loccsanó zajokkal átvágott az előcsarnokon, és megvizsgálta a hátsó részt.

– Igen. Itt nyitva van a zsilip. Benőtt mindent a moha, meg valami kúszónövény.

– Ha arra megyünk tovább, akkor a következő rész a tudományos részleg, vagy ahogy itt szerepel a könyvtár.

A férfi bevilágított, majd belépett az épületblokkba.

– Igen, itt is buja a növényzet – konstata, majd tenyérrel félre húzta az egyik polc elől a leveleket. Zöld ikonok villantak rá a konzolokról.

– Még mindig van energia. A projektorokban is. Sőt! Tiszták, és karbantartottak. Olyan, mintha csak tegnap használták volna őket.

– Ugyan! Nehezen hiszem, hogy a futóbab, meg a vadalmacszerje olvasgatni akarna – nevette el magát kényszeredetten Si-Ven, de érezte, hogy a torka kiszárad, mert továbbra is gyötörte a nyomasztó balsejtelem érzése.

A férfi kíváncsiságból aktiválta az egyik projectort, majd az eszükön félbehagyott történelmi csomagra kattintott, ami azonnal elkezdte lejátszani a videó mellékletet.

– Hihetetlen! – lehelte Szun, aztán összerezsent. Szeme sarkából az egyik cserje alkarvastag törzse mögül kihajolt egy apró, sötét alak. Mikor a fény rávetült, visszahúzódott a növény mögé.

– Te, jószág!... – hördült fel a férfi, és ijedében elejtette a multiszerszámot. A hirtelen félelem olyan erővel csapott le rá, hogy elzsibbadtak az ujjai. Aztán fújt egy nagyot, és össze szedte magát.

– Fauna is volt a flórában Si-Ven? – nyögte rekedten a könyvtárba belépő tudományos tisztnek, az a sisakjába vetített anyagok közt válogatva válaszolt.

– Aha. Génmódosított legyek, és a bufo variabilis egyik alfaja.

– Az mi? A bufo? – kérdezte a százados gyanúsán halk hangon, mire Si-Ven végre felnézett.

– Zöld varangy.

– Ó, a magasságos! – lehelte megkönnyebbülten férfi, és a lámpafényt a cserjére irányította – Már azt hittem, rajtunk ütöttek az apró zöld emberkék. Itt a békád!

A nő odanézett. A huszonöt centi magas, púpos fejű béka a hátsó lábain állva, tapadókorongos ujjával a fába kapaszkodva szinte csodálkozva nézett rájuk hatalmas, gülü szemével.

– Békának béka, de ez nem zöld varangy – rázta meg a fejét Si-Ven. – Az nem ekkora, és másabb a felépítése is. Ennek itt rendszeren gömbölyű az agykaponyája, és olyan, mintha két lábon állna. Szinte humanoid jelleget mutat.

– Dehogyan is, csak a fába kapaszkodik, azért tűnik úgy – kuncogta el magát a férfi, és a varangyért nyúlt. – Ne antropomorfizáld! De azért elvisszük mintának a kis fickót.

Mikor az ujjai a nyálkás test köré kulcsolódtak, az apró élőlény éles hangon felbrekegett. A cserje másik oldalán lévő mellső végtagjával előre csapott. Egy orvosi punkciós tűt szorított apró kezében, melynek kék anyaggal bekent hegye beleszaladt a százados tenyerébe.

Szun felkiáltott, és a falnak csapta a békát, ami nyekkenve az egyik asztalra esett.

– Megszúrt ez a dög! – rázogatta a kezét a férfi. Si-Ven kíváncsian előre hajolt.

– Mivel? Valami fullánk?

– Nem! Egy tűt szorongatott a kis rohadék.

– Mármint egy eszközt?! – hökkent meg Si-Ven, de akkor Szun fejhangon felordított.

– A kezem! Istenem! A kezem! – sikoltotta, majd megpróbálta levenni a kesztyűjét. Hiába rángatta egyre tébolyodottabban, nem sikerült neki. A lány odaugrott, hogy segítsen neki, de a férfi félre sodorta.

A csatlakozó végre engedett, és ő leránthatta magáról a védőkesztyűt. A kesztyűvel együtt lejtött a jobb kézfeje bőre, és a hús java része is. A százados artikulatlan ordítással emelte az arca elé a jobb kezét. A folyóssá váló húspépből kilátszottak az inak, és a csontok. A férfi-ben benne szakadt a következő sikoltás, egy rőffenő hanggal térdre esett, és a mellkasát markolászta. Si-Ven rémülten térdelt mellé, és levette róla a sisakot. A százados arcán feketén lüktettek az erek, a szeméből, és lassan feloldódó ajkaiból vér szivárgott, de még élt.

– Éget! Annyira éget! – harákolta férfi, majd vérrel kevert, nyákos szövetsomókat köhögött fel. Mozgás támadt a cserjékkel benőtt polcsorokon, az ágakon. Si-Ven rettegve nézett körbe. Mindenütt két lábon járó békák tűntek fel. A sisaklámpa fénye megcsillant a gülüszemeken, melyek vegytiszta gyűlölettel meredtek rá. Az asztalokon apró kerekeken gördülő alkarhosszú ballisztákat, skorpiókat, egyéb nyílvetőket görgettek előre tapadókorongos kezek. A tudományos tiszt óvatosan felállt, és a kijárat felé rákolt. Tenyerét maga relé tartotta.

– Ne! Kérem ne! Nem akarunk semmi rosszat! – ismételte reszkető hangon, bár biztos volt benne, hogy ezek a békálények nem értik őt.

Egy fém tintatollra támaszkodó, szürkévén vénült bőrű kövér varangy bicegett a döglött békához, melyet Szun a falhoz csapott.

– Az óriások jönnek, és pusztítanak. Ez a természetük – brekegte, és megérintette a másik béka szétrepedt fejét. – Ahogy jövendölte Első Alfonc próféta! De mi készen állunk, dicső őszám!

– Nem! Nem akarok rosszat! Csak elmegyek! – zokogta a lány, mikor látta, hogy mögötte a folyosón is jönnek az apró fenevadak.

– És ne feledd, sose bízz bennük! Az óriásokban! – vartyogta a vezér, majd hangosan az asztal lapjához koppintotta a botja végét. Az apró, mérgezett nyilak surrogva útra keltek. – Ez a természetük!

Ilonka Anna

CASA-NOVA KÜLDETÉSE

A mai napnak egy tanulsága van, mégpedig az, hogy bármit is csinálsz, nem járhat szíj. Az én esetemben ez hatványozottan igaz.

2641-ben járunk. Azt gondolná az ember, hogy az intelligencia ekkorra már mindenkinél felütötte fejét. De legnagyobb sajnálatomra, inkább visszafelé fejlődünk. Az a baj, hogy a mai nemzedék inkább hagyatkozik a mesterséges intelligenciára, mint a saját eszére.

Igyekeztem tisztességes munkát találni a hosszú évek alatt, de nem jött össze. Két lábbal rugdostak ki mindenhol, ahol csak próbálkoztam.

Mivel nem volt más lehetőségem, tolvajnak álltam. Őszintén? Nem a legjobb kreditkereseti lehetőség, de a semminél azért mégiscsak jobb.

Reggeltől estig az utcákat járom – ahogy most is –, elcsenek ezt, azt. Ha hagyják, akkor nem ragaszkodhatnak hozzá annyira. Ezzel nyugtatom magam, és ez a technika bejön.

– Elnézést! – megyek neki egy jól szituált szakállas úriembernek.

– Semmi baj, fiú! – ütügeti meg vállamat.

Ez a pillanatnyi érintkezés elég ahhoz, hogy elemeljem zsebtárcáját és lecsatoljam a karóráját.

Könnyed léptekkel haladok előre, a sarkon befordulva előhúzó az imént zsákmányoltakat. Az óra megér, mondjuk úgy, ötszáz, talán. Ha jobb kedve lesz a kereskedőnek, akkor kaphatok érte hatszázötven kreditet is.

A zsebtárcában pár apró, illetve még úgy száz kredit lehet. Kihasználom, majd eldobom, nincs rá szükségem. Az iratokat benne hagyom, majd leadják a hivatalos szerveknek.

A kolóniát körülvevő burokok villódzni kezd a savas esőcseppeknek köszönhetően. – Ideje hazamenni! – Ilyenkor jobb szeretek otthon lenni, fő a biztonság. Még gyerekkoromban átvukadt a védőburok, az eső bejutott, és halomra szedte áldozatait.

Én is ennek az átkozott folyadéknak köszönhetem, hogy árva lettem. Úgy tizenegy éves lehettem, mikor magamra maradtam, és meg kellett oldanom az élet nagy dolgait. Sokkal nehezebbnek bizonyult, mint gondoltam, de mostanra viszonylag egyenesbe jöttem.

A nagyszüleim a Terráról származtak, onnan disszidáltak ide, a Marsnak nevezett bolygóra. Egy jobb élet reményében – hirdette az összes platform –, de mint látjuk, nem jött be.

Megállok az egyik ólomüvegű épületnél. Már régen elvesztette fényét az üveg, csak halványan emlékeztet régi önmagára. Belenézek, és látom unalmas tükröképemet. Sötétbarna, már-már fekete haj keretezi ovális arcomat, vágott szememben az értelem szikrája szunynyad, szív alakú szám már rég elvesztette rózsás színét. Fehér bőröm cserzett, beitta a környék porát, de a fürdés még segíthet rajta.

– Hé, vigyázzál már! – ránt arrébb egy ismeretlen.

Pont jókor, most húzott el egy úrsikló mellett. – Ezek az átkozott sofőrök! – Hevesen integetek feléjük, és egy szebb helyre küldöm őket.

– Köszönöm! – szorongatom az illető tömzsi kezét.

– Máskor légy óvatosabb! – húzza ki hurkás ujjait.

Most is gazdagabb lettem egy karkötővel. – Szép az élet! – Duderászva zsebre vágom, és sétálok tovább.

Alig haladok pár utcányit, a védőburok nyárt idéző mintázata eltűnik, csak az esőt látni áttetsző felületén. Pontosan olyan látvány, mintha ezernyi acélgolyó zuhanna felém. – Haladjunk! – Megszaporázom lépteimet, alig teszek pár lépést, kiáltást hallok.

– Álljon meg! – hátrafordulok és egy tucatnyi osztagos szalad felém.

– Biztosan nem! – szaladni kezdek, de valamitől nehéznek érzem a nadrágomat.

Futás közben lepillantok, és valami zöldesfekete izé tapadt a ruhámra. Mindent utálok, ami ismeretlen számomra, mint ez is. Rágni kezdem lábamat, remélve, hogy megszabadulhatok tőle, de valamiért ragaszkodik hozzám. – Hagyjuk, majd később megszabadulok tőle!

Azt gondolva, hogy leráztam követőimet, lassítani kezdek. Épp eléggé kifulladtam, nem vagyok én ehhez hozzászokva. Újra a lábamra pillantok, és undorodva veszem tudomásul, hogy az az izé még mindig rám van tapadva.

– Szakadj már le rólam! – rugdosok a levegőbe.

Ha valaki látta, azt gondolná, hogy elmentek otthonról. Ami, ha úgy vesszük, nem is állna olyan messze az igazságtól.

– Brekk... Brekk... – na, még csak ez hiányzott, egy nyálkás szőröcsomó, vagy mi.

– Menj már innen! – járom tovább a táncot.

– Ott van! – kiáltja több osztagos egyszerre. – Állj, vagy lövünk!
Ennek a fele sem tréfa, nyakamba veszem a lábamat, és már ott sem vagyok.

Mit vétettem? Én csak a megélhetésemért küzdök. Vért, verejtéket nem sajnálva lopok egész nap, hogy meglegyen a betevő falatom. – És még ezt is sajnálják tőlem? – Felháborító. Milyen bánásmód ez? Segélyt nem adnak, mindenki oldja meg a saját baját, és mikor ténylegesen sikerül megoldanom, akkor meg kergetnek.

Csak még egy kicsit tartsak ki, már nem sok van hátra. Egy kanyar, egy utca, egy sarok. Ennyi választ el a biztonságtól. – Bírd ki! – Újabb erőt gyűjtök, és nekilódulok, mert engem bizony, nem kaphatnak el.

* * *

Az osztagosok a nyomomban vannak. Küszködve kapkodom a levegőt, tüdőm ég, szívem hevesen dobog, ki akar szakadni a helyéről. – Nem állhatok meg! – Erőt veszek magamon és tovább rohanok. Ha elérek az utca végére, és befordulok a sikátorba, megmenekültem.

– Álljon meg! – kiáltják utánam, de eszem ágában sincs megállni.

Sikerül elérnem az utcasarkot, lefékezek, köröm nagyságú szikladarabok csikorognak a talpam alatt. Befordulok, már nincs messze a csatornafedél. Odaérve leguggolok, kínlódva felemelem, és ugrok is befelé a szűk lyukba.

Földet érek, de gyorsan visszamászok pár lépcsőfokot, visszahúrom a fedelet és hallgatózni kezdek. Bakancsok fémesen csattanva dübörögnek el a fejem fölött, végre lélegzethez jutok. – Megúsztam! – Mászok vissza a sötétségbe borult alagútba. Ismerem a rendszert, mint a tenyeremet, itt nőtem fel.

Elindulok hazafelé a szűk járatokon át. A némaságot csak a falakban sercegő neonférgék szakítják meg. Megállok egy percre, fületem a falra tapasztom. – Szerencsém van! – Előveszem bicskámat, és vésni kezdek.

Nem is kell mélyre hatolnom, felizzanak előttem az ujjnyi vastag férgek. Kékesen fénylenek, gyűrűznek egymás mellett, csodálatos lények. Előveszem a zsebemben rejtgetett pléhdobozt, majd fél tucatot kipiszkállok, és beleteszem. Mosolyogva zsebre vágom, és tovább állok.

Belépek szűk kis odúmba, előveszem a dobozkámat, és a begyűjtött neonférgeket belehelyezem a trafóba. Az utolsót is a helyére nyomkodom, és láss csodát, derengő fényárba borul a szoba. Fáradtan dobom le magam az ágyra, lábamat keresztbe teszem, rám fér a pihenés.

– Hé! Óvatosabban! – szólal meg egy rekedtes hang.

– Mi a szösz? – pattanok ki az ágyból, és rázogatni kezdem ruháimat.

– Itt vagyok!

– Hol az az itt? – kérdezem.

– Az ágyon.

Odanézek, és nem hiszek a szememnek. Ugyanaz az élénkzöld kis valami kuporog az ágyam szélén, mint amit próbáltam menekülés közben lerázni magamról. Közelebb megyek, hogy jobban szemügyre tudjam venni. Ekkor kinyújtózkodik, mire hátraugrok.

– Mi a fene vagy te?

– Inkább az a kérdés – mutatóját felemeli –, hogy ki!

– Szóval? – kérdezem gúnyosan. – Ki vagy?

– Frankie, a béka. De a barátaimnak csak Frank – pislog párat. – Akarsz a barátom lenni?

Élénkzöld testét ruha fedi, nagy, fekete szemét kidüleszti. Megközelítem, bőrdzsekijénél fogva felemelem, tőlem távol tartva a komódhoz viszem és ráteszem.

Nyakában bakancs csüng, apró bőrkabátja még apróbb szegecsekkel van kicifrázva. Vékony combjára feszes latexnadrág feszül. Kiegyenesedik, hátát megropogtatja, így meghaladja a húsz centit is.

– Azt hiszem, kihagyom – felelem bizonytalanul.

Cuppogva odasétál az éjjeli lámpához, beállítja a számára megfelelő szögbe, majd felkapcsolja. Beáll a reflektorfénybe, kihúzza magát, nadrágját megigazítja, bőrkabátját meglibbenti. Feje tetején a rózsaszín sörtéket beállítja.

– Na, ne csináld már! – babszöveg rám csábítónak szánt mosolyával.

Kihúzza piros húzentrógliját, de kicsúszik kezéből, az visszapatlan, és a földön terül el. – Ez fájhatott! – Frankie viszont felpattan, mintha mi sem történt volna, és újra a fény középpontjába áll.

– Nem szeretnék lakótársat.
 – Rosszul mondod – topog lábával –, akarsz lakótársat.
 – Nem.
 – De – motyogja. – Egyébként is, segíték a kondíciód fejlődésében.

Lehet, hogy nem is engem akartak elkapni? Kezd összeállni a kép, és előnt a méreg.

– Te nyálkás kis szőröcsomó!
 – Ez én lennék? – mutat magára ártatlanul. – Szőröcsomó? Nincs is szőröm – csodálkozik.

– Te bizony! – mutogatok. – És mi az ott a fejed tetején?
 – Oh, a hajamra gondolsz? – vigyorog.
 – Ha te annak nevezed, akkor igen – billentem oldalra fejem. – Miféle haj ez?

– Hát ragasztott. Nem tetszik? – fésüli hátra, de amint elengedi, az visszaugrik.

Furcsa szerzett, meg kell hagyni, ilyennel még nem találkoztam.
 – Miattad kergettek az osztagosok?
 – Meglehet – néz félre, száját csücsörítve. – Volt egy kis összetűzésem a szervekkel.

– Akkor, ideje menned – megyek az ajtó felé –, még rám hozod a bajt.

– Ne csinálnál már! – ugrik párat egy helyben. – Szükséged van a segítségemre!

– Miben is? – nézek rá felhúzott szemöldökkel.
 – Lássuk csak – ujjával állkapcsán kopog –, azt hiszem, rád fér a társaság – néz körül egérlyuk méretű hajlékban.

Miből gondolja, hogy szükségem van rá? Tekintetét követem. Fémkeretes ágyamról pattogzik lefelé a festék, a matracból kiáll pár rugó, és a rá terített szakadt, rojtos, foltos, föld színű pléd se túl hívogató. A falba vésett lyukban egy kopott fémdoboz látható, abban tartom az értékesebb dolgaimat.

Pár ugrással ott terem, felnyitja, és már pakolja is ki a dolgaimat. Tű, cérna, pár kredit, egy-két fénykép és egy nyaklánc.

– Tökéletes! Ez lesz az ágyam! – ugrik az egyik törlőkendőmért, és azt behelyezi matracsak.

– Nem mondtam, hogy itt maradhatsz! – teszem csípőre kezemet.

– Ugyan! – legyint. – Vedd megtiszteltetésnek, hogy a nagy Frankie-vel lehetsz!

– Nem vagy egy kicsit beképzelt? – dőlök neki a falnak, kezemet zsebre vágom.

– Most miért mondasz ilyet? Szerénységem határtalan – ártatlanul pislog rám.

– Ezt el is hiszed? – húzom fel szemöldököm. – Na, jó! Pár éjszaka itt tölthetsz, de aztán menned kell.

– Azt majd meglátjuk! – szeme csillogásából semmi jót nem olvasok ki.

Hová tettem az eszem? Jobb lett volna elküldeni, mielőtt valami bajba kever.

Korog a gyomrom, ma se jutottam ételhez, talán majd holnap. Eladom a szerzeményeimet, abból pár napig kihúzom. Leecsúsztatom kopottas kabátomat, az idő vasfoga nem kímélte, azt sem.

– Mit csinálsz?

– Nem látod? Lefekszem.

– Nem úgy van az! – ugrál. – Meg kell ünnepelni barátságunkat!

– Mégis miből?

– Bízd csak rám! – kacsint. – Vedd vissza!

– Hát jó – erre kíváncsi vagyok.

Visszaveszem a kabátomat, leporolom nadrágomat és a cipőmet, így talán még vállalható is vagyok.

Frankie viszont... Bakancsára köp, addig suvikszolja, amíg szépen nem csillog. A hajának nevezett valami fényesen mered az ég felé, ruháján egy árva porszem se maradt.

Zsebre vágom azt a pár kreditet, amit Frankie megtalált, majd útra kelünk. A béka és én, furcsa párosítás, hogy ebből mi fog kisülni? Magam sem tudom, de nem is akarom.

* * *

Kellemetlen társaságommal vállamon, a közeli söntés felé igyekszünk. – Miért hagytam magam rábeszélni? – Az igazat megvallva jobbnak láttam, ha beleegyezek, mint hallgatni a folyamatos brekegését. Veszettül sokat tud beszélni, és kezd az ágyamra menni.

Elérjük a bejáratot, kopogok rajta hármat, fém csikordul fémen, nyílik az ajtó. Köszönök a biztonsági őrnek, aki szigorú szemekkel méreget, de azért beenged.

A terem lilás fények uralják, a falakon neonfeliratok villognak. A levegőben keveredik az izzadság, a pipafüst és az alkohol ezer-nyi aromája. A gőzétől is megszédülök, nem hogy igyak is. Bevallom, még soha nem ittam, de nem azért mert nem akartam, hanem mert nem volt rá pénzem.

A legtöbb asztalt már elfoglalták, de egy még árválkodott ott, a pókhálós sarokban. Célba vesszük, és a részeket kerülgetve megközelítjük. Nők, férfiak egyre megy, többsége részeg delíriumban fekszik az asztallapokon.

Leteszem Frankie-t a kerek asztalra, lassú léptekkel körbejárja, majd a közepén megállapodik.

– Egyébként, hogy hívnak? – támaszkodik a hamutálnak.
 – Még csak most jut eszedbe megkérdezni?
 – Hagytál szóhoz jutni? – kérdésre kérdés, hogy utálok én ezt.
 – Ezt inkább nekem kellene kérdeznem. Egyébként, Anan Wong-nak hívnak.

– Anananananan... – ízlelgeti nevemet.
 – Csak simán Anan – pöckölöm meg fehér hasát.
 – Vagy, csak kölyök? – pislog párat.
 – Maradjunk az Anan-nál.
 – Legyen – biggyeszi le száját.

Termeset pincérnő közelít asztalunk felé. Csípőjén egy üres poharakkal megrakott tálcát egyensúlyoz.

Göndör haját egy tarka pánttal fogta össze, dús ajkát pirosra mázolta, szemét halványan kihúzta. Attól eltekintve, hogy egyáltalán nem az esetem, nem néz ki rosszul.

– Mit hozhatok?
 – Khm... – köszörüli torkát Frankie, hogy felhívja magára a figyelmet. – Szépségem, ha lenne kedves rám figyelni!
 – Igen?
 – Egy gyűszűnyit és egy korsót a legjobbjudból!
 – Még valamit?
 – Ezt inkább én kérdezném, kisasszony! – kacsint rá.

– Hozom az italokat – mosolyogva távozik.
 Frankie hosszan figyelni távolodó, ringó csípőjét.
 – Anyám, legszívesebben megnyergelném! – brekeg egyet.
 – Vajon belemenne? – teszem fel költőinek szánt kérdésemet.
 – Nincs nő, ki ellenállna nekem!

Erről inkább nem szeretnék többet tudni, muszáj biztosítanom a lelki békémet.

A pincérnő visszatér, lerakja elé a pink színű, gőzölgő valamit. Fintorogva emelem az orromhoz, már az illatától kettéáll a fülem is.

– Mi lesz, ha le is húzom?

– Már megbocsásson Mademoiselle! A gyűszű az övé – biccent felém –, a korsó az enyém.

– Elnézést! – cseréli ki az italokat. – Még visszatérek! – kacsint és lelép.

Igaza van Frankie-nek, elég nekem ennyi is ebből a lötytyből.

Iszogatás közben hallgatjuk a fülsértő zenét, de az idő múlásával valamiért kellemes melódiának tűnik. Társamra nézek, aki már a korsó alját nyalogatja. Megbököm hátsóját, mire kiemelkedik a korsóból. Szeme kábultan csillog, büfög párat, járása bizonytalan.

– Tudod, kölyök – csuklik egyet. – Azt hiszem, berúgtam! – kicsúszik lába alól a talaj, hanyatt esik, és már alszik is.

– Én pedig nem csak hiszem, hanem tudom is! – nevetem ki.

Kicsit mozgolódik, fejét kezére fekteti, lábát felhúzza mellkasához. Horkolva alszik, néha még rángatózik is hozzá. – Édes asszonyokról vagy zümmögő legyekről álmodhat – gondolkodva húzom le italomat.

A bejárat körül lökdösődés alakul ki, majd elcsattan pár pofon is. De a mi kedves pincérnőnk ott terem, és szétcsap. – Nem szeretnék a kezei közé kerülni – döntöm el. Egy idő után visszatalál asztalunkhoz, amit Frankie egyből észrevesz. Kómásan felpattan, a korsó fülére akar támaszkodni, végül nem jön össze neki. Majdnem hasra esik, de nem zavartatja magát.

– Jöhet az újabb kör? – mosolyogva kérdezi a pincérnő.

– Én másfajta körre gondolok! – most végre sikerül a korsóra támaszkodnia.

– Mégis mifélére?

– Te,, én és egy ágy... – teszi keresztbe lábait.
 – Pöttöm vagy te ahhoz! – kerüli ki a válaszádat.
 – Az lehet, de hosszú a nyelvem – kilövi szájából és elkap egy közelben zümmögő legyet –, és nem félek használni! – kacsint.
 – Nagyon gusztusos – húzom el a számat.
 – Hajnal háromkor végzek – bújja a pincérnő –, várj meg – húzva végig vörös körmeit Frankie hasán.
 – Mindenképpen! – fordítja meg a nő kezét és cuppanós csókot nyom rá.

Azt hiszem, hosszú éjszaka elé nézek, és már előre félek, hozzáteszem, jogosan.

* * *

Iszonyú fejfájással ébredek, és még csak azt sem tudom, hol vagyok. Résnyire nyitom szememet, de gyorsan vissza is zárom. A mesterséges napfény kimondottan rossz hatással van a látásomra. Végül meggyőzőm magam, hogy igenis ideje felkelni, kaja után nézni, majd hazamenni.

Rozsdás falak vesznek körbe négy oldalról, alattam fekete zsákok szolgáltatják a kényelmet. – Mi a fenét keresek egy kukában? – Fel-támaszkodom, de valamilyen nyákos, nyúlós dologba sikerült belete-nyerelnem.

A rothadó bűz beette magát minden pórusomba, hajamba, ruhám-ba. – Behányok! – Billegve felállok, megkapaszkodom, és átmászok a kukán. Megtámaszkodom, próbálok visszaemlékezni a tegnapi éjszakára, de nem megy.

Az utolsó emlékképeim között Frankie-t és az általa elbűvölőnek titulált pincérnőt látom, semmi egyebet. Az is biztos, hogy az első italt sok másik követte, még táncolni is beálltam a sok dülöngélő közé.

Megmozgatom elgémberedett végtagjaimat, minden mozdulatomra recsegek, ropogok. Körbenézek, de ez a környék egyáltalán nem ismerős. Omladozó házak vesznek körül, némelyiknek tornáca is van. – A Marson vagyunk egyáltalán? – Olyan, mint a régi mese-könyvekben a westernfaluk. – Már csak lovak hiányoznak.

Ha léteznének ezen a bolygón. Itt csak legyek, csótányok, patkányok, kételtűek és szúnyogok vannak. Azokat sikerült a Terráról elhoznunk, de valami hasznosat, azt már nem. Azt mondták, itt is vannak élőlények, majd háziasítjuk őket.

Persze nem sikerült, mert azok a dögök úgy gondolták, hogy a háziasítás nem nekik való, így inkább minket tekintettek eledelüknek. – Ez se jött össze! – Az emberiség többszörös bukásra ítéltetett, az már biztos.

A szemben lévő háznak nyikorogva nyílik az ajtaja, és Frankie sétál ki rajta. Arcán a kielégülés jeleit látom, sörénye összevissza áll. Cuppogva ugrál le a lépcsőn, feláll, tesz pár lépést, majd nyújtózkodik egyet. Partnere szétzilált hajjal, elkenődött sminkkel lép ki a házból.

A korhadt korlátra támaszkodik, kilátszódo melltartójából majdnem kibuggyan a melle.

– Frankie – szól utána, mire az említett megfordul –, ha erre jársz, látogass meg!

– Szépségem, az sosem fog megtörténni!

– De miért? – sápad el a nő.

– Elutazom, de mindig örömmel fogok visszagondolni boldog perceinkre!

– Szeretlek, Frankie! – kiáltja.

– Én is téged, egyetlen Habcsókom! – integet, majd odaugrál hozzám. – Vegyél már fel!

Felteszem a vállamra, majd elindulok valamerre, csak azt nem tudom, hogy merre.

Kifordulok az utcából, a kolónia zaja egyszerre tolul fülembe, fejem széthasad. – Kell valami bogyó! – Felettünk repkednek az úrszekerek, siklók, marsjárók. – Nekem még csak egy légdeszka sem jutott! – panaszkodom magamban.

– Miért gyalogolunk? – kapaszkodik egy sötét hajtincsembe.

– Talán mert nincs más szállítóeszközöm, mint a lábam?

– Hmm... Lebegő cipőd sincs?

– Szerinted? – emelem fel ütött-kopott bakancsomat.

– Jól van na! Le ne harapd már a fejem! – kuncog magában.

– Mitől vagy ennyire feldobódva? – kíváncsiskodok.

– Hát nem láttad az arcát? – sóhajtozik a fülembe.

– Mit kellett volna látnom?
 – Hát, hogy jó munkát végeztem!
 – Az öndicséret bűdös – dűnnyögöm. – Mégis hogyan?
 – Mire valók a tapadókorongok?
 – Ezt valahogy nem akarom tudni.
 – Igazad van, kölyök vagy még a felnőtt dolgokhoz.
 – Bárhogyan is nézzük, de szerintem, verlek a magam huszonegy évével.

Unottan cuppog párat, nem tetszik neki válaszom.
 – Mondták már, hogy fapofa vagy? Még humorérzéked sincs.
 – Ha nem tetszik, elmehetsz. Egyébként is azt mondtad, hogy elutazol.

– Csak azért mondtam, hogy ne fájjon utánam a szíve.
 – Milyen kedves tőled!
 – Ugye?
 – Irónia volt.
 – Azt nem ismerem.

Megrázom a fejem, de kár volt. Most sokkal erősebben lüktet, mint előtte.

Halk sziszegésre leszek figyelmes, felnézek, és egy úrsikló kezd meg ereszkedését. Hátrálni kezdek, biztos, ami biztos, egyben szeretnék maradni. Elhúzzák az ajtót, és hófehér öltönybe öltözött varangyok, kezükben gépfegyverrel pislognak ránk.

– Frank, érted jöttünk – akkorát nyel, hogy még én is hallom.
 – Ismered őket?
 – Gáz, ha azt mondom, hogy igen? – némán bólintok.

Frankie megásta most a síromat? Fegyvereikkel mutogatnak, hogy szálljunk be. Nincs más választásunk, lehúzott fejjel bemászok, elindulunk és út közben csak egy dologra tudok gondolni. – Remélem, a fejem megmarad, ugye?

* * *

Alig egy napja ismerem Frankie-t, de miatta felborult az életem. Megkergettek az osztagosok, hivatlanul beköltözött hozzám, berúgattott, és egy kukában aludtam. Most pedig, halványlila gőzöm sincs, hogy hová tartunk. De utastársaimat elnézve, nem sok jóra számíthatok.

Folyamatosan felfújják magukat, azt hiszik, így félelmetesebbnek tűnnek. De csalódást kell okoznom, inkább csak hájasabb benyomást keltenek. Bár amikor ujjuk a ravaszra csúszik, egyből változik a meg-látásom.

Út közben egy szó nem sok, annyit se szólnak hozzánk. Ami nem is baj, ismerve Frankie lepcsés száját. Esetleg még olyat találna mondani, ami miatt megütnénk a bokánkat. Mondjuk, csodálkoznék, ha nem így lenne.

Ereszkedni kezdünk a kolónia peremvidékén. Itt már tényleg a veszélyes bűnözők, a társadalomból kitaszítottak laknak. Félve lépek ki a siklóból, deréig érő olajzöld fű ölel, és párától terhes ködön kell keresztül hatolnunk.

– Hol vagyunk? – súgva kérdezem Frankie-től.

– Ezt a helyet úgy hívják – a hatás kedvéért széttárja karját –, hogy a Misztikus mocsár.

– Túl drámai vagy, nem áll jól neked.

– Csak próbálkoztam, hátha bejön – leguggol a nyakhajlatomba, fülkarikámba kapaszkodik.

– Mitől misztikus?

– Mert itt csodatévő mesterek élnek.

– Kicsodák?

– Mármint gyilkosok, zsebmetszők, svindlerek és hasonló gengszterek.

– Szép! Te melyik kasztba tartozol?

– Szerinted? – hangjában a visszafojtott nevetés bujkál.

– Vedd úgy, hogy nem kérdeztem semmit.

– Meglesz, kölyök!

– Anan.

– Ja, úgy, úgy...

Egy kis tisztásra érünk, ahol érdekes módon kitisztult a levegő, és még a föld is száraz.

Álldogálunk egy darabig, már azt gondolom, hogy nem fog történni semmi. Elnézek a fű fölött, egy sávban mozognak a fűszálak. Pillanatok múlva szétnyílik a sövényyszerűség, és egy patkány vontatta úrszekér áll meg előttünk. Méretre talán akkora lehet, mint egy jól megtermett görögdinnye.

– Na, most vagyunk bajban – bök nyakba Frankie.

Kíváncsian szemlélem az előtttem zajló jelenetet. A kövér, nagydarab patkány beleszimatol a levegőbe, majd farkát maga aláhúzva összegömbölyödik. Az úrszekér oldalát leengedik, elhúzzák a színpadi függönyt, és akkor meglátom a lényegét.

Forgószekében, elegánsan pipázva, keresztbe tett lábbakkal ül a vezér. Világos karimájú kalapja alól néz rám értelmes gombszemekkel.

– Frank – hangja mélyen szól –, nagy bajban vagy.

– Keresztapám – ugrik le vállamról, és meghajol a szekér előtt –, hiányoztam?

– A rokonod? – értetlenkedem.

– Ő a Don – rúgja meg bokámat az egyik varangy –, mindenki keresztapja.

Most, hogy mondja – vonom meg vállamat –, mindenki nagy tisztelettel van felé. – Mi ez, a varangymaffia? – nevetséges.

– Te ki vagy?

– Minden tisztelettel – hajlok meg – Anan Wong.

– Érdekes – húzza össze nem létező szemöldökét.

– Nekem mondja? – szemtelenkedésemért pofon lesz a jussom.

Ki gondolná, hogy egy dagadt varangy álló helyzetből ilyen magasra fel tud ugrani? Mert én nem, és ez igencsak váratlanul ért.

Átkozom a tegnapi napot, és azt, hogy felkeltem. Többet ért volna, ha otthon maradok a négy fal között, De nem, hajtott az éhség, és a megélhetés. – Kellott ez nekem?

– Miben lehetek a szolgálatodra? – ugrál közelebb Frankie.

– Leróhatod az adósságodat – pöfékel egyet a Don.

– Jól hangzik – dörzsöli össze tenyerét.

– Te és az új – emeli rám mutatóujját – barátod...

– Elnézést, de nem vagyok a barátja – mentegetőzők.

– Vele vagy?

– Igen, de...

– Akkor a barátja vagy.

– Értettem – hajtom le fejem.

– Szóval, mi a feladat Don? – szájátva várja a választ újdonsült barátom.

– A lányomat elrabolták – ujjait járattja a karfán, mintha zongorázna –, a ti feladatok lesz visszahozni.

– De...

A keresztapa gyilkos tekintetét rám emeli, amitől belém fagy még a szó is. Ellenkezésnek helye nincs, ha meg akarom úszni, akkor bizony megmentjük azt a bizonyos lánykát.

* * *

Ha a pillantással ölni lehetne, akkor Frankie már alulról szagolná a mocsár kénköves szagát. Most először érzi ő is, hogy túlment egy bizonyos határon. Kerüli pillantásomat, csak hümmögve kommunikál. Újonnan szerzett, kedves varangybarátaim idehozták már a szkafandert és a hozzá tartozó oxigénpalackot. Hiába ellenkeztem, hogy nem akarom, vagy, hogy csak tegnap óta ismerem ezt a bajkeverő békát, nem hatotta meg a Don-t.

Belebújok az ezüstösen csillogó ruhába, ellenőrzöm a csatlakozásokat. Még életemben nem rettegtem ennyire. El kell hagynom a kolóniát, ki kell merészkednem, és az lesz a csoda, ha nem csinállok be. Frankie is öltözködik, nagyon magabiztos, mintha már csinált volna ilyesmit.

– Kész vagy? – remegve kérdezem.

– Igen. Induljunk! – magabiztosan ugrál előre.

Odamegyünk az ellenőrzőponthoz, igazoltatnak, megkérdezik, hogy mennyi időre maradunk távol.

– A lehető legrövidebb ideig – válaszolom.

Tudomásul veszik, jelzik, hogy felvehetjük a sisakokat.

A hidraulikus ajtó bezárul mögöttünk, elkezdik a kiegyenlítést, majd kinyílik a szabadba vezető ajtó. Beállítom a gravitáció mértékét, ellenőrzöm az oxigénszintet, és elindulunk.

– Nincs messze a bázis – motyogja a mikrofonba Frankie.

– Szerintem az egy méter is túl messze van – sóhajtom. – Mi lesz, ha elered az eső?

– Nyugi, saválló a ruha – biztosít róla –, legalábbis ezt mondták a turkálóban.

– Hogy hol? – állok meg.

– Az üzletben.

– Nem, az előbb turkálót mondtál.
 – Az is egy üzlet nem? – felnéz rám, bár arcát nem látom a sisaktól.
 – Csak nem mindegy, hogy milyen.
 – Azt mondták, hogy befoltozták.
 – Inkább ne mondj semmit! Jobban járok – pár lépést teszek előre.

Állítok a gravitáció mértékén, majd elrugaszkodok a vörös homoktól.

Frankie is követi példámat, így egyetlen lépéssel több métert haladunk a célunk felé. Tudom, hogy nincs időm bámészkodni, de még sosem voltam a burán kívül. Fekete üresség vesz körül, elvértve látni pár világító gázgömböt.

Ahogy haladunk előre, mély szakadékok tátonganak előttünk, néhol több méter átmérőjű kráterek. A sziklák barnászörösesek, a peremük pengeélesnek tűnnek. – Csak bele ne akadjak!

Levegőmozgásnak semmi jele, minden nyugodt. Csak a lépteink által felkavart porszemecskék lebegnek körülöttünk, ami idővel visszahull helyére. – Szép, de húzzunk innen! – Nincs kedvem a semmi közepén elpatkolni.

Távol a messzeségben valami megcsillan. Gondolom a kutatóbázist betakaró védőburok külső védelmi rendszere az.

– Az lesz az! – mondja Frankie.
 – Biztos, hogy jó döntés odamenni?
 – Miért ne lenne? Maximum megesznek a húsevő növények, vagy az óriáspatkányok ropogtatják el a csontodat.
 – Miért nem a tiédet?
 – Túl kicsi vagyok ahhoz, hogy észrevegyenek!
 – Nem mondd? És velem mi lesz?
 – Ígérem, szép búcsúztatót rendezek.
 – Nem vicces!
 – Én komolyan mondtam.

Még jobb. – Elegem van! – Ennyi, feladom, ha megúszom ép bőrrel, elmegyek térítőnek, és elvégzek napi száz imát. Megnősülök, lesz tíz gyerekem, és tisztességes munkát fogok végezni.

Megígérni könnyű, de betartani, na, az már sokkal nehezebb. És ismerjük be, a könnyen tett ígéreteket, könnyen el is felejtjük. Valószínűleg rám is ez vár, de bánja fene, inkább ígérek fűt, fát, majd a lelkiismeretemmel később számolok.

Odaérünk, már szakad rólam a víz. Megkeressük a rejtett ajtót, megadjuk a biztonsági kódot, és várjuk, hogy kinyíljon. Pirosan világít, már azt hiszem, hogy nem fog zöldre váltani, de egy hosszú sípólást követően színt vált.

Belépünk, kiegyenlítünk, és megszabadulunk a sisaktól. Lihegünk, szakad rólunk a víz, de mikor egymásra nézünk, elnevetjük magunkat. Tudom, hogy azt mondom, átkozom a napot, amióta megismertem Frankie-t, de ha őszinte akarok lenni, azóta élek, hogy belépett az életembe. Mondjuk az is meglehet, hogy miatta is halok meg, még idő előtt, de az már más kérdés.

* * *

Az izgalomtól túlfűtötten haladunk egyre beljebb, figyelve, hogy ne keltsünk zajt. Olyan növényzet veszi körül a burkot – átszőve egymást –, amiket még soha nem láttam. De még csak nem is hallottam róluk. – Talán félnem kellene? – Ugyan, azon már rég túljutottam. Egy egyszemélyes úrkomp mellett sétálunk el, kissé üttött-kopott, már megszolgált idejét. Vékony, zöld indák ölelik át dús testét, de még ellenáll szorításának, igazán kitartó.

– Ne bámészkodj! Haladjunk! – szól Frankie.
 – Mióta vagy te ilyen komoly?
 – Tudok az lenni, ha szükséges.
 – Hihetetlen!
 – És mégis igaz.

Elérjük a második védelmi burkot, ott is beütjük a kódot. Nem volt akadály, haladhatunk tovább.

Az a hír járja, hogy ezen a helyen illegális kísérleteket végeznek, embereken, állatokon, növényeken. Nagyhatalmú emberek finanszírozzák elborult elméjű tudósok játékát.

Kihalt minden, sehol egy árva lélek sem, amit furcsállok, de nem teszem szóvá. Ettől a helytől kiráz a hideg, legszívesebben elhúznám a csíkot.

Megtaláljuk az épület bejáratát, az ajtó tárva-nyitva. – Vajon ez szabályos? – Nem zárt rendszerrel kellene működtetni? Hogy ami bent van, az ne jusson ki, és ami kívül van, ne jusson be? Először csak belesek a végeláthatatlan, széles folyosóra, a hosszú világítótestek pislákolnak.

Bemerészkedünk, elsőnek én megyek, szorosan nyomomban Frankie-vel. Szinte már lábujjhegyen közlekedek, összerenzenek a legapróbb zajtól is. Elhaladunk egy zárt ajtó mellett, halk neszezés hangja szűrődik ki alatta.

Pár méter után egy ablak mellett osonunk el, amin a roló le van szaggatva, és barnásvöröses foltok éktelenkednek rajta. –Frászt hozza rám ez a hely! – Ennek nem így kellene lennie, valami történt.

Elérjük a recepciót, papírok szanaszét hevernek, a dolgok leverve, mintha menekültek volna. Itt egy körömcipő, ott egy táska. – Valami búzlik! – De nem én.

Elérjük a folyosó végét, jobbra fordulunk. Itt már nincs világítás, a sötétségben tapogatózunk.

– Ennek a végén lesz? – tuttogom.

– Azt mondták – súgja vissza.

Lehajolok és felveszem Frankie-t, mégiscsak gyorsabban tudunk haladni, ha viszem.

Megnyújtom lépéseimet, és már ott is állunk az egyes számú kísérleti labor előtt. Az automata ajtó nyílik, és mi belépünk. Terráriumok, üvegtartályok sorakoznak az acélpolcokon. Mellettünk méretes lombik tartályokban ismeretlen lények lebegnek.

Torz szülemény mind, mesterséges mutáció végterméke. – Men-ni akarok! – Majdnem felnyűszíték félelmemben, de megemberelem magam, mégiscsak férfi vagyok.

– Nézd! – mutat előre Frankie.

– Mit?

– Hát nem látod?

Leteszem, pár ugrással egy terrárium előtt terem.

– Nyögd már ki! – odalépek mellé.

– Nem csodálatos? – gyönyörködik valamiben.

Mereszteni kezdem szemem, és akkor meglátom, amit Frankie is lát. Egy nőstény békát, aki pont úgy néz ki, mint ő. Kecses vonalú, szép, élénk színekkel, bájos pofival.

– Neked mindenki az! – sóhajtom.

– De ő más! – tapad az üvegfalra.

– Miért? Ugyanúgy néz ki, mint te!

– Jaj, nem rá mutattam, hanem rá! – mutat a terrárium túloldalára.

Meglátom, és elborzadok. – Hogy a fenébe lehet ilyen rossz ízlése? – Méregetni kezdem újdonsült választottját, de semmi szépséget nem látok benne. Bőre piszkosbarna, feje környékén kisebb-nagyobb dudorok helyezkednek el, rövid lábai vannak, és a szeme is apró.

Testét rózsaszín dressz fedi, túlszoknyával. Ízléstelen, nem vitás, de ki lennék én, hogy ítélkezzek? Közelebb merészkedünk, elolvasom a címkéjét. „Sybill a varangy. Ceres kolónia.” Szóval ő a Don lánya. – A Don lánya? – Frankie, ne csináld ezt velem. Ha összeszűröd vele a leveit, kinyírnak.

Oké, nyugodjunk le. Megmentjük, hazavisszük és békében elvállunk. Legalábbis ezt tervezem, és ennek így is kell lennie. Leveszem a terrárium tetejét, és kiemelem kövérkés testét.

– Sybill kiasszony – szólítom meg, de ő csak kábultan pislog rám –, az apja küldött önért, hazavisszük.

– Jó – nyekergi beképzeltlen.

– Sybill, kedves – bújja Frankie – megmentjük önt.

Ahogy felméri társamat, egyből felélénkül, szeme csillogni kezd, majd csábosan pislog.

– Az én hercegem eljött értem! – színpadiasan homlokára helyezi kezét. – Micsoda szerencse!

Elegem van ebből a színjátékból és ebből a helyzetből. Nincs időm végignézni az udvarlási szertartást, el akarok húzni. Egyik zsembembe becsúsztatom Sybill kisasszonyt, a másikba pedig Frankie-t. Nem tudom a többieket megmenteni, de amint visszaérünk, szólok a megfelelő szerveknek, és ők majd intézkednek. Most pedig, irány haza.

* * *

Neszezést hallok mindenfelől, apró korcogásokat, kaparászásokat. Mennyire gáz, ha azt mondom, inamba szállt a bátorságom. – Csak el innen, jó messzire! – Elindulok visszafelé, és fellélegzek. Nemsokára újra a megszokott környezetemben leszek, azonban...

Mindig van egy azonban, ami most a gyér világításban a falra vetülő árnyék. Ahogy haladok, úgy szaporodnak. Hangokat hallok, szuszogásokat, neszezéseket, és ami a legjobban megijeszt, azok a vijjogások.

Befordulok a fő folyosóra, már látom a fényt. Egy pillanatra hátranézek, de kár volt. Vörösen izzó foltokat látok, amik mozognak is. Ugrálva közelednek, leblokkolok, majd mikor észhez térek, rohanni kezdek.

– Óvatosabban! – szólal meg Frankie zsebem mélyéről.

– Majd, ha ráérek, aggódom érted! – lihegem.

Kirobbanok az ajtón, nyomomban a vérszomjas dögökkel.

Túl sokat kell futnom az utóbb pár napban, lassan megedződöm. Gyöngyözik a homlokom, de nem állok meg, csak előre, az átjáró felé. Beütöm a kódot, pirosan világít, majd újra és még mindig semmi változás. Teszek még egy próbát, több esélyem nem lesz, és végre megjelenik a fényes, zöld csík. Berregve nyílik a kapu, feltépem és folytatom a rohanást.

– Ezek hogy kerültek ide? – körbenézek és mindenhol szőrös, hosszú farkú, hegyes fogú lények néznek rám éhesen.

– Mi a baj? – dugja ki fejét Frankie. – Ó!

– Ó, bizony! Ezt nem ússzuk meg!

– Ott az úrkomp!

– Mit kezdjek vele?

– Szaladj már oda! Ott biztonságban leszünk!

– Csak addig, amíg szét nem tépik! – kiáltom. – Látod a fogukat?

– Azért siess!

Ha ezt túlélem, akkor kinyírom Frankie-t. Minden rossz, ami történik velem, az az ő hibája. Káosz lett az életem, egy húsz centis mitugrász miatt.

Odarohanok, felfeszítem a fedelét, nyikorogva nyílik, és már patanok is be. Alig hogy magamra csukom, egy mocskos szörnyeteg az oldalának vágódik. Éles fogait csattogtatja, át akarja rágni a burkolatot.

Addig kell cselekednem, amíg rá nem jönnek, hogy üvegből van az ablaka, és az könnyen áthatolható. A botkormány alatt kihúzom a drótokat, vörös, fekete, zöld és sárga. Elkezdem összeillesztgetni

őket, amíg az egyik kombináció szikrázni nem kezd. – Megmenekülünk!

Arra se veszem a fáradságot, hogy beállítsam az ülést. Megkocogtatom a műszerfalat, alig van benne üzemanyag, a többi jelzőlámpáról azt sem tudom, hogy micsoda. Megrázza vaskos testét, hörög, majd megemelkedik.

Abban a pillanatban vissza is esik. – Gyerünk már! – szurkolok a kompnak, erőltetem, nyomom a pedálokat. Újra erőre kap, és dülöngélve repülni kezd. Emelkedünk, majd hirtelen kilövünk. Az ellenállástól belesimulok az ülésbe, mozdulni se tudok.

Átszakítjuk a védőburkot, és a visszapillantóban látom, hogy a vákuum működésbe lépett. Ennyit a külső kerületről és a támadó mutánsokról.

Szágulunk a kolónia felé, átveszem az irányítást, az adrenalin tombol bennem. Majdnem ott vagyunk, mikor a komp köpködni kezd, véstesen fogy az üzemanyag. – Mondtam én, hogy nincs szerencsém! – El kell érnünk a parkolót, különben itt halunk meg.

– Miatyánk, ki vagy a mennyekben... – kezd el mantrázni Frankie.

– Vallásos vagy?

– Én? Dehogy! – bújik ki zsebemből és a vállamra ül.

– Akkor miért? – nagy erőfeszítések árán próbálom korrigálni a járművet.

– Úgy gondoltam, meg fog nyugtatni.

– Hát nem!

– Akkor énekeljek? – kérdezi, majd nekikezd. – Love me tender...

– Mi a fene ez?

– Elvis!

– Az biztos, egyenesen a pokolba!

– Kölyök, nem ismered a királyt?

– Nem, de elhiszed, hogy ebben a pillanatban nem érdekel!

– Pedig ő volt a legnagyobb király a Terrán.

– Aha... De inkább azt mondd meg, hogy mit csináljak!

– Kapcsold fel a tartalék üzemanyagot szabályozó gombot.

– Hogy mit?

– Azt a sárga gombot – mutat a fejem fölé.

Megnyomom, és ahogy megkapja a dózist, szépen siklunk tovább.

Átszeljük a mélyedéseket, krátereket, átlavírozunk a szorosokon, végül tökéletesen landolunk az űrpályán. – Megcsináltuk! – Lepakom vállamról Frankie-t és jól megszorongatom.

– Tudod, ki a király? – kérdezem.

– Elvis?

– Nem, hanem te!

– Én? – hebegi. – Mint Elvis, csak én a Marson! – ujjong.

– Úgy bizony! – rázom meg apró testét.

– Hát akkor, love me tender, love me sweet...

* * *

A pályafelügyelők igen furán méregettek minket, amikor kiszálltunk a megviselt űrkompból. Én is megnézem, hogy ugyan mi kelthette fel figyelmüket. Lemezdarabok hiányoznak a testről, amit karomnyomok szántottak keresztbe, hosszába. A hátsó szárny félig leszakadva, alig tartja helyén pár csavar és vezeték.

– Nagy mázlista vagy, fiú! – mondja az egyik szerelőmunkás.

– Most már én is elhiszem! – vizslatom a kompot.

– Itt akarod hagyni?

– Remélem, többé nem lesz rá szükségem! – paskolom meg a testet.

– Akkor se kellene itt hagyni.

– Hová vigyem? Ráadásul, aligha lenne képes megmozdulni.

– Jó pénzért, elintézem! – villantja elő foghíjas fogsorát.

– Legyen úgy, de most nincs nálam egy kredit se.

– Az baj.

– Mindjárt visszajövök, és elintézem! – biztosítom róla és kezét rázunk.

Milyen hiszékenyek az emberek. Eszem ágában sincs visszajönni ezért a hulladékért, bár hálás vagyok neki, de azért én se vagyok a pénzem ellensége.

Bekukkantok a zsebembe, a varangy kisasszony húzza a lóbórt, mint aki ezer éve nem aludt. – Hogy tud ilyen nyugodt lenni? – Veszélyben volt az életünk, kis híján ott hagytuk miatta a fogunkat, erre ő csak alszik. – A szemtelenségnek is van határa!

– Vigyük haza Sybill kisasszonyt, utána pihenhetünk.

Frankie beleegyezően bólint, majd felém nyújtja karját, hogy felvegyem. Mikor lett belőlem két lábon járó dada?

Minden előjel nélkül dobolni kezd a méhsejt szerkezetű védőburkon az eső. – Már megint! – Ilyen időben biztos, hogy nem megyek a mocsárba, inkább hazarohanok, ahogy csak bírok. Sok mindent elviselek, osztagosokat, a külvilágot, kísérleti patkányokat vagy hasonlót. De az esőt nem.

A szűk kis odúmban gyéren szórja fényét a lámpa, beteszem az ajtót mögöttem. Frankie kikecmereg zsebemből és nyújtózik egyet.

– Helyes döntés volt hazajönni! – ugrik fel az ágyra. – A kisasszonynak ki kell pihenni fáradságait!

– Miről beszélsz? – veszem le bakancsomat. – Egész végig húzta a lóbórt!

– Nem értesz te a nőkhöz.

– Mert te igen?

– Ezt még kérdezned kell?

Válaszra se méltatom, inkább odamegyek a falba vésett lyukhoz, és Sybill-t kibányászva zsebemből a dobozba teszem.

Keresek egy elnyűtt pólót, és felszögelem a falra. Mégiscsak egy hölgy a vendégünk, vagy mi a szösz. Az ágyhoz megyek és rávetem magam, szükségem van egy kis alvásra. A párnát felrázom, majd belefúrom arcomat, élvezem a puha ölelését.

– Frankie – szól Sybill. – Ide tudsz jönni?

– Ha odamész, megöllek!

– Hogy utasíthatnám vissza? – és már ugrik is.

– Frank! – a füle botját se mozgatja.

Esküszöm, ha csinálnak valamit, kidobom mindkettőt.

Jó előérzetem volt. –Úgy tudtam! – Pár perc múlva brekegés és kuruttyolás hangja tölti be a szobát.

Nem akarom hallani, ahogy násztáncot járnak! Ez nem az én érzékeny fülemnek, és nem is a fantáziámnak való. De a hangok csak szálnak felém, egyre hangosabban és élvezetesebben. – Nem bírom! – Beleboxolok a párnába, kipattanok, belebújok a papucsomba. Nagy duzzogások közepette elhagyom az otthonomnak nevezett kis lyukat.

Másnap reggel, hulla fáradtan indulunk a mocsárhoz. Frankie száján önelégült mosoly terül szét, Sybill pedig kielégülve pislog felé. Nem vagyok hajlandó hozzájuk szólni, pedig erősen próbálkoznak. Figyelmeztettem Frankie-t, hogy ne csináljon semmit, de nem hallgatott rám.

Egyre beljebb gázolunk a posványban, nem győzőm széthajtogatni az előtttem sorakozó növényzetet. Árnyak osonnak körülöttünk, vakító szempárok figyelik minden lépésünket. – Hol a fenében van a tisztás? Valahol itt kell lennie! – morgolódom magamban.

Végül sikerül rátalálnom, legnagyobb megkönnyebbülésemre. Leülünk és várakozunk, nemsokára meg kell érkeznie a Donnak is. Frankie egyre közelebb húzódik, de megfogom grabancát és átrakom a másik oldalamra.

Elég csúnyán néztem, hogy bele fojtsam a szót. Most nincs helye a romantikának, ha a nyakunkon akarjuk tudni a fejünket. Márpedig nem szívesen válnék meg tőle, valahogy hozzám nőtt.

Mozogni kezd a fű, és előbukkannak a Don varangyai. Szétnéznek, majd kuruttyolnak egyet, és akkor faragott botjára támaszkodva kilép a sűrű zöldből maga a fővezér.

- Apa! – ujjongva ugrál hozzá lánya.
 - Jól vagy kicsi kincsem?
 - A lehető legjobban! – mosolyogva átöleli.
 - Minden rendben ment? – szegezi rám átható tekintetét.
 - Többnyire – felelem. – Bár nem volt veszélytelen.
 - Várható volt, de megoldottátok.
 - A muszáj nagyúr – húzom el számát. – Mi lesz a fizetségünk?
 - Elengedem Frankie tartozását.
 - És az enyém?
 - Mondtam, nincs tartozás.
 - De az Frankie fizetsége, nem az enyém.
 - Hmm... Hogy hívnak, kölyök?
- Már elegendem van abból, hogy mindenki így hív. Ha kell, ha nem.
- Anan Wong – húzom ki magamat ültömben.
 - Anananananan...

– Ne már! Csak Anan.

– Legyen. Tessék – húzza le ujjáról pecsétgyűrűjét –, ez jó pár ajtót megnyit majd előtted.

Hajlongva megköszönöm és elveszem a pompás gyűrűt.

– Ideje mennünk – ütögeti meg lánya karját.

– Don – áll fel Frankie ujjait tördelve.

– Mondani akarsz valamit?

– Apa, csak meg akarja köszönni a lehetőséget.

– Szóra sem érdemes, menjünk.

Ahogy jöttek, úgy távoztak. Hangtalanul vesztek bele a növényzetbe, és még csak hátra se néztek.

Elég csak Frankie-re néztem, az arcára kiült a fájdalom. Szíve darabokra törve dobog benne, és nem tudom, hogy mennyi időre van szüksége, hogy feldolgozza az újonnan felfedezett szerelem elvesztését. Nem merem megkérdezni tőle, hogyan érzi magát, vagy szüksége van-e valamire. Ilyenkor jobb a hallgatás, legalábbis szerintem.

– Na – áll fel, leporolja magát –, mehetünk? – hangja vidáman cseng.

– Jól vagy?

– Már miért ne lennék? – néz rám értetlenül.

– Sybill és te?

– Ja, hogy az! – rugózva indul el. – Színház az egész világ.

– Már megint nem értelek.

– Mondtam én, hogy nem értesz a nőkhöz.

– Blablabla... – felállok én is, és megvárom, amíg felmászik a vállamra.

– Tudod, a női szívet az dobogtatja meg igazán, ha látja, hogy vágyódnak utána.

– Szerinted!

– Hidd el, csak az számít, hogy mennyire jól alakítod a hős szerelemest.

– Voltál már igazán szerelmes?

– Hülyéskedsz? Az nem illik hozzám.

– Miért ne illene?

– Hát nem mondtam még el a teljes nevemet?

– Neked van olyan?

– Minden tiszteletreméltó lénynek van – kapaszkodik fülkari-kámba és elindulunk.

– Én kérek elnézést. Szóval, hogy hívnak?

– Frankie Oh'de Casa-Nova.

– Komolyan? – nevetem el magam.

– Kinevetsz?

– Dehogy, Mr. Casa-Nova.

Az elfojtott nevetéstől rázkódik a vállam. Erre szokták azt mondani, hogy a név kötelez, és most már értem miért.

– Mondtam, a barátaimnak csak Frank.

– És én az lennék?

– Szinte az egyetlen.

– Micsoda megtiszteltetés.

– Hát akkor erre inni kell! – ugrál, majd kiszakítva fülbevalómat.

Csak mosolyogni tudok lelkesedésén, ő az örök optimista.

Ha pár nappal ezelőtt azt mondják nekem, hogy hihetetlen kalandban lesz részem egy mindenre kész békával, akkor azt kinevettem. Bár egyrésztől ki mondta volna? Másrésztől, Frankie érkezésével kinyílt előttem a világ. Eddig csak egyhangú nyomorúság vett körül, és mindennap ugyanaz a monotonitás.

Most viszont élek, és létezem. Nem tudom, hogy mit fog hozni a holnap vagy a holnapután. De már most izgalommal tölt el, hogy Frankie-vel oldalamon biztosan történni fog valami, és nekem csak ki kell várnom. Mondhatnám azt, hogy türelmesen várni fogom, de nem így van.

Esni kezd, és most először nem riadok vissza. Tárt karokkal várom a kihívásokat, hiszen már nem vagyok egyedül. És ezt neki köszönhetem, Frankie Oh'de Casa-Novának.

Zolnai Bence Vajk

TABULA RASA

Robert Halley fáradhatatlan munkájának hála az ezredforduló után nem sokkal elkezdődtek a készülétek, mérések és becslések, melyek mind közelebb hozták az emberiség következő nagy lépését az evolúciós létrán. Mr. Halley megszállottan követte álmát, miszerint egy hozzánk – galaktikus mértékkel nézve – közel lebegő vörös homoklabdán újrakezdhetünk mindent. A sors csúf fintora, hogy nem láthatta meg munkájának igazi gyümölcsét, de talán ez volt a szerencséje is, így nem kellett azzal a szörnyű tudattal élnie...

Gyermekei agyába égette rögeszmésen ismételtetett kedvenc latin eredetű kifejezését: tabula rasa. Nem csoda hát, hogy felnőtt életében vezetett kutatásának a tiszta lappal indítás filozófiája alkotja rendíthetetlen alapköveit. A Mars meghódítása mellett különös érdeklődést táplált a kételtűek, kifejezetten a békák iránt, ugyanis az egyre változó éghajlat és környezeti hatások szeszélyei sok állatfaj pusztulásához vezettek, de valamiért úgy tűnt, mindez kicsit sem zavarja ezeket a csodálatos nyálkás lényeket.

Kutatása meglepő fordulatot vett 2031. június 18-án, amikor a fagyos tundrán meglehetősen felfedezést tett. A klímaváltozás ekkorra szélsőséges hőingadozáshoz vezetett, így ezen a területen már több mint öt éve kijárási tilalom lépett hatályba délután hét és hajnali hat óra között, ami nem is csoda egy olyan helyen, ahol a meleg nyári időszakban a legforróbb délután hőmérséklete sem haladja meg a fagypontot. Robert Halley és munkatársa egy kis település környékén álltak a szabadban védőöltözékükben, Észak-Norvégia fjordjainak takarásában.

– Olivia! Látja azt ott a távolban? – hallatszott egy férfihang az üvöltő fagyos szélben.

– A kék foltot a hóban? Mégis mi lehet az? De hiszen az mozog.

– Jöjjön közelebb, Olivia, még él!

– Magasságos ég, hiszen ez egy béka. – A kutató az arcához emelte a kezében nyugvó műszert, mely mutatója -85°C fok alá bukott. – Robert, száz kilométeres körzetben ez lehet az egyetlen élő állat, és ez is egy kételtű? Hogy kerülhetett ide?

– A leghalványabb elképzelésem sincs, még sose láttam hasonlót, és ez a szín... – Mr. Halleyt magával ragadta a kezében tartott csöpp-ség kisugárzása, szinte mozdulatlanul meredt rá a hóban térdelve.

Csak akkor tért magához, mikor munkatársa bezárta a mintavételi dobozka tetejét, biztonságba helyezve ezzel a négy lábú jövevényt.

Öregkorára az emberiség megmentője hóbortossá, és a munkatársai szerint vakbuzgóvá vált. Mire a vén mérnököt a 2055-ben váratlanul jött betegsége ágyba kényszerítette, a Mars-projekt mindössze félúton járt. Tervezetek, számolások és tudományos csodák kísérték a korosodó feltaláló életét; nem egyszer beírta magát a történelemkönyvekbe, a lusta diákok nagy örömére.

Az egész világ csodájára járt a kis kékségnek, amit annak idején káprázatnak képzeltek az embertelen táj kellős közepén, és ami még mindig életben volt, és sose hagyta el Robert Halley oldalát. Megszállottja lett az apró, de nagy jelentőséggel bíró jószágnak, akit Marsdennek nevezett el. Meggyőződése volt, hogy ő a kulcsa a Mars kolonizálásával járó akadályok leküzdésének. Hátborzongató módon sose tudták osztályozni más békafajokhoz, hozzá hasonlót pedig azóta sem találtak. Hamar meglehetősen felfedezést tettek, miszerint meglehetősen ellenálló olyan környezeti tényezőkkel szemben, melyeket a Mars felszínén is találunk. Azzal már tisztában voltak, hogy milyen nemevilági ellenállást mutat az üszkös hideg ellen, de a tesztek során arra is figyeltek, hogy vígan brekeg még a kilencvenöt százalékos széndioxid koncentrációjú levegőben is.

Temérdek vizsgálatnak és beavatkozásnak vetették alá. Az eleve minden békától különb, meglehetősen redős tüdeje mellé egy új mechanikus lebenyt kapott annak érdekében, hogy a Mars atmoszférájához hasonló levegő hatékony szűrése mellett a levegő-visszatartással se legyen gondja az űrutazással járó esetleges, nem kívánt komplikációk során. A megerősített szíve a gravitációs különbségeket, valamint a tengerszint feletti magasság hirtelen növekedését vagy csökkenését is remekül kezelte. Mirigy-implantátumokkal látták el, melyek olyan biofilmet termeltek, mely segítségével teljesen szigetelni tudja a testét a fémet is megolvasztó hőség ellen, ha már a hideggel szembeni védekezésben nem kellett neki segíteni. A szemébe szenzorok sorát ültették, melyek segítségével képes érzékelni az emberi szem számára láthatatlan színtartományokat is. Új bőrre alatt húzódó, medúzagénekekkel felturbózott pigmentjei sötétben fluoreszkáló fényt kölcsönöztek a nyálkás lénynek. Az agyában pedig egy

olyan chipet helyeztek el, amely az emberi beszéd megértéséhez járult hozzá.

Az egész Földön elismert és csodált Robert Halley halálát követően, unokájának vállát olyan teher nyomta, mely legtöbbünket összeroppantana. A szárnyait bontogató, ígéretes, fiatal biológusnak kell majd egy szép napon előkészíteni a Mars felszínét az emberek érkezésére.

* * *

A Föld a ferde tengelyén sértetlenül piruettezett végeláthatatlanul a pusztító Nap körül. Félelmetes táncát semmi sem állíthatta meg. Annyiszor megtette már, és mégannyiszor meg fogja. Nem zavarta, amikor a dinoszauruszok eltűntek a felszínéről, nem zavarták a kataklizmák, áradatok, tornádók vagy földrengések. Nemzedékek jöttek-mentek, birodalmak épültek és buktak el, miközben emberi gyarlóság és új találmányok fertőzték felszínét. Az se zavarta, amikor az ember a 2093. évébe érve, az egyre kiszámíthatatlanabbá és kiállhatatlanabbá váló időjárás, az élelem csökkenése és a szennyezett levegő hatására, keserves kétségbeesésében útjára indította az utolsó mentesvárakat. Egy űrhajót, fedélzetén mindössze kettő utassal.

Dr. Xander Halleyt és egy apró sötét türkiz, erősen átalakított kételtűt. A Tabula Rasa-nak keresztelt űrhajójuk megtette hét hónapos útját a vörös óriás felé. A hajó csomagterében, egy könnyen összeszerelhető mobil élettér biztosította a bolygó két újdonsült lakosának a túlélést. Felállítása után, rögtön elkezdődött a lázas kutatás a megfelelő helyszín számára, ahol az emberiség új bölcsőre lelhet. Dr. Halley tudta, hogy nincs sok ideje: a tervezet szerint, amely figyelembe vette az útidőt, a predikciókat, melyeket a földi állapotok megjóslására tettek, valamint azt, hogy a Föld és a Mars pályája úgy huszonhat havonta teszi lehetővé a precíziós utazásokat, mindössze hat éve volt az első kolónia érkezéséig. Addig meg kell találnia a legkövetkező helyet, és mindent elő kell készítenie. Az első félév különös új családja társaságában telt, nyugalomban ugyan, de szignifikáns előrehaladás nélkül.

Egy éjjel Dr. Halley gőzölgő kávét szorongatott gépeléstől sajgó kezében; a Mars földi szemmel idegen, briliáns kék árnyalatban

táncoló naplementéjében gyönyörködtette vérekes szemeit rutinja részeként, mielőtt visszatért volna a munkájához. Marsdent a fehér, szénszálasvászson-falú mobilotthon délkeletre néző ablakában találta.

– Hmm – gondolta magában. – Miért szereti annyira ezt az ablakot? Már két hónapja, hogy minden naplementét abból az odúból figyeli. Megoldottuk, hogy értse, amit mondunk, de soseadtunk neki saját hangot, hogy válaszolni is tudjon. Vajon mi jár a fejében?

– Marsden! – szólt a kételtű irányába. – Mit csinálsz ott?

Nedves ötágú talpak cuppanása hallatszott, ahogy a béka elugrott az ablakból és visszatotyogott a doktor íróasztalára.

– Furcsa egy teremtség vagy – suttogta Xander, és azzal visszaült a hologramjegyzetei fölé.

jul. 10. 2096. – 22:41

ARES-I bázispon

DR. Xander Halley

Naplóbejegyzés

Most lesz a második évfordulója annak, hogy megérkeztünk a vörös bolygóra. El se tudom hinni, hogy pereg ki az idő a markomból. Három helyszínt is találtam, de egyik sem felel meg a paramétereknek. Lassan kifutok az időből. A századfordulóig már kevesebb, mint négy évem van. Kezdek kicsit becsavarodni. Az egyetlen társaságom egy szótlan béka. Miért érdekelték nagyapát ennyire a kételtűiek? Jó hallgatóság, azt meg kell hagyni, de azért mégis. Rengeteget tanulunk tőle az elmúlt évtizedekben, temérdek technológiai fejlesztésnek lett ihletadója, de mi a szerepe, amiért velem kellett ide jönnie? A cég mindig szeretett titkolózni, de nem vártam, hogy tőlem is vizsdatartsanak ennyire központi információkat. Elméletileg nagyapa kérése volt, de nem tartom valószínűnek. Ha mégis, akkor se értem, miért engedték. Az egyetlen alkalom, amikor brekegni hallom, amikor a kedvenc ablakában ül, és mered kifelé. Néha ijesztő tud lenni, van, hogy este hallom a mászkálását. A bázistól keletre fekvő emelkedőt már átvizsgáltam. Délkeletre van egy völgy, az lesz a következő úti célom. Istenek, segítsetek!

Egy mars-járó halk berregése volt hallható az idegen pusztaságban. A barázdált kerekék által hagyott nyomot szinte rögtön eltüntette a mérgező levegő szele. Az asztronauta a motor leállítása után kihelyezte a lábát a terrakotta talajra. Kezében hét fehér karót egyensúlyozott, melyek egy fekete alapon fehérén csíkozott kábellel kapcsolódtak egymáson átfűzött, összefüggő láncot alkotva a jármű tetején lévő napelemhez. Az alkarján lévő panel útmutatásával, melyre feltöltötte a völgy domborzati térképét, pontosan meg tudta határozni, hova kell elhelyeznie a műszereket.

A hét karót hét különböző ponton szúrta a halott földbe. Minden egyes alkalommal a tompa puffanást egy éles elektronikus hang és egy sárgás fény-villanás követte. A férfi, vállán a magányos társával, visszanézett a megtett pár száz méteres távra. Szeme előtt egy téglaszínű, kietlen táj, hat sárgán villogó karó és egy négykerekű jármű állt mozdulatlanul, melyet mostanra kezdett belepni a szél hozta salak. Sóhajós nagy levegőt vett a szkafanderjébe beépített oxigén-tartályból, mielőtt jelentősegteljesen ledöfte az utolsó eszközt is derék-magasságig. Rutinját az aranyló fény igazolta, amely immár egyhangúan, egymáshoz hangolódva lüktetett hét pontban, mint egy robotszív dobbanása. Zavartalanul figyelt, összpontosított a fényre, és tekintetével parancsolta:

– Csak sikerüljön végre! – hallatszott összeszorított fogai közül.

Hirtelen a legelső fénye élénkzöldre váltott.

– Igen! – suttogta áhítattal, és a fáradtságtól gyulladt szemei a második műszerre ugrottak.

Kisvártatva az is éden színre kapcsolt, majd még egy követte. Izgatottság tetszelgett a gyötört tekintetben. A negyedik is megadta magát, és az élet színe áradt belőle. Erek dagadtak az elnyűtt szemekben. Az ötödik is váltott.

– Csak így tovább! – kiáltott fel Dr. Halley önkívületében.

Sose jutott még el eddig. Egy izzadságcsepp csordult le a mosdatlan tudós gondterhelt homlokán. A hatodik pimaszul gondolkozott, kérte magát. Annyira erősen koncentrált a fényre, hogy az beleégett a retinájába, olyan érzékcsalódást hozva létre, ami egy pillanatra elvakította, de ez sem törte meg a szuggerálását.

– Mi lesz már?! – kiabálta kétségbeesésében.

Marsden váratlan brekegése tört be tudatába. Transzából felcsúdván hirtelen fel sem fogta, mennyire különös ez. Rápillantott a vállán pihenő állatra.

– Még sose adtál ki hangot a bázison kívül – suttogta maga elé meglepettségében.

Visszaemelte a tekintetét a rúdra, és a lába megremegett. A fű zöldje helyett ennek az átkozott helynek a színét vette fel az eszköz és gonosz pirossal éktelenkedett. Egy szempillantás sem telt bele, és a megingásában támasztéknak használt hetedik is szemtelen rőt-re váltott. Dr. Halley térdre rogyott a homokban. A sisak vonalában a riasztó fény vér színébe öltöztette a könnyekkel áztatott arcát.

– Nem hiszem el – visszhangzott a gömbfejdiszben egy hüppögő hang. – Mégis mi ez az egész? Néha azt érzem... – Egyedüli hallgatóságára pillantva, meglepve vette észre, hogy nincs a vállán, ahol hagyta. – Marsden?

Az örökös szél lecsillapodott. Az úrhajós mögött egy alig észrevehető, de követhető nyomvonal húzódott. Az apró lábnyomok kivezettek a völgyből a bázissal ellenkező irányban, délkelet felé. tizenöt perc kutyaagolás után sem lelt a kételtű nyomára, de volt egy sejtése, merre tarthatott. A gondolat hatására kellemetlen bizsergés futott végig a tarkóján.

A medencefenék körülbelül 7152 méter mély és hozzávetőleg 2300 kilométerre nyúlik nyugatról keletre. A mélység szerencséje, hogy a bolygó többi részéhez képest itt olyan mértékben megnövekedett a légnyomás, hogy egy forró nyári napon a hőmérséklet akár a 0°C-fokot is meghaladhatja. Ez nevetségesen hangozhat, a földi emberek számára azonban jelentőségét az adja, hogy ez az egyetlen terület, ahol energiafelhasználás nélkül juthatunk folyékony halmazállapotú vízhez, a „rekkenő hőségről” nem is beszélve. Természetesen ezt a területet is számításba vették a kolonizálás tervezése közben, azonban a magas és meredek fala túlságosan nehezé és rizikóssá tette volna az első bázisok felállítását. Ezért a tervezet egy későbbi pontján kapott rendíthetetlen helyet, amikor a már letelepedett pionírok megkezdhetik rajta a munkájukat. Dr. Halley sisakjában tükröződött a több mint hét kilométeres útja lefelé, a Hellas kráter mélyébe.

– Hogy oldjam ezt meg? – hangzott a kihalt környezet egyetlen mindig dörmögő hangja. – A Csomolungma 8850 méter körül van jelenleg, és arról csak lejönni több napba kerül, a visszaútról nem is beszélve. Mindent összevetve egy hónap is lehet gyalog az oda-vissza út, de a korlátok azért vannak, hogy felülemelkedjünk rajtuk, csak meg kell találni a megoldást, és ha valaki megtalálhatja, az én vagyok. Le nem tudnék menni a mars-járával, de a kráter széléhez hozhatom, és kötéllel leereszthetem, illetve felhúzhatom magam visszafelé, ezzel rengeteg időt és legfőképp energiát spórolnék. Valahogy nincs jó előérzetem az egésszel kapcsolatban. A teljes felszerelés nélkül nem mernék lemenni, valamint nem kockáztatnék meg több északázást, mint amennyi teljességgel elengedhetetlen, inkább visszamegyek a bázisra, hogy felkészüljek. Nem tudom, mi üthetett ebbe a bőrlégzéses szerencsétlenségbe, az utóbbi napokban borsószik tőle a hátam.

Eszébe jutott a nedves talpak cuppogása, melyeket némely este a bázis műanyag padlóján hallott, valamint fém ízületek csikorgó nyöszörgése, amikor ő már álmra hajtotta a fejét. De mindennekefelett az a delejező, néma tekintet, ami mintha még most is égetné a tarkóját.

– Vajon mi vonzhatta pont ide? Furcsa képességei ellenére kockázatos itt hagynom védtelenül a felszínen. Nem akarom elveszíteni, de ha meg akarom találni, fel kell készülnem.

A következő napot a halálos kráterbe való ereszkedés tervezgetésével, és más előkészülettel töltötte. Úgy döntött, hogy a nagyobb járművet használja, melyet a bázison tartott inaktív állapotban nagyobb tűrák esetére. A felderítőutak sose tartottak egy napnál tovább, ezért eddig nem volt rá szükség. Nyolc masszív, ballonos kerék tette a medrek éles kövek megmászását is lehetővé, így nem kellett aggódnia a veszélyes ereszkedés vagy a fárasztó és hosszadalmas mászás miatt. A hatalmas reaktor a hátuljában pedig napokig tartó meleget és energiát biztosított a halálos éjjelek jeges akarata ellen.

Pár nap elteltével a Hellas alsó síkságán találta magát. A központi panel termoszenzorai rendellenes hőjelet mutattak egy adott pontból, úgy háromszáz méterre, a kráter közepe felé. Ahogy a különös forrás irányába haladt, arra lett figyelmes, hogy járműve belseje szint kezdett váltani. A mesés zöld árnyalat forrása nem volt más, mint a gyűlölt karók jelzőfényei, melyek egyesült erővel kiabáltak

tetszésüket a hely iránt. Vajon mi vette rá Xandert az eszközök bepakolására: hóbort, ezoterikus megérzés vagy csak szimpla megszokás?

– Te jó ég! Nem is emlékszem, hogy magammal hoztam ezeket, ráadásul teljesen önkényesen kapcsoltak be, és el sincsenek helyezve. Van valami ebben a helyben, amit megzavarhatta a jelüket.

Újdonsült legjobb fémpartnere biztonságát elhagyva, kutató szemeikkel fürkészte a foltos homokot. A hőmérséklet bőven a várt nulla fok felett volt azon a helyen, és feltűnően, mintha egy helyről szivárgott volna. Talpa puha dobbanásait hirtelen éles koppanás váltotta fel. Lábával, majd négykézlábra ereszkedve kezeivel is elkezdte söpörni a talaj legfelső rétegét. Hipnotizáló, fekete kőzet bukkant elő a vörös homok alól. Felülete nyugtalanítóan sima volt egy egyenes, hozzávetőleg három méter hosszúságban töretlen vágástól eltekintve. Kutató kezek simítottak végig a résen, melyből alig észrevehetően meleg, nedves levegő tört elő. Éles csikorgással hirtelen megnyílt a váját, és az asztronauta eltűnt a vörösesbarna szemhatáron.

A nyirkos kemény talaj melyre érkezett, lehűtötte Xander ernyedt testét. Rövidesen egy nedves csattanás törte meg a fülsüketítő csendet, mely száraz köhögést váltott ki a kutatóból, jelezve, hogy magához tért. A mindent elnyelő sötétségben sisakja üvegén megpillantotta elveszett társa kékes színű testét, amit a szkafanderje belső műszerei világítottak meg. Láta, ahogy a vékony, hosszúkas, gömb alakú kitüremkedésben végződő ujjai nekinyomódtak az átlátszó pajzsának, és az érintkezési pontokon megfakul talpának élénk színe.

– Marsden! – hangjában öröm, megkönnyebbülés, zavartság és keserű méreg érzelmei küzdöttek egymással. – Ezt hogy gondoltad? Itt vagyunk ketten ezen az elképesztően veszélyes és hihetetlenül fontos küldetésen. Mind a kettőnköt bajba sodortad, és ez vagy az életünkbe, vagy a feladatunk sikerébe kerülhetett volna.

Marsden a férfi falakról visszaverődő szavaira egyáltalán nem reagált. Apró talpak csattantak, ahogy a lény leérkezett a talajra, és a sötétben éppen látható kékes fényével elindult a semmibe. Dr. Halley dühösen feltápáskodott sajgó ízületeit masszírozva, akkor először nézett körbe igazán.

– Milyen különös ez a barlang – gondolta magában.

Csak tudatlan találgatás titulálhatta volna természetes képződménynek ezt az emberi ép észtól teljesen elrugaszkodott látványt. A kinti vörösesbarnás, finomszemcsés homokot téglaszínű, barázdált kőzetnek kéne felváltania, helyett itt a falak és a csoszogó, csizmazott talpak alatt még a föld is tükörsima és fekete. Nehezen lehet kivenni belőle alakokat vagy formákat, mert elvesztek benne a finom körvonalak részletei, ahogy elnyelte a lámpa meleg fényét. Nem volt idő nagyon vizsgálódni, ugyanis Marsden már messze járt, és a kis ugrándozó kék fénye halványodni látszott.

– Ó te átkozott kétéltű! – mennydörgésként süvített végig a hangja a szabályos derékszöget záró, csupasz falakon. – Sose fogom megérteni, hogy miért tartott nagypapa titeket ennyire különlegesnek.

Egy emlékkép villant háborgó agyába. Egy apró fiúcska kicsiny tapogató kezei, amelyek az égbe nyúltak. Lábujjhegyen állva próbált elérni egy feje felett magasodó kilincset. A sikeres bejutást ámulat követte. Az emlékképet viszont egy különös érzés kísérte. Nem az odaadás és nem az újdonság felfedezésének öröme, amelyet akkoriban az az ártatlan gyermek érzett, amikor meglátta a zöld színben úszó dolgozószoját telis-tele papirokkal, falakra aggatott képekkel, írásokkal, valamint terráriumokban tartott egzotikus kétéltűekkel, hanem egy velőbemaró viszolygás.

Xander, látva, hogy Marsden fénye egyre jobban a messzeségbe merült, bosszús sietséggel kergette el az akaratlanul felidézett emléket. Utánaeredt a kis bajkeverőnek. Percekig sétált a koromfekete négyzetes hasáb folyosón, egészen addig, amíg meg nem pillantott egy, a kotnyeles állat fényéhez hasonló, ám sokkalta erősebb fényt. Az ismeretlen eredetű sugárhoz közeledve a sima talapzaton, a falakon és a plafonon szabályos kanyarokat, mereven követő mélyedéseket fedett fel az asztronauta lámpájának sárga fénye. Dr. Halley megállt megvizsgálni a barázdákat.

– Különös – mormogta magában. – Olyan mintha... minthogyha...

Egy hangot hallott a fény irányából, amire felkapta a fejét. Megtalálta a hideg derengés forrását. A végtelenül sötét folyosó egy kék színben úszó keretes átjáróhoz vezetett. Innen kilépve, ami elsőnek szobának tűnt, most Xander szeme előtt egy őscsarnokként éktelen-

kedett. Falai az égbe nyúltak, a végébe alig lehetett ellátni szabad szemmel. A folyosón húzódó vésetek befolytak a tátongó lyukba, melyben a kutató állt, egymásba olvadva, egyre nagyobb és szélesebb mélyedéseket hozva létre. Főérré folytak össze, mely hozzávetőleg egy méter széles, sekély, mindössze tíz centiméter mély mederként vezette a megrettent szemgolyókat a helyiség közepén álló kitüremkedéshez. Dr. Halley hitetlenségtől remegő bal lábfejét megemelte, hogy továbbinduljon. Pislogott egyet, és egy pillanatra elhűlt. Maga mögé nézett, és bár az előbb még az ajtóban állt, úgy tűnik hatalmas távot tett meg a terem közepén álló furcsaság felé anélkül, hogy emlekezett volna egy darab lépésre is.

Amikor visszafordult, a rémület másodízben mart csontjaiba. Az előtte kirajzolódó roppant monolit igéző fénnel pulzált. A különös azul folyadék a fő vágásból a gigászi építmény előtt a földön alkotóelemeire vált, és felfolyt a felületébe marva egészen a tetejéig. Körülötte hét darab csepp alakú, méretes sziklát pillantott meg egy szabályos mintában sorakozva. Ezekből öt szinte teljes mása volt egymásnak, míg kettő szemmel láthatóan eltért a többitől. Első ránézésre úgy tűnt, minthogyha sérültek lennének. Különböző, beazonosíthatatlan karmolások és horpadások csúfították őket.

A doktornak nem volt alkalma feldolgozni mindazt az információt, ami most eléje tárult, ugyanis az iszonyat térdre kényszerítette. Az orra magasságában pillantotta meg Marsdent a plafonig érő, izzó tárgy előtt. Kék bőrét még élénkebbre festette a megvilágítás, ahogy Dr. Halley tekintete elé lebegett.

– Az Istenek és minden, ami szent, mégis mi történik?! – kiáltott fel keserves, szűkülő kutya hangon a férfi, oly hangosan, hogy az egész csarnok beleremegett.

– Üdvözöllek, ember! Nem kell félned, most már megérkeztél – recsegett egy rémisztő, gépies hang egyenesen a lény mozdulatlan szájából. – Hosszú utat tettél meg, hogy megtaláld eme szent helyet. Gyere közelebb, hogy áldásom adjam neked, mely felnyitja naivitásodtól vak szemedet. Küldetésed csak így járhat sikerrel.

– Egy beszélő béka meg akar áldani, mi jöhet még? A mögöttem lévő ajtón besétál Nostradamus és a kezembe nyom egy jóslatot?

– Ne élcelődj, ember! – félelmetes erővel kongatta a sértő hullámhossz, amit minthogyha belülről a koponyájából érzett volna. – Igaz, régi társadat látod magad előtt, de elméje immár az enyémre cserélődött. Kaáli vagyok, fajom hét vezérének egyike.

– Mégis miféle faj a tied? Itt éltek a Marson? El akartok üldözni? – nyöszörgött a férfi félelemtől fojtott hangon.

– Térdelj le, Xander Halley, Robert Halley fia. Fogadd el áldásom, és minden kérdésed válaszra talál.

Amikor útitársa újdonsült személyazonossággal megszállt testéből kiömlött az a vakító sárgás fény, még fel se tűnt a doktornak, hogy már a sarkán ül és lélegzet-visszatartva várja a végzetét. Elméből mintha kisöpörték volna a gondokat, félelme elszállt, remegése abbamaradt, és visszatért a tiszta gondolkodása. Ereje megújulni látszott, de valamiért fojtogatónak érezte védelmező búrája megszokott terét. Ez az érzés ismerős volt neki a kiképzése alatt átélt kíméletlen gyakorlatokból. Ahogy újra érezni kezdte annak a testtelen, láthatatlan kéznek a fojtását, amit a magaslati levegő, oxigén szegény párájához való hozzászokható tréning során élt át, hirtelen leküzdhetetlen fuldoklásban tört ki, és görcsösen a földre zuhant. Megbabonázott hernyótáncát egy apró kattánás oldotta fel, amit életmentő fejdíszke kellemes zümmögéssel jelző visszahúzódása kísért, a hátán lévő tartójába. Xander rémült lélegzettel harapta a mérges levegőt. Beletelt egy pillanatba, mire a rémületből feleszmélt, és tanácstalanság lett rajta úrra.

– Miért nem fulladtam meg? – tépelődött magában.

Fortyogó buborékpukkanások ütötték meg a fülét. Mintha egy bűzös lép cuppogását hallotta volna. Lassan a szörnyű hangok érthető szöveggé formálódtak a doktor füle számára.

– Elfogadtad hát, pazar – Most először érezte úgy, hogy nem a fejében visszhangzik az a rettentő reszelés, valamint Marsden... azaz Kaáli száját is mintha mozogni látta volna.

– Most, hogy ismered a nyelvünket, és a tested sem korlátoz annyira, a segítségedre van szükségem. Tekintsd meg, kérlek, a falaimat, és láss!

Istentől elrugaszkodott tapasztalatai valamiért arra készítették, hogy kövesse ezen ismeretlen faj vezetőjének parancsát. Megbabo-

názott teste, mintha akarata ellenére cselekedett volna. A falra pillantva érthetetlen hieroglifák százai jelentek meg előtte. Ránézésre valami történetyszerűt mesélhettek el, de az Istenért sem tudta kihüvelyezni, mi lehet az. Minél tovább nézte, annál ismerősebbekké váltak. A csúfos jelek már-már mozogni látszottak, ha Xander nem a saját szemével látta volna, hogy egyértelműen kivehető domborművekké váltak, el sem hitte volna. Bármilyen emberi művészetet meghaladó részletességgel emelkedtek ki díszes, arabeszk vésetek mögül. Páni félelem fogta el a szerencsétlen asztronautát, amikor az egyik domborulat szörnyűséges, groteszk testet alkotott és mozdulatot tett felé. Hirtelen képek miriádjai öntöttek el a neuronhálózatát, és eonok tudásával töltötte meg a hippocampusát.

Egy álmot látott, ami a fény sebességét is meghaladva szaladt át üveges tekintete előtt. Olyan titáni lények tornyosultak előtte, melyeket emberi elme kitalálni sem tudna. Két lábon járó, hosszúkás testű humanoidok a szivárványon túlról. Több mint három méteres termetük természetellenes arányait a szálkás combok, visszafelé hajló térdek, majdnem földig érő csontos karok, valamint a keskeny törzsből induló, rendkívül széles váll tette atomos fenyegetéssé. Fél méter átmérőjű, henger alakú törzsük eltűnt a rendellenesen előre türemkedő bordakosaruk alatt, mely egy olyan ritkán látott geometriai formára hasonlított, mintha egy gömb alsó részéből egy másik gömb segítségével vágtak volna ki egy darabot. A majdnem másfél méter széles vállból egy kapucniként keskenyedő gombfej nőtt ki. Mégis a legjobban a doktort, azok a kiálló dülledő szemekben borzasztották el legjobban; meg tudott volna rá esküdni, hogy volt bennük valami békászerű.

Ezen leviatán nyálkás lények ezreit látta maga előtt mindig változó bőrtakarójuk mintázatának tangójában. Régmúlt iszonytató történelmének elfeledett pillanatai peregtek a szeme előtt, mint a törött homokórából szökő homokszemcsék. Látta őket, ahogy békésen építenek egyre összetettebb épületeket, alig észlelhető morfológiai különbségek alapján csoportokra különülve. Látott egy véres és könyörtelen háborút, melyet felfoghatatlan fegyverekkel vívtak. Azt, ahogy újraépítenek és tanácskoznak. Ahogy megegyeznek és ismerős, csepp alakú köveket készítenek egyesült erővel. Ezek mérete gígaszi

léptékeket vett. Tükörképei voltak az ezekhez mértén dekadens, általa már ismert daraboknak. Figyelte, ahogy százával lépnek be eme roppant kreálmányokba, és újjászületve emelkednek ki belőlük. Az új, nevesincs faj tagjai nehéz fémlábaikkal emelték ki acéltestüket. Nedves bőrük összenőtt csillogó, polírozott páncéljukkal, és a faj miriad színe egyen krómra váltott. A kocsonyás szemek helyén soha ki nem hunyó, hideg fény derengett.

Dr. Halley ez alatt fokozatosan ráült a sarkára, és most üres tekintettel az arvánm, mereven hintázott előre-hátra. Szóra nyitotta a száját, de hang nem hagyta el azt.

Szerencsétlen kutató látása azon a napon másodjára is elsötétült. Kisvártatva fájó szemét kelletlenül sütötte egy ismeretlen forrású fény. Olyan érzése támadt, akárha egy furcsa kialakítású kádban ülne. A kád belseje különös tapintású volt: egyszerre volt olyan érzés, mintha élettelen, hideg fém és meleg, húsvér szövetet érintene. Ki kellett nyújtania a kezét, hogy meg tudja fogni a peremét, és annak segítségével fel tudjon tápázkodni. Miután körbenézett, felismerte, hogy az egyik ép állapotú sziklából mászott elő, ami úgy tűnt, mint-hogyha a felső harmadában egy törés mentén kettényílt volna.

Még mindig rogyadozó térdei előtt állt Kaáli, szótlannul. Visszatekintett lélegző gépbábjára, majd sajgó szeme találkozott a béka feje tetején lévő, sárgán csillogó gömbökkel, melyek egy pillanatra elsüllyedtek, azután újra a felszínre buggyantak.

– Te jó ég, mégis mi történt? Megint elájultam? – kérdezte magától hangosan, sajgó homlokát ráncolva. – Ez az átok verte kísértetlak elrabolta tőlem az eszméletemet, és helyébe rémeket ültetett.

– Biztosíthatlak, barátom, nem álmodtál – hallatszott Dr. Halley lába előtt az undorító hang.

– Ha mégsem álmodtam, akkor tényleg képeket látok. Végem van, tényleg megőrültem – nevetett fel a doktor kétségbeesetten.

– Ez a valóság, és pontosan ott vagy, ahol lenned kell. Bocsánatot kérem a riadalomért, és engedd meg, hogy kárpótlásul megadjam, amiért jöttél – böfögte letről a választ a megszállt állat teste.

Marsden testében Kaáli odalebegett a monolithoz. A doktor túltöltött idegrendszerétől remegve gyengén odabicegett az oszlophoz. Maga se tudja, miért maradt szótlannak, és miért követte ezt

az ismeretlen lényt. Talán a félelem, vagy épp még a félelmét is meghaladó tudásvágya hajtotta szüntelen, olyan mértékben, hogy egészséges emberi ésszel érthetetlen helyzetét is elfelejtette tovább megkérdőjelezni. Az a vágy, melynek forrása akár lehetett volna a munkája elvégzése, de ez több volt annál, hiszen réges-rég elfelejtette miért is van itt. Tovább súlyosbította a helyzetet a még mindig fennálló kérdés: milyen garancia volt rá, hogy nem most is a bázison fekszik, és azon lidércnyomások egyikét éli át, amelyek mostanában fertőzték álmait? Sápadt tekintete a monolit felületére tévedt. A derengő vésetek a homályból feltisztuló látása előtt ismerős hieroglifákat adtak ki.

– Hogyan lehetséges mindez? – suttogetta fojtott, recés hangon.

– Az áldásommal neked adtam egy kis darabot a részből. Most már értékelni tudod otthonom adottságait, valamint képes vagy megérteni a nyelvünket beszélt vagy írott formájában. Biztos hallottad már, hogy mekkora hatalma van a nyelvnek felettünk. Befolyásolja, ahogy gondolkodunk, és ez által meghatározza a képességeinket is. A mi írásaink, ahogy tapasztalhattad, igencsak élénken mesélik el a történeteket.

– Mi az, amit vársz tőlem, Kaáli?

– Tudom, hogy miért vagy itt. A fajodat akarod megmenteni. Úgy döntöttem, segítek neked. Mivel az enyéim nem hallgattak rám, csúfos véget láttak meg hanyatlásuk végén. Az, hogy én itt vagyok és ők nem, engem igazol. Azt kérem, hogy te ne kövesd a példájukat: tégy úgy, ahogy mondok!

– Mi történt a fajtársaidal, hol vannak most?

– Mindent a túlélésért tettünk. Magától értetődően az új létformánk elképzelhetetlen erővel ruházott fel bennünket. Kiküszöbölte bizonyos hiányosságait a biológiai életnek, mint a természetes satnyulás és halál, de mindez nem volt elég. Amikor olyan sokáig élsz, mint mi, nem láthatsz mindent előre, és még a mi elménknél is felfoghatatlan fenyegetésekkel kell szembenézned az évmilliók során. Szerencsénkre testük átalakítása megszüntette a sokféleségünk okozta gőgös ellentéteinket, és ezzel megfékezte a fajtársak közti harcót és öldöklést, ami hihetetlenül fontossá vált, amikor felismertük a rút valóságot, hogy a nem várt tökéletlensége ezeknek

a hibátlan gépezeteknek a meddőség volt. Tudtunk ennek ellenére szaporodni természetesen, azonban ez egy nagyon idő-, energia- és alapanyag-igényes folyamat volt. Ilyen hosszú életű félistenek esetében, mint mi, ez nem okozott volna gondot, máskülönben szaporaságunk hamar túlnépesedéshez vezetett volna, azonban még csak örökéletűek voltunk, nem halhatatlanok. És azon a végzetes napon, amikor az aszteroidaösvény bányászása során rátaláltunk azokra a szörnyetegekre... Azok az örült, megszámlálhatatlan lábakon közlekedő élő hegyek nem kíméltek minket.

A Nagy Átalakulás után évezredekig töltöttem kutatómunkával, és végül rájöttem... megtaláltam az igazi halhatatlanság kulcsát, végtelen erőre tettem szert. Felajánlottam a tanácsnak, de elutasítottak. Csak egy társra találtam a hat balga között, de sajnos az is csak félelemből állt mellém... Mármint, hogy a haláltól félt. Miután elüldöztek, kataklizmikus csapás érte az anyabolygónkat, és vándorlásra kényszerültek. Igazán sajnálatos. A végtelen világűrben kallódtak, bolygóról bolygóra szállva, míg végül az okozat törvénye utol nem érte őket. Az én tudásom az egyetlen, amely ellent tud mondani az Omniverzum akaratának, ami megtöri az élet és halál irgalmatlan körforgását. Ezt ajánlom fel neked is. Kiszolgáltatott helyzetben vagy, a segítségem nélkül el fog bukni a küldetésed, ez kétségtelen. Ha számít a fajod túlélése egy kicsit is, akkor elfogadod és megteszed, amit kell.

– Mi a feladatod? – vágta rá a férfi szinte gondolkodás nélkül. Féltrevezethetetlen undort érzett a lénnel szemben, és szinte biztos volt benne, hogy éppen magával az ördöggel paktál le, de az idegennek igaza volt kiszolgáltatott helyzetével kapcsolatban.

– Ismételd az inkantációt, amelyet a vezérlőn látsz. Amint látod, az idő nem volt kegyes a fajom hagyatékához. Lekarcolom neked a hiányzó részt, hogy be tudd fejezni.

Ezzel Xander előtt felvillant a monolit, és a lába alatt a földön pulzáló vésetek maguktól rémes jelekbe rendeződtek. Dr. Halley megszállottan tanulmányozta a furcsa rovásírást. Amint elkezdte a kántálást, mozdulatlan, nyitott szájából velőtrázó, zizzenyős kurutyolás buborékolt fel, mire a mélyedések viszolyogtató ragyogással válaszoltak. A kiállhatatlan, undorító vartyogás a crescendojához

közeledett; ez alatt Dr. Halley észre sem vette, ahogy a bal kezét odaemelte a monolithoz és megérintette. Bőre a szerelésével együtt izzani kezdett: először vöröses, majd sárgás, végül azzal az émelyítő azúros színnel.

A doktor megrémült, el akarta húzni a kezét, de már késő volt. Kesztyűje, majd végső rémületére a tulajdon keze egyé kezett válni az éjfékete, bazaltszerű kőzettel. Vértárgasztó, hangrobbanáshoz hasonlatos, lápos kacaj nyomta el az ember kislányos segélykiáltását. Marsden merev teste ismét ott csücsült Xander vállán úgy, mint rég, csak immár a tekintete életteli sárga helyett üveges és halott volt. Fejében repesztő erővel hangzott a gyűlölt, sístergő hang:

– Vár a halhatatlanság!

A kutató szemére hálgyogos fátyol lebbent, és ismételtlen lidérces árnyak jelentek meg előtte. Egy veszett ércszarvakkal éktelenkedő fíntoros automaton arca tűnt fel előtte. Görnyedt tartása álnokságot árasztott piszkos gépolajmázos törzséből. Hátán görbe, barázdált fémcső szolgált gerincoszlop gyanánt, melyben sápadt kék folyadék áramlott. A minden egészséges emberben rémületet keltő acélkarok gonosan karcolták, bizsergetően éles hanggal egy fehér szikla felszínét. A kardujjak alatt a kő úgy omlott, mint a termőtalaj egy vén bika után kötött eke alatt. Mechanikus hangképző szervekből átkos kántálás rezgettette meg a bűzös levegőt. A fémtest összes gizmója magas fordulatszámon pörgött, és szembogarát helyettesítő izzói felragyogtak. Lelkének lidércfénye kiszivárgott giroszkópjai résein, bele az előtte magasodó patyolatliszta zsírkő monolitba, csúfos sötét bazalttá változtatva azt. A fekete erek mérgecsőgyóként kúsztak végig a termen, majd a minden sarkot beragyogó égi fényt szuroksötét váltotta fel. Az áthatolhatatlan halálpára tisztulni kezdett, és mögötte hét gépet látott a hallucináló asztronauta, körbenállva hevesen tanácskozni. Káromló fenyegetések forogtak a szócsata porában:

– Szó se lehet róla – szolt a középben álló, fényesre polírozott, csiszolt állú gépszörny az előtte álló kormos, göcsörtös testű társalgófélenek. – Az egyetlen, ami maradt nekünk, az a lelkünk, és te azt is ki akarod csalni tőlünk? A húsunkat már feladtuk miattad, ezt nem fogjuk!

– Én feláldoztam a lelkemet a tudásért, bölcsőbb lettem mindannyiótoknál. Ha nem követtek, végetek, és az egész fajt halálra ítéltetek. Hajtsatok fejet a megmentőtöknek! – zengett Kaáli fájdalmasan ismerős, dübörgő hangja.

– Nem bízunk benned! A tanács leszavazott, és örülj, hogy nem kényszerítünk egy évezrednyi vezeklésre. Bár az is kevés lenne azért, amiért rászedtél és elárultál valamennyiünket.

– Méghogy árulás?! Olyannal vádolsz, amiben te magad vagy vétkes, kedves barátom, de majd meglátjátok! Én megmentettem volna, amit ti érthetetlenül pusztulni hagynátok. Népünk vére a ti lelkeken szárad. Főleg a tieden, Brayleigh. Nevetséges, hogy amit oly irigyen védelmezel, az csupán gyenge nyári szellő ahhoz az orkánhoz képest, amit magamból feláldoztam.

Ahogy a megcélzott audioreceptorok dekódolták a viszolyogtató szavak hangalapú üzenetét, Brayleigh lámpatekintetében megremegtek az örök izzók, melyek kvarc pajzsai valódi tükreivé váltak dédelgetett szellemének. Félelem cikázott áramkörein, izzó acéllá változtatta törhetetlen koponyáját az iszonyat heve.

– Már nincs vérünk, ami folyhatna, és ezt neked köszönhetjük Kaáli. Nincs okunk feltételezni, hogy újabb áldozatot kéne hoznunk. – válaszolt a remegő hanghullám.

– Nem bízhatok senkiben csak magamban – hallatszott utoljára a förtelmes berregés.

A kiközösített, rémületet árasztó alak kiviharzott a bazalt tereméből. Kisvártatva egy másik követte, a többi megborzongva ülésezett tovább. Ezek után Xander a Marsot látta maga előtt, de nem a mai alakjában. Ő a kietlen ősfensíkokat ismerte, gonosz ormokkal és csalogató, sötét völgyekkel. Helyette most magas tengerek hullámoztak úgy, ahogy négybillió évvel ezelőtt tették. Látta a vízszint hirtelen csökkenését, a folyók elapadását, és azt, ahogy a végtelen tengerek megmutatták medencéjük csontszáraz vázát. A múltba veszett, termékeny planéta átalakul a jól ismert vörös sivataggá. Aszteroidákhoz hasonló csepp alakú köveket látott egy esőtlen, magmás égitest felé száguldani a skarlát óriás irányából. A becsapódásuk után egy egyseges rémőceán lepte el az ismeretlen tájat, lehűtve annak forró felszínét. Élet érkezett az űrből: két sziluettet látott a látóhatárig nyúló

vízfelszínen. Látott egy megnevezhetetlen, félig élő szövettel lüktető fegyvert és sugarát, amint a nyomorult testű lény hátba támadta a másikat.

– Nagy segítségemre voltál, Sakti. Még egyszer utoljára hasznodat veszem. Neked még van lelked, amit felhasználhatok. Újrakezdünk mindent, az elejétől...

A legyőzött lény ernyedte teste a levegőbe emelkedett, platina szájából az aranyló, folyékony napsugár ragyogó gömbformába ömlött, egyenesen Kaáli kifeszített tenyerébe. Élettelen teteme képlékennyé vált, darabjai egyenként szállingóztak a szörnyeteg szabadon maradt, markoló karmai közé. A részek egymásba tömörödtek, mintha irdatlan gravitáció gyógyítaná össze őket egyesével. Kaáli a két gömbből rémisztő átkos mágiával az oldalán olyat tett, mint még senki előtte. Életet adott. Teremtmények százával tódultak ki a gömbökből, eltérő arányban merítve az élő, folyékony fémből és a forró energiából. Egyet különleges odafigyeléssel alkotott meg a förtelem, belecsempészett valamit saját magából, rá nem valló szentimentalizmussal jeleníttette meg bennük feledésbe merült húsvér valójának jellegzetességeit. Nagy, düllődő szemekkel, a nyálkás bőrrel, gurgulázó énekkel és még kitudja mivel ruházta fel ezeket az újszülötteket. Miután a gömbök anyaga elfogyott, eleresztette gyermekeit a bolygó felszínén, ő maga pedig éónokig tartó éber álomra hajtotta a fejét a földkéreg menedékében. Az elkövetkezendő évbiliókban akkor hallatszott utoljára irtózatossá hangja:

– Amíg el nem jön az idő...

– Itt az idő! – tört be Dr. Halley tudatába iszonyú rádiósercegéssel a rémes frekvencia.

Tekintetéről feltisztult a látomás. A kézfeje csuklóig fémes színben játszott.

– Türelmesen vártam, amíg megjelenik egy elég intelligens faj, amely kibírja a tudattranszferációt. Ti is megteszitek. Meg akartam várni a következő civilizációt, de elkezdtétek tönkretenni a bolygót, amelynek én adtam életet, így titeket kellett ide csaljalak. Nem volt nehéz megbabonázni a vénembert. Mindössze ezt az apró lényt kellett az útjába helyeznem, melynek most a satnya testét irányítom. Erre még álmomból is képes voltam. Szükségem volt a monolitra,

amelybe olyan régen a lelkemet zártam, és egy példányra az új fajból, a rítus elvégzéséhez. Ez volt a legegyszerűbb módja, hogy mindkettőt egyszerre kaparintsam meg. Mivel csak én vagyok, aki meg tud birkózni a felelősségével, át kellennem az irányítást. Amikor a tanács visszautasított, rájöttem, hogy ezt a feladatot nem lehet rábízni senki másra. Örökéletűek lesztek, és minden tökéletesen történik majd, ha én irányítok. Tiszta lappal indultok. Örvendj, Xander, te leszel az első!

Eme szavak hallatán vegytiszta primitív félelem ébredt Dr. Halley szervezetében, melyre válaszul kétségbeesett kaparással próbálta elválasztani hideg tenyerét a monolitól. A combja külső oldalán lévő hüvelyből kapkodva előhúzott egy kést, mellyel már megkeményedett ujjbegyeit próbálta lefejtetni a ragyogó bazaltból. Észrevette, hogy bár ujjai menthetetlenek, a kézfeje fémes színe ellenére még képlékeny. Eszébe jutottak a gyermekkorában végzett tudományos kísérletek, amikor apja ámulatba ejtette egy indiumból készült lapka tulajdonságaival. Záró attrakcióként édesapja a szájába vette, és rágónak használta a formázható fémeket. A pillanatnyi nyugalomtól felbuzdulva, melyet az emlékkép kölcsönzött, a kutató egy villám gyorsaságával sújtott le a tulajdon csuklójára két centivel a felett, ahol a szkafanderje ráolvadt a bőrére; a fájdalom legkisebb jele nélkül választotta el testét a falhoz tapadt végtagjától.

Megmaradt karjával megpróbálta megragadni utálatos utazótársát, de az észveszejtő gyorsasággal tovalebegett. Hanyatt-homlok rohanni kezdett az üresen tátongó nyílás felé, ahol elkövette a belépés végzetes hibáját. Egy láthatatlan ököl irdatlan erővel mért ütéssel az oldalára, amelytől métereket csúszott a szikla padlózatán. Felemelte kékes fényben úszó tekintetét, és megpillantotta az élő cseppsziklák, és az életöszöne adta erejével küszni kezdett az irányukba. Gúnykacaj zengte be a szörnyűségek barlangját úgy, hogy a kutató tüdeje beleremegett. Dr. Halley a még ép jobbajával erőltette be a testét a nyitott kópójába és magára zárta a fedelét.

– Csak én menthetlek meg, add át magad! – hallatszott kintről, a kőborítás miatt lefojtva a parancsolat.

Az undorító nyálkahártyás szövetet foltozott fémfelső mintha kiszimatolta volna a férfi rendellenes testrészét. Hirtelen a falához

húzta a csonkot valamilyen mágneses vonzással, az élő részek pedig fürtelem nyúlványaival fonták be az elcsúfított végtagot. Pusztá ember erőnél hatalmasabbak tartották fixált állapotban, így a kutató elkeseredett próbálkozása hiába volt. Hallotta, ahogy a koporsója tetején nedves talpak csattannak. Kiáltani akart, amikor éles fájdalom hasított az alkarjába. Odatekintve iszonyat rázta meg az egész testét; látta, és még rosszabb, érezte, ahogy ez a visszataszító szövet eres állabát növesztett és irdatlan sebességgel ömlött be a csuklóján nyílt seben. Dr. Halley olyan erősen szorította össze a rémülettől üveges szemhéját, hogy fekete látómezejében foszlékony szívdárványférges lubickoltak. Életében most először fohászkodott, bár maga se tudta kihez vagy mihez. Talán észre se vette volna, ha a fájdalomtól most harmadjára is elbóbiskol, ha a nagy rázkódás, amit érzett, feltétlenül ébren nem tartotta volna. Egyszer csak olyan érzése volt, mintha hátba vágták volna. Kinyitotta sajnó szemét, és a mars-járója diadalmas képét pillantotta meg. A vészes nyílásnál feküdt, ahol mindössze órája eshetett be. Maga se tud visszaemlékezni, mi vette rá a következő cselekedetekre, nem tudja, volt-e tudatos gondolata egyáltalán. Őrült szemei villámokat szórtak. Berohant a járműbe, és állati vérmességgel tépkedte a reaktorhoz és a motorhoz kapcsolódó vezetékeket. A gép teste felbőgött. A baljós zümmögés fokozatosan, egyre erősödve hallatszott a fémgombról.

– Sose juthat ki innen ez a brekegő lázálom – suttogta rekedt hangon, miközben felkapott egy nehéz követ és a gázpedálra helyezte.

A nyolckerekű megindult mérges zörejjel a mélyfekete bejárat felé. Egy szempillantás alatt odaért a járáshoz és behullott a résen. Eltűnt a doktor szeme elől... Semmi.

– Gyerünk! Kérlek! – esdekelte fuldokló nyöszörgéssel.

Egy hatalmas robbanás indult meg a rőt közet mélyéből akkora erővel, hogy a talajra lökte az asztronautát. Úgy feküdt a porban az összeroppanó idegzetű Dr. Halley Xander, mániákus kacajt hallatva, ép kezével sajnó oldalát tapogatva. Könnyekbe fúló szemeit gyönyörködtette a lélegzetelállító jegeskék naplementében, mely a terrakotta talajjal elegyedve lilás árnyékokat vetett. A tekintetét a zeniten pihentette, és a korábban karabélyként gyorstüzelő neuronjai fölött

most elűzhetetlen zsibbadás honolt. Zilált gondolatai nem a kráterben jártak; a férfi a korai emlékeiben fürdött. Töréspontokkal terhelt agya vénülő nagyapja íróasztalát vetítette delíriumos tekintete elé. A gyermekkor opálos takaróját lerántotta az iszonyat és az emberi agynak nem való terror. Gyengén derengeni kezdtek számára a felmenőjének dédelgetett rajzai különös arányú, békákra hasonlító hatalmas lényekről, a kusza tervekkel gyötört parafatáblára tűzve.

A káprázatos naplemente az egész krátert zseniális fényével áztatta. A megtörtség, zilált idegszálai, valamint pillanatnyi mámore miatt nem is érezhette a hidegséget, mely alkarját emésztette. Csonka csuklóján alig észrevehetően küszört felfelé a fémes iszonyat.

Erdős Sándor

VRAKK, A BÖLES

A burok megremegett, mintha valami világokon túli erő ráta, tépte volna iszonyatos erővel. Víz csepegett lassan a burokról, elállíthatatlannak tűnően a végítélet ígéretével. A város védelmét az elemek tombolásával szemben a burok óvta, ha megsérül, azzal kiteszik magukat a vad tomboló szeleknek, és a hidegnek, amit csak korlátozott ideig volt képes természetes védekezőrendszerük elviselni. Velük született módon, mint a megannyi életforma a planétán, ők is el tudták viselni a környezeti kihívásokat, ám a civilizációjuk felemelkedésével együtt egyre inkább rászorultak a művi védekezésre. Ennek egyik, és talán legfontosabb eleme a burok volt. Ősi mestereik építették fagyott vízből és szilifonból, ebből a csodálatosan erős anyagból, melyet olyan széleskörűen alkalmazott a civilizációjuk.

– Tennünk kell valamit, és minél gyorsabban! – szolt ingerülten a vele szemben guggoló kis lényhez a tanács elnöke.

Zorkon az elnök leginkább egy kődarabhoz hasonlított, melyből rücskös csápok nyúlványai tekeregtek elő számolhatatlan mennyiségben. Mint Rót város első számú vezetője ő felelt mindenért, ami itt történt. Akihez gurgulázó szavait intézte Rátót volt, a hadsereg vezetője. Egy kis víz csiszolta kavicsához hasonló testéből néhány pálcikaszerű végtag meredezett, amiben néhány szilifon lándzsát tartott.

– Mit tehetnénk Zorkon? – kérdezte Rátót, kíváncsian pislogva apró gombszemeivel – Hiszen még azt sem tudjuk, mi és honnan fenyeget minket.

– Azt nem, de azt igen, hogy a létünket veszélyezteti ez az idegen erő. Ha semmit sem teszünk, akkor beleegyeztünk a végétünkbe.

– Igenis! – húzta ki magát egy kissé Rátót és elindult kifelé a tanácssteremből, majd visszafordulva megkérdezte: – De mit is?

– Akármit, te szerencsétlen! – rivallt rá a tanács elnöke, majd egy kissé békülékenyebb hangot ütött meg. – Szedj össze egy csapatot és menjetek el Vrakkhoz.! Ő a legbölcsebb a bolygón, majdcsak kitalál valamit.

Rátót útközben a körletburok felé azon gondolkozott, hogy kiket vigyen magával. Az út a fagyott mocsárig, ahol Vrakk a bölcs élt, veszélyekkel és varázslatokkal teli. Nem lesz könnyű eljutni oda ép-ségben, ám nem kérdés számára, hogy ezt mindenképpen meg kell

tenniük. Nem kevesebb, mint a civilizációjuk fennmaradása a tét. Úgy döntött csak két harcost és egy varázslót visz magával az útra, mert véleménye szerint minél kisebb egységgel indul, annál nagyobb eséllyel kerüli el a felfedezés veszélyét a Csobbok részéről.

A Csobbok a bolygó legkiszámíthatatlanabb lényei voltak. A kíváncsiságuknál csak az étvágyuk volt nagyobb és étlapjukon minden szerepelt, ami csak élt. Sohasem lehetett tudni, hogy mikor és honnan bukkannak elő a mélységből. Az egyetlen hátránya a kis csapatnak a korlátozott erő volt. Igaz, nehezebben veszik őket észre, de nagyobb csapat Csobbal szemben kevés az esélyük. Ezért gondolt arra, hogy egy varázslót is visz az útra. A varázserő ellen a Csobboknak nincs semmi védekezőmechanizmusa, így jó eséllyel vehetik fel velük a harcot, amennyiben a szükség úgy hozza.

Miután beért a körletburokba, kiválasztott két jó erőben lévő névtelen harcost maga mellé. Nevük nem volt, hiszen azt meg kell szerezni. Nevet akkor kapnak, ha valami hősi és nemes tettet hajtanak végre. A tanács a megbecsülés jeleként ekkor nevet adományoz a példánynak, aki azt büszkén viseli azután. Rátót is csak néhány éve kapta a nevét, amikor véletlenül egy szikladarabot lökött egy Csobb-ra, amely így elpusztult. Soha nem ismerte volna be, hogy ez csak a véletlen műve volt. Történt ugyanis, hogy egy felderítő küldetés közben szükségét végezve nekidőlt egy ingatag sziklának, ami egy véletlenül arra cammogó Csobbot agyonnyomott, Tette kicsit kiszínezve nagy elismeréssel járt, hisz így szerezte nevét, amit büszkén viselt. A-nak és Z-nek nevezte a két harcost, hiszen valami módon parancsot kellett adnia nekik. Miután felmálhálták magukat mindennel, amire csak szükségük lehet, elhagyták a körletburkot és kiléptek az ismerősen ellenséges bolygó talajára.

A vörös színű port a fagyos szél kavarta, miközben bandukoltak a varázslók barlangja felé. Mivel a szemük a kavicszerű testük oldalán helyezkedett el, így csak korlátozott mértékben láthatták az égen terpeszkedő napot, ami fényével árnyékokat rajzolt a közeli sziklák tövére. Néhány sóhajtásnyi út után már meg is látták a barlang bejáratát, ami oltalmat adott a varázslóknak. Ezek a különös lények csak annyiban különböztek tőlük, hogy szinte tökélyre fejlesztették magukban a gondolatolvasás és jövőbe látás tudományát.

Félelmetes tudásukat mindig annak a szolgálatába állították, aki a legtöbb fizetséget kínálta nekik. Miután beléptek a barlangba, egy rücskös testű idős varázsló lépett Rátót elé.

– Elég lesz annyi – célzott a málhazsákban pihenő két csomó szilifonra, amit a varázsló szolgálatainak ellentételezéseképp hoztak magukkal. – Kancsi a jövőlátó megy veletek – mutatott egy apró, kerek testű varázslóra, aki a sötét barlang egyik sarkában kuporgott. – Kancsi remek nyomolvasó. Még azelőtt meglátja a nyomokat, mielőtt azok megjelenének.

– Köszönjük a segítséget! – köszönt el Rátót az öreg varázslótól, miközben azon gondolkodott: – Minek nekik nyomolvasó? Tudják az utat a fagyott mocsárhoz. – Ellenkezni azonban nem mert, mert a varázslónép elég sértődékeny, és nem kockáztatta meg a haragjukat.

Miután a barlangot elhagyták, egy közeli felszín alatti járatba mentek be, amit a Csobbok építenek a közlekedésük során, hiszen a hideget ők sem sokáig tudják elviselni. Ezek a járatok az egész bolygót behálózzák, és aki ismerte őket az bárhová eljuthatott a megfagyás veszélye nélkül. Sötét, szűk járat volt a felszín alatti út, amiből balra és jobbra is leágazások nyíltak. Kancsi a varázsló haladt elöl, homlokából halvány vörös fényt bocsájtva ki. Mögötte haladt a három harcos, szilifon lándzsájukat készenlétben tartva egy esetleges támadás kivédése céljából.

Tíz szusszanásnyi gyalogút után egy tágas barlangban találták magukat, ahol néhány Csobb aludt. Ezek a nagy buborékhoz hasonló kreatúrák kinézetük ellenére roppant erős bőrszerű szövettel védekeztek a külső behatásoktól, ezért is voltak olyan veszélyesek. Még a szilifon lándzsa is csak kisebb sérüléseket okozott ezeknek a lényeknek. A Csobbok, miután megtömték szinte feneketlen bendőjüket, általában ájult álomba zuhantak négy-öt száz szusszanásnyi időre. Lassan, csendben haladtak át a barlangon, nehogy felriadjanak álmukból. A egyszer csak megbotlott egy sziklataréjban, és a barlang csendjéhez képest hatalmas robajjal elesett. A Csobbok álmukból felriadva lassan gurulva megindultak feléjük.

A harcosok a közben feltápázkodó A-val egyetemben szilifon lándzsáikat a Csobbokra szegezve várták a szinte kilátástalan küzdelmet. A félelmetes lények gömbszerű burka szétnyílt, így zabáló-

szervük is látszott. Hatalmas fogaikat csattogatva támadtak a kis csapatra, majd megmerevedtek.

Hitetlenkedve meredtek a varázslóra, aki egyik végtagjából vörös fényt bocsájtott ki, majd megszólalt:

– Száz szusszanásnyira így maradnak – szólt hozzájuk. – Menjünk tovább!

A kis csapat fellélegezve haladt tovább célja felé. A fagyott mocsár barátságtalan, ám számukra veszélytelen vidék volt, ahol többek között Vrakk a bölcs is élt. A bolygó felszínén fagyott, ám mélyebben langyos, vörös iszapból álló kis járatok szabdalta hatalmas barlangjárat volt a fagyott mocsár. Sok élőlénynek adott otthont a láp, melyeknek élete agy és remények nélkül zajlik. Éppen csak vegetáló, gondolatok nélküli létformák voltak ezek, melyek életének egyetlen célja van csak, Vrakk táplálása. Senki sem tudta honnan érkezett a bölcs, de egy biztos. Nem e bolygó szülötte ő.

Vrakk a bölcs lassan felébredt álmából, mikor a jövevények szólították. Az alatt a néhány ezer szusszanásnyi idő alatt, mióta megérkezett ide a mocsárba, már elég jól megtanulta az őslakosok nyelvét. Igaz, kissé furcsa, torokhangú akcentusa volt, de érthető minden, amit mondott.

– Mit akartok jövevények? – kérdezte kinyújtva hosszú nyelvét, és hosszú hátsó lábait maga alá hajtva felült, majd hatalmas szemével kíváncsian nézett rájuk.

Rátót elmondta a jövetelük célját, miszerint a védelmüket szolgáló jég és szilifon burok valamiért megolvadt, valamint megrepedt, és ezért tanácsát szeretnék kérni, hogy mit tehetnének ellene. Vrakk, aki hatalmas tudással rendelkezett, egyelőre tanácsalannak tűnt.

– Ahhoz, hogy segíteni tudjak, látnom kell a burkot kívülről – mondta. – Már amennyiben tudtok nekem ezért fizetni.

– Bármit megadunk a segítségért! – válaszolta a kis csapat vezetője.

– Akkor egy kis táplálékfelvétel után akár indulhatunk is – mondta a bölcs, és a közelben tenyésző kis lényeket tapadó, hosszú nyelve segítségével hatalmas szájába terelgette. – Addig csak pihenjete.

Miután Vrakk úgy érezte, hogy jóllakott, magára öltött egy Csobb bőréből készült, hermetikusan záródó öltözékét, és az így készült rögtönzött burokba maga mellé tett egy kis lényt, aki a bölcs szervezete számára nélkülözhetetlen gázt termelte, majd a kis csapat után ugrált.

Eseménytelenül telt az útjuk, semmi és senki sem akadályozta őket, ezért épségben elértek a burokhoz. A burok a tájba teljesen belesimult, aki nem tudta, hogy ott van sohasem vette volna észre, hogy alatta virágzó élet lapul. A tetején egy furcsa tárgy terpeszkedett, amelyet még sem a harcosok, sem a varázsló nem látott soha.

Vrakk a bölcs viszont már látott hasonlót. A bolygóra is valami ilyesmi repítette távoli otthonától. Mikor darabokra szakadt a tárgy, Vrakk kiesett addigi börtönéből és a fagyott mocsár egyik hasadékaiba esett. Óriási szerencséje volt, hogy a langyos mocsárban landolt, különben azonnal megfagyott volna.

Az első, embert is szállító űrhajó leszállóegysége csendesen pihent a Mars felszínén, mikor a két úttörő űrhajós, Ben és Igor első emberként a vörös bolygóra lépett. Az előző leszállóegység, ami a Marsra indult, szétesett landolás közben. Igaz, csak állatok voltak a fedélzetén, ám a tudományt nagy veszteség érte így is.

– Irányítás. A Sas leszállt! – közölte Ben a Földdel ezt a szenzációs eredményt.

– Berosálok! – kiáltott fel Igor. – Ott egy béka szkafanderben!

– Mennyi vodkát ittál Igor? – kérdezte tőle Ben röhögve, majd mikor arra nézett, amerre Igor mutatott, a torkán akadt a nevetés.

Vrakk a bölcs nézett szembe velük négy kis marsi szikla mögül pislogva...

JohnnySilver

A MOCSÁRI BÉKÁK RÖVID ÉLETET ÉLNEK

Ada sikolya beleégett az agyamba. Egy mozdulat lett volna csupán, hogy kikapcsolom a fülest, ám csak álltam az ajtónál és néztem a zuhanó testet, ami pörögve veszett bele a Mars vörösen kavargó viharába.

– Nem én voltam – motyogtam az ajtónak támaszkodva.

A bal kezemben még ott szorongattam a sisakból kitépett légzőmaszkot, így nem éreztem hitelesnek az előbbi gondolatot, ezért megpróbáltam bűnbánóbb hangon megismételni. Az eredmény elkeserítő nyöszörgés volt csupán.

– Mi van már ott hátul? – csattant fel a pilóta az interkomon keresztül. – Fejezzétek be a műszerekkel babrálást! Még egy forduló és elindulok vissza a bázisra!

Nyitva hagytam az ajtót, majd kihasználva az irányváltást, átcsúsztam a raktér másik falához. Kihúztam egy szenzorbőjaállványt a hálóból, és két mozdulattal letekertem a műszert a fémrúdról. Felrántottam a pilótafülke ajtaját, majd mielőtt meggondolhattam volna magam, már döftem is. Egyenesen a sisak és a szék között kivillanó tarkóba. A műszerfalat elborította a vér, a topter pedig megugrott, ahogy kiszabadult az emberi kontroll alól.

Mindig lenyűgözött a természet nyers tombolása. Örült Nicknek neveztek a viharvadászok, akikkel jártam az Államokat. Soha nem haboztam, amikor meg kellett közelíteni a lecsapó tölcsért. A többiek az eredményért, műszerekből ömlő adatok bűvöletében éltek, engem viszont a halál közelsége nyűgözött le. Elég volt egy hibás gyorsítás vagy lassítás, hogy odavesszünk, de bennem az adrenalin dübörgésénél is jobban éltetett az elemi pusztítás látványa.

Amikor megláttam az első felvételt a marsi viharokról, ledermedtem. A vörös porfal végighömpölygött a láthatáron, felkavart mindent, és amerre járt, lehetetlenné tette a létezést. Láttam, hogy vágja át az acélt, lebontja a felszíni épületeket az utolsó csavarig és mérföldekre szétszórja az emberkéz alkotta tárgyak felismerhetetlenségig szabdalt darabjait a tájon. Remegve néztem újra a képsorokat, tudtam, hogy mindenáron látnom kell egy ilyet, mielőtt meghalok. Az sem érdekelt, ha az életre szóló élményért másnak meg kell halnia.

Ada az utamba állt, amikor ki akartam ugrani gépből. Cserébe átélhette, azt, amire vágytam. A sikolya miatt azonban ledermedtem

és olyan érzés fogott el, mint még soha. Mások talán gyávaságnak nevezik, én pillanatnyi bizonytalanságnak. Senki nem tartott vissza, ugorhattam volna, egyenesen bele az örvénylő homokfalba, mégis meghátráltam. Láttam, ahogy másokat darabokra szaggatnak a tornádók, szedtünk össze viharvadászokat szétzúzott testtel, leszákított végtagokkal, de ez valahogy egészen különös pillanat volt. A vágy persze nem múlt el és nem hagyott nyugodni, ezért megöltem a pilótát, az utolsó embert, aki még megmenthetett volna a biztos pusztulástól.

A topter a hirtelen emelkedésből oldalazásba váltott, amikor az automata próbált kompenzálni, amit persze nem hagyhattam. Átnyúltam a hulla felett és előre toltam a kormányt. Gyerekként jártam hullámvasúton, ám egy üvegfalú, pörgő gépben teljesen más élményként éltem meg a zuhanást. A gyomrom pillanatok alatt feladta és a reggelim beterítette a monitorokat. Káromkodva kiköptem a savanyú ízt és becsusszantam a halott pilóta melletti székbe. Onnan még láthattam azt, amiért tulajdonképp átszeltem az úrt, de csak egy pillanatra, mert ahogy magával ragadott a vihar, az ablak millió darabra robbant szét, és üvegszilánkokkal terítette be az arcom.

Megpróbáltam kitörölni a vért a szememből, de nem tudtam felemelni a kezem. A nyomaték az ülésbe szorított, a bömbölve betörő por pedig kegyetlenül marni kezdte a húsom. Egy kódarab felszakította a szemhéjam, és egyetlen villanásnyi ideig tisztán láttam az ütközésjelző vörös fényét, mielőtt végleg megvakultam volna. A tudóm égett az oxigénhiánytól, éreztem, hogy még egy szívdobbanás, és szétrobbannak az erek a mellkasomban. Tudtam, hogy meghalok a becsapódás előtt, és ez rohadtul dühített. Minden félrement, én pedig a semmiért halok meg.

Az utolsó, amit megéltem, egy görcsös rándulás volt. A farcsontomtól indult ki, és a gerincem mentén áramütés-szerűen hasított végig. Szerencsére fájdalom már nem kísérte, legalábbis a szétszakadt gerincvelő az agyamig nem juttatta el az ingereket. Halott volt a testem. A tudatom pedig kívülről szemlélte, ahogy a topter millió darabra robban szét a becsapódás pillanatában.

Biztonságos távolságból néztem végig a gép pusztulását. A tűz egy végtelenné nyúló percig bevilágította a vihar belsejét, de a

szétmálló fém hangját messze sodorta magával a fürgeteg. Sok dolguk nem lesz a mentőegységeknek, a szétszóródott maradványokból nem tudják összerakni a történeteket és elkönnyvelhetik az egészet egy szerencsétlen felderítőútnak. A többieket alig ismertem, de az tudtam, értem nem fognak könnyet ejteni, sem emléktáblát hátrahagyni.

A testen kívüli létezés rendkívüli élménye biztosan vallásos magasságokba emelte volna a legtöbb hívó lelket, akik a báméskodás helyett a helyzet jelentőségét kezdték volna firtatni, ám számomra ez olyan volt, akár a távoli nagy, akit ritkán látogattunk, mert hangoz, bűdös és marhaságokat beszél. Nem hatott meg. Ami inkább érdekelt, az volt, hogy szellemként kísértem majd a kietlen helyet az örökkévalóságon át, vagy az égi játékmesterek kitaláltak a számomra valamit, amivel leköthetik a figyelmem?

Hamarosan rá kellett jönnöm, hogy az utóbbi lehet közelebb az igazsághoz, mert ahogy odébb lódult alattam a vaskos felhőréteg, a vörösbe burkolt tájban feltűnt egy oázisként zöldellő folt. Tanulmányozni akartam a helyzetet, de a lebegés mozgásba váltott át. Miközben a vihar áthaladt rajtam – akár a víz a halászhálón –, a kíváncsiság bilincsként szorult körém, ami végül elengedett, és egy féktelen erő lehajított az égből.

A becsapódásom felverte a vörös port körülöttem, és bár nem éreztem fájdalmat, a testetlenségem megkérdőjeleződött ebben a pillanatban. Feltápáskodtam. Elkezdtem leporolni a ruhám, de megálltam mozdulat közben és a helyzet abszurdításán elnevettem magam.

– Üdvözöllek a Marson, John Carter! – dünnyögtem félhangosan, de ha reméltem is választ, el kellett fogadnom, hogy a vörös sivatag szóra sem méltatott.

Az oázis a következő domb mögött várt rám. Nem akartam fenakadni azon, miért nem ott értem földet, inkább csak besétáltam az összeboruló fák közé.

Az ember, aki halott és mégis él, ennél ne várjon nagyobb csodát. Hiába gondoltam végig mindezt, ennek ellenére csalódottan torpannam meg. Kisebb tóra számítottam, melynek partját fehér kövekkel rakták körbe, akár egy városbéli dísztavat, a csobogóját pedig mes-

teri faragványok díszítik. Gondos kezek által összeállított madárete-tőt kerestem, amin díszes tollú énekes madár dalol kedves üdvözlő éneket. A vízben aranylóan csillogó pikkelyeket vártam, ahogy to-varebbernek a lépteimre megriadó halak, de igazából kibékültem volna némi napfényes, vidám csillogással is. Helyette kaptam egy bűzös mocsarat elburjánzott nádassal, melybe a korhadó deszkáival egy cseppet sem hívogató stég vezetett be. Az egész inkább hasonlított valami elláposodott folyókanyarulatra, mint a megfáradt utazók sivatagi álmára.

A talaj süppedősnek tűnt, ám az újdonsült, marsi testemmel probléma nélkül értem el a vízpartot. Nem voltam szomjas, mégis letérdeltem és belemerítettem a tenyerem a vízbe, de még mielőtt a számhoz emelhettem volna, egy hang megállított.

– Megszomjaztál?

A béka a stégről bámult felém. Lehetett akár látomás is, de ahhoz túl nevetségesnek tűnt a szituáció. A biztonság kedvéért kiengedtem az ujjaim közül a vizet.

– Félsz? – kérdezte.

– Az előbb haltam meg.

– Kitértél a válasz elől!

Megvontam a vállam.

– Értelmetlen a kérdésed.

A béka nem tűnt sértődősnek, mégis hallgatott egy sort, ám végül ő törte meg a közénk ereszkedő csendet.

– Gondolom a választ keresed arra, mi történt!

– Legkevésbé sem érdekel.

Először láttam megmoccanni a beszélgetőpartnerem. Nem erre a számított. Én sem gondoltam ma reggel, hogy a halál nem az élet vége. Ott álltam a köztes állapotban, ami éppen megpróbálta szétcincálni az érzékeimet. Színek, illatok a helyükön, az ízlelést az előbb hagytam ki. Hátra volt még a tapintás. Mondjuk a síkos bőrű mocsárlakót szívesen megszorongattam volna, de akadtak kétségeim a sikerrel kapcsolatban. A víz érintése nem hagyott nyomot, a kezemnek semmi baja nem lett az imént, igaz azért mégsem gázoltam volna bele jobban.

– Az sem érdekel, mi ez a hely?

Ostobának tűnt a kérdés.

– Vagy egy rohadt álom, vagy a túlvilág.

A béka kuncogott egy sort. Legalábbis erre hasonlított a hang, amit hallatott.

– Ez még mindig a Mars.

Ha vitára akart ingerelni, mellélőtt velem.

– A jelen, a múlt vagy a jövő?

– Mindhárom.

Ez már érdekesebben hangzott, valószínű, meg is látszott az arcomon, mert kérdés nélkül folytatta.

– A köztes létbe kerültél.

– Nem érzek sem vágyódást, sem félelmet. Az emlékeim sem akarnak legyűrni. Rémlátomásom sincs.

– Ezek szerint én nem rémisztelek meg.

Vállat vontam.

– Ha igaz, amit mondasz, csak egy másik szerencsétlen vagy, aki elcseszett valamit, és még nem tudta elhagyni a köztes testet. Nincs mitől tartanom.

Lehuppantam a tó partján, és elnyúltam az árnyékban. Azon gondolkodtam, mi lenne ilyenkor normális? Zaklatottnak kellene lennem? Esetleg ordítva kérni az égtől, hogy elmehessek innen? Nem értettem igazán a bardóhoz. Hallottam róla az egyetemen, vitáztunk is párszor néhány sör mellett a baráti társaságban ezekről az ősi homályból felbukkanó tanokról, de annyira nem ragadott magával a filozófiája, hogy alaposabban elmélyedjek a titkaiban.

– Ennyi? Meg sem próbálsz tenni valami? – kérdezte a béka néhány perc csend után.

– Hétszer hét nap a köztes lét. Ennyit kell kihúznom. Utána kiderül, hogyan tovább. Jelenleg nincs miért aggódnom. Alsom egyet, és mire felébredek, lehet, hogy te már túl is vagy az egészen!

– Mégis, mit gondolsz, mennyi ez az itteni időben?

Felültem. Nem szeretem a találós kérdéseket. Nem vezet jóra, ha olyat hall az ember, amitől ideges lesz.

– 49 nap. Sem több, sem kevesebb. Az időérzékelés egyébként is csalóka. Mondjuk onnan lentről nekem is minden másnak tűnne!

– Itt a Galaktikus időszámítás a mérvadó.

– Nem sietek sehova.

A beszélgetőtársam közelebb ügetett.

– Nem érted, igaz? Az itt töltött időd arra kell használnod, hogy áttekintsd az életed és kiderüljön, a cselekedeteid alapján milyen formában térsz vissza a világba. Meg kell találnod magadban a karma útját, hogy helyre hozd a hibáid, hogy az új formában legjobban tudd segíteni az Életet.

Megvakartam a fejem. Ezen akár érdemes is lenne elgondolkozní. Az évek elszálltak fölöttem, nem hagytam nyomot a világban, és igazából le sem szartam senkit. Ami érdekelt, megnéztem, amit akartam, kipróbáltam, ahova tudtam, elmentem. Szerintem így is jobb sorsot tudhattam magam mögött, mint a legtöbb ember, aki a blokolóórához kötötte az életét.

– Azt mondd, a Karma döntésére várunk?

A béka bután nézett.

– Felfogtad, hogy neked dolgod van itt? Nem fog az öledbe hullani a megváltás!

Megváltás. Ez a szó nem jutott volna eszembe. Sebesen próbáltam felidézni a keveset, ami ezzel kapcsolatban az utamba került, de az vajmi kevésnek tűnt. Viszont a béka hangneme sértette az önérzetem.

– Hadd találgassak! Valamiféle vezető voltál az életedben.

Továbbra sem lehetett olvasni az arckifejezésében, de ahogy előre szökkent, abból azt szűrtem le, hogy érzékeny pontjára tapintottam.

– Honnan veszed?

– Állandóan ugráltatnád az embert és nem hagysz egy perc nyugalmat sem.

– Marhaság! Találgatás!

– Viszont annak egész jó – vigyorogtam a képébe. – Egyébként, ahogy siránkozol itt az időn, meg a feladaton, az is csak megerősít abban, hogy eltaláltam az előéleted!

A mocsárlakó felfújta a pofáját.

– Nem kértelek, hogy turkálj az életemben! Elmondtam, miért vagyunk itt, és kész. Semmibe veheted, de attól még feladatod van!

– Valóban – tápászkodtam fel. – Az első, hogy megszabadítsalak a szenvedésedtől.

– Nem szenvedek. Megfigyelek és a tényekkel dolgozom.

Közelebb léptem hozzá, mire odébb ugrott egyet.

– Ne közelíts, mert mérget köpök rád! – figyelmeztetett, de csak nevettem a fenyegetésen.

– A régi bölcsék szerint ugyanabba a folyóba kétszer nem tudsz belelépni, mert hát minden változik.

Leguggoltam mellé és folytattam:

– A karma megmutatja az utat a samsarában a következő élethez. Az ok és okozat megszakíthatatlan összefüggését nem lehet kijátszani. Elvileg.

– Mit akarsz ezzel?

– Nem figyeltél! Megszabadítalak a várakozás szenvedésétől – feltem, aztán lecsaptam az addig a hátam mögött rejtegetett kövel.

Lehet bármilyen köztes lét, meg oázisnak tűnő mocsár a Mars közepén a sivatagban, a tudatommal létrehozott kódarab pont úgy széttrancsírozta a békát, akár a valódi kő a Földön. Utoljára az iskolai boncolásnál láttam a belsősegeket, de nemigen hatott meg a dolog akkor sem. Felegyenesedtem, rugdaltam rá egy maréknyi homokot, aztán kicsit odébb ismét lehuppantam.

Végre csend. Egészen remeknek tűnt így a halál utáni lét, ha nem kellett hallgatnom az idegesítő fecsegést. Gondoltam, valahogy kihúdom a hátralévő időt, aztán meglátom, mire lesz elég a korábbi életem a következőben. Azt csak remélni tudtam, hogy jó cselekedetnek számít, amiért a kis nyekergőt megszabadítottam a szenvedésétől.

A szundikálásomat közeledő léptek zavarták meg. Egy nagydarab, vörös képű férfi csörtetett be a fák között, majd megtorpant a mocsár partján.

– Mi a szar ez? – bődült el.

Nem sokáig tartott a nyugalom. El kellett ismernem, a karma ki egyenlített a tettemért. Erről eszembe jutott, hogy ha úgy van, ahogy sejtem, akár valóban lerövidíthetném a köztes létben eltöltendő időmet.

– Hé bunkókám, nem maradnál kussban? Éppen pihennék!

– Mi a fene? – fordult nagydarab a hang irányába. – Rohadt ocsmány ez a béka!

Az utolsó, amit láttam, a felém lendülő bakancs, és már várt is rám a következő élet.

Gulyás Gábor

MARS-MENTŐFRAKCIÓ

(avagy Színvonal a béka segge alatt)

Alig két óra, és elérjük a Vörös Bolygó felszínét. Visszagondoltam, hogy mit is tudok tulajdonképpen. Az eligazításon – már amennyit nem szundikálással töltöttem belőle, fülemben az idétlen és időtlen popdívá, Britney Space meteoritmikus drum 'n space slágereit hallgatva – feljebbvalóink ismertették, hogy a Milky Wey Land Yutani gigavállalat több éve gazdaságtalanul működő bányászkolóniájának nyoma veszett. Már legalább két hete nem adnak életjelet magukról, és az automatikus ellátmányban küldött (orális frissítésekkel turbózott) szexrobotokat sem aktiválták. Nagy lehet a baj.

Mivel a MARSIOUS RESQ-TIM vezetői közül éppen senki nem ért rá, mivel a fényévente megrendezésre kerülő intersztelláris póker-bajnokságon creditek helyett feltett belső szerveiket replikálták újra egy speciális klinikán, ezért az egyik éppen a Tejútrendszer Lakto-Vega kvadránsában szabadságról visszatért takarítónőt kérték meg, hogy mindenféle szakmai szempontokat szem előtt tartva keressen egy éppen ráérő mentőcsapatot, akik majd megtalálják az elveszett mérnökbrigádot. Ha esetleg már halottak, mert mondjuk ragadozók végeztek velük, akkor elég a fejüket levágni és övükre csatolva elhozni bizonyíték gyanánt.

Összegezve, ez is csak egy sokadik unalmas rutinakciónak ígérkezett, így nem igazán tartottam tőle; meg hát a Mars gyakorlatilag itt van a szomszédban. Óh, még be sem mutatkoztam, James H. Cornelius kapitány vagyok, a barátaimnak csak Microwave Jimmy, ugyanis még gyerekkoromban bemásztam a mikrohullámos sütőbe, és mentem vele néhány kört, de ez most nem tartozik ide. Tizenhat láthatatlan tesseract-kitüntetéssel és három Polyton Szív érdemrenddel a hátam mögött bármilyen rázós küldetést nyugodtan rám bízhatnak, az eredmény garantált.

Ahogy korong alakú űrhajónk lassan ereszkedni kezdett, a háromnapos utazás során kabinokba szorult permanens fing és láb-szag egyre inkább teret hódított magának, így megelőzve a súlyos eszméletvesztést, gyorsan szkafanderba bújtunk, és sisakot húztunk. Sajnos ezeknek a minimálisra tömörített, vitaminokban és ásványi anyagokban gazdag magas tápértékű kis energiaszeleteknek megvan az a tulajdonsága, hogy űrfacsaró energiaszelet okoznak. Efféle rövid utazáshoz egyébként senki nem vett igénybe autohibernációt, így a

táplálkozás és alvás mellett többnyire sorozatokat streameltünk, esetenként pedig irányítottan elragadó Barbirelláról álmodtunk.

Speciális osztagom – akik az oldalamon harcoltak a gonosz Ming-császár uralma ellen, akikkel együtt vészeltük át a kiborgok és beborgok háborúját, és a kapkodva kvantumugrott időzónák miatti iszonyú korai felkelést – kitörő lelkesedéssel várta, hogy féléves cancel-pihenő után újra akcióba lendüljön, nehogy karaktereiket esetleg kitöröljék majd egy rosszul sikerült DLC után.

Legelől természetesen a hatalmas steroID-implantátummal felvértezett robusztus orosz medve, Ivan Karpacsov ellenőrizte a magára szerelt fegyvereket; száz méterig vízálló lézeres rakéta, átmérőpisztoly és sugárvető, robbanáskor az Egyesült Földi Nemzetek himnuszát játszó dimenziólöveg, különféle echo-csapdák és így tovább.

Közvetlenül mögötte a közelharcban jeleskedő, germán felmenőkkel bíró Heimlich-testvérek beszélgettek, akik bármilyen el-lenségen szinte azonnal fogást találtak. Barnásvörös szakállát és csimbókos haját az álla alatt egy copfba összefogó Bruder a kétkezes fegyvereket szerette, ámbár a néhány ütésváltás után kiszabaduló szörrengetegtől általában nem látott semmit, és ilyenkor összevissza vagdalkozott; több társát is lemészárolva az évek alatt. A törékeny testfelépítésű, kékes tetoválásokat viselő, farki nyúlványával bárkit lebénító Na'ive inkább a telekinetikus hadviselés felé hajlott; az ellenség fejébe hatolva mindenféle visszautasíthatatlan parancsokat adott nekik: most tegyék le a fegyvert, törjétek ki a saját nyakátokat, csináljatok csirrrkét, jóó csirrrkét, énekeljétek vidáman, hogy „Vénuszi-ül-a-füben”, stb. Két bevetés között bizonyos Mo-oS Ice Lee zenés bárjában szokott ledönteni egy-egy pánkgalaktikus végepukkasztót.

Hozzánk tartozott még a zöldfülű Mort Rickley közlegény, aki egyébként négyszázhuszonhat LV-bevetéssel a háta mögött egyáltalán nem számított újoncnak, viszont az egyik örült misszió során egy laboratóriumi robbantásnál elszabadult kísérleti űrork-vírus (Atrollo-17) miatt bezöldült a jobb füle, és néha ágyékának megvakarása közben gusztustalanul szörcsög. Amúgy a robbanóanyagok és a robotika nagy szakértője, már ha éppen nem akar leküzdhetetlen vágyat érezve mindenféle tereptárggyal közöszlenni.

Aztán ott volt még velünk Dr. Dork-Weber Jedinszky, a lengyel származású egészségügyi tiszt, aki kozmikus energiakutatásokkal szintén foglalkozott; egyik alkalommal például a Fekete Luke névre keresztelt halálcsillagköd-rendszert fedezte fel véletlenül. Továbbá ő felelt az űrhajót irányító központi egység – köznapin néven ALE-HAL 8x – karbantartásáért; néha bizony hosszú órákig kellett hallgatnia az életunt mesterséges intelligencia véget nem érő panaszait, o és 1 karakterekben bővelkedő log-sírákait.

Mint minden valamirevaló, a galaxisban bárhol bátran bevethető vérproli szuperosztaghoz, hozzánk is tartozott egy valódi csúcstelesztésű, tökéletesen humán-kialakítással bíró, stratégiai szempontból főnyereménynek számító mandroid. A szimplán csak SX7-nek csúfolt kifogástalan viselkedésű és szuperintelligens gépember éppen most indított el egy teljes rendszerfrissítést, hogy a legjobb formájában induljon erre a misszióra.

A legnagyobb rendben zajló marsotérés után pár perccel már a vörös planéta végtelennek tűnő horizontját koptattuk. Ezúttal is a már jól ismert Rettentő Pömpölő harci alakzatunkat vettük fel, ami gyakorlatilag hatunk miatt (SX7 programkódja azt jelentette, az update mindjárt befejeződik, és utánunk jön) egy cingár péniszt mintázott; jelszavunk is ehhez kapcsolódott: Velünk aztán senki se 'szakadjon! Minden lépésnél a lábunk alá nézve, megfontoltan haladtunk előre, nehogy esetleg egy marsi arcba lépjünk vagy ilyesmi. Nemsokára a távolból halványan kezdtek felsejleni a bányászkolónia pixeles kontúrjai, majd egyetértésben jobb felbontást állítottunk. Aztán egy antigravitált neontábla jelezte számunkra, hogy már csak 500 armstrongot kell lépnünk, és odaérünk.

Elfoglalt vezetőink nem különösebben kötötték az orrunkra, hogy a Marsot később tervezik-e terraformálni vagy hasonló; annyi információt közöltek csak, hogy több tucat, a YourCraft központi épületének 60. emeletén megtalálható szimulációs gyakorlatból kifolyólag magasan képzett mélybányászati mérnököt küldtek ritka marsi fémeket kitermelni. A számunkra is hozzáférhető, nyilvánosan feltört jelentésekből az derült ki, annyira ritkák ezek a fémek, hogy eddig még egyet sem sikerült találniuk, de nem adják fel.

A bányászkolónia standard méretű lakókonténereinek tüzetes foton-átvizsgálása során semmi érdemlegeset nem találtunk néhány sci-fi sorozatot ábrázoló Kirk-kép és Spock-fotó kivételével. Mindegyik konténer nyitókódja ugyanaz volt: 42, bár ennek semmi értelmét nem láttuk. Közben kedvenc orosz-ukrán krimiszériám, a Csillagközi Helyszínelők járt a fejemben, amint kis sárga proto-szalagokkal zárják le az aktuális bűntény helyszínét. Bár itt még nem bizonyított a gyilkosság, hiszen holttesteket sem találtunk. Gyerünk tovább, még bármi lehet belőle!

A védelmi szempontból szuperérzékeny szögesdrónnal körbevett lakókomplexumot elhagyva a közelben található bányajáratok felé vettük utunkat. Közben SX7 jelezte, hogy még mindig az űrhajón tartózkodik, de már csak egy kicsit kell hanyagolnunk jelenlétét, 24%-nál jár és korszerűbb lesz, mint valaha. IDEGENEKNEK BELÉPNI TILOS – olvastuk a nagybetűs villogó figyelmeztetést a bejárat felett. Kicsit rasszista ez az exobiológiai entitásokra nézve, gondoltam magamban.

Miután keresztül-kasul végigjártuk a bányarendszerben kialakított főbb útvonalakat, és közben megcsodáltuk a legfejlettebb technológiával készült gépeket és eszközöket a kihalt múzeumra hasonlító járatok sűrű egymásutánjában, úgy éreztük, mintha eltévedtünk volna. Talán napok óta csak körbe-körbe járunk? Hol van egy prospektus vagy egy teremőr? Szerencsére a bányarendszert kialakító mérnökök sem voltak ostobák, így minden járatban egy holotérképet helyeztek el a falon, amely útbaigazított: **ÖN ITT ÁLL.**

A labirintusszerű tárnák többszöri felderítése sem hozott sikert. Már majdnem feladtuk a keresést, amikor a pihenőnek kialakított terem egy félreeső pontján kevésbé profin kivitelezett járatra bukkantunk. Nem emberi kéz, illetve hát nem emberi kéz által irányított robotok, egészen pontosan nem az általuk kivitelezett technológiának köszönhetően alkották meg. Annál jóval kezdetlegesebb, primitívebb. Egymás után némileg görnyedve haladtunk tovább a szűk vágatban, amikor nyálkás lábnyomokat vettünk észre. Megvizsgáltuk őket, ám szerencsére a lenyomat nem mutatott hasonlóságot semmilyen olyan elvetemült létformával, aki szabadidejében ürülék-ből burgonyát állított elő.

Az említett járat nagyjából száz méter után kiszélesedett, majd lefelé tartott. Végül aztán egy hatalmas barlangszerű teremhez jutotunk, és ezzel egyidőben furcsa hangfoszlányok ütötték meg fülünket. Fejlámpánkat kikapcsolva feltűnés nélkül közelebb lopóztunk a fény irányába. Először nem hittünk a szemünknek. Mélybányászati mérnökeink teljes létszámmal a legnagyobb egészségnek örvendő ücsörögtek a padlón, miközben előttük zöldes színű fogvatartóik valamilyen általunk ismeretlen, idegen nyelven brekegtek feléjük.

Módszeresen körbekerítettük őket, nem is vettek észre belőle semmit. Néhány percet még vártunk – ezalatt rövid, ám izgalmas kő-papír-olló-gyík-spock játszmákkal múltattuk az időt –, majd amikor megfelelőnek találtam a helyzetet, gépies hangszínre váltva elkiáltottam magam: ADJÁTOK MEG MAGATOKAT! Erre az összezavarodott nyálkás lények egymástól függetlenül hadarni kezdtek: *„Én vagyok a legjobb dolgozó, a hónap élmunkása, sőt nem is, az év legkiválóbb kaparója, velem járnátok mind közül a legjobban!”*

Káoszba fulladó kakofon brekegés töltötte be a termet. Univerzális fordítómat újrakalibrálva jöttem csak rá, hogy ADJÁTOK EL MAGATOKAT-nak fordította mondanivalómat. Immáron helyesen ismét átadtam az üzenetet. Hatalmas, szemüregükből kidülledő pupillákkal bámultak. Egyik oldalon sem történt semmi. A csendben még egy légy zümmögését sem lehetett hallani; talán mert a Mars-on nem élnek legyek. Szigorúan és megtántoríthatatlanul néztünk egymással békaszemet. Aztán az egyik zöldesbarnás, rücskös hátú jószág izmos hátsó lábaira támaszkodva végül megszólalt.

Kissé törve, de elbrekegte, hogy nem ellenségek ők, csupán jámbor marsi bányászbékák, akiknek szintén az a küldetésük, hogy felhasználható ércek után kutassanak ezen a planétán, mert a John Carter utódaiból álló vezetőség ezt az utasítást adta nekik. Egyáltalán nem rabolták el ezeket a nagy tudású földi humanoidokat, csupán meghívták egy kvázi szakszervezeti megbeszélésre, amit itt a mélyben bonyolítottak le, hogy senki ne hallgathassa le őket.

– Többek között arról folyt a szó, hogy ebben a marsi kiküldetésben résztvevő mérnököknek igenis ki kell állniuk önmagukért. Fel kell emelniük a hangjukat. Méltóbb munkakörülményeket és magasabb bért követelve. Mert amit itt láttunk, az a színvonal bizony

a bányászbéka, vagyis a mi seggünk alatt van. Csak a jóindulat vezérelt minket – magyarázta szelíden – segíteni szeretnénk nekik, milyen tárgyalási technikákat és érveket alkalmazzanak pénzéhes cégüket vezető kapzsi főnökeikkel való egyeztetés során. Mert ez, ami itt folyik, egyszerűen megengedhetetlen!

Megnémulva, szinte lefagyva álltunk, hogy akkor most mi van?! Óshonos békák hergelik embereinket a kapitalizmus ellenében? Nincs semmiféle elrablás vagy erőszakos cselekmény, nem kell le-mészárolni senkit vagy kompromisszumot nem ismerő túsztárgyaláshoz folyamodni, mert csupán fajok közötti békás kommunikáció zajlik? Teljesen feleslegesen pumpáltuk fel magunkat egy véres leszámoláshoz, mert itt ilyen bizony nem lesz? És most mihez kezdjük, egyébként?!

Rádiókapcsolatba léptem SX7-tel, de szomorúan kellett megállapítanom, hogy frissítése még mindig nem fejeződött be, 87%-nál tart. A többiekkel egyeztetve úgy döntöttem, hogy jelentést teszünk a megkerült bányász mérnök-kolóniáról, ám a békákat nem említjük. Békaszünet. Szerintünk ez így a legtisztább. Ha valamit akarnak, akkor úgylis előjönnek majd ezek a marsi hétéltűek, és kapcsolatot teremtenek a megfelelő vezetőinkkel, van úgylis elég brekegőjük. Nekünk egyenlő bánásmódhoz meg bérfeszültséghez semmi közünk, mi agresszióra kiéhezett csillagközi harcosok vagyunk.

Elköszöntünk mind a mérnököktől, mind a békáktól. Zárszóként még annyit említettek, hogy pár gyakorlat, és már rendben is vannak; teljesen felkészültek a tárgyalásokra. Csapatommal tehát visszafelé indultunk a járaton át. Útközben mély hallgatásba burkolózott mindenki, nem igazán tudtunk feldolgozni ezt a szokatlan végkimenetelt. Se óriásrovarok vagy arcra tapadó, savat spriccelő szörnyek, de még csak egy árva féreglyuk sem tűnt fel, hogy a káosz dimenziójába vigyen minket. Csupán békák.

A bányászkolónia lakókomplexumát elhagyva, útban az űrhajónkhoz ismét hívtam a mandroidot, ugyanis a Phobos és Deimos holdakon, vagyis a Mars két kisbolygóján olyan brutális csatározást láttunk a megazoom-funkcióval, mintha csak valaki förtelmes pokolbeli szörnyekkel harcolna. SX7 azonban még mindig nem válaszolt, automatikus rendszerüzenet 95%-ot jelzett. Komolyan, Windows alapú?!

Felszálláshoz készülődve, a biztonsági előírások szabályszerű ellenőrzése közben végig azon gondolkoztam magamban, mintha csak valami elcseszett paródia egyik szerencsétlen szereplője lennék, küldetésem pedig telis-tele popkulturális utalásokkal. Mint egy rossz álom, ráztam meg magam. Ekkor a képernyőn hirtelen megjelent néhány karlendítő úrnáci a Hold sötétebbik oldaláról megbeúszott egy botrányos CGI-külsővel felruházott megacápa, és tudtam, valami egészen komolytalan dolog folyik itt.

R. Harbinger

KINEK A PAP, KINEK A BÉKA

Katapultáltam a kabinom ajtaját, majd beleugrottam a derékiig érő vízbe. Igyekeztem minél messzebb jutni a füstölő járműtől. Minden lépésért meg kellett küzdenem az iszapos talaj ellenében, de sikerült kijutnom. Megkönnyebbülten sóhajtottam, mire kuruttyolással felelt valaki. Megtaláltam a meglehetősen nagy békát egy vörös kövön, amint engem bámul guvadt szemével, és újra felbődül.

Hátrahajtottam a szkafander sisakját, és megcsapott a mocsár-szagú levegő. Ellenőriztem koordinátáimat a szemlencsémén, ami még mindig baromira viszketett. Nem díjaztam a beültetését, de csak hasznát veszem majd.

Az adatok szerint csak nyolcszáz méterrel vétettem el a landolási pontot, ami egész jó, a körülményeket tekintve.

Elhagytam a mocsaras erdőt, és felkapaszkodtam a közeli dombra. A ritkás levegő fakó égboltja alatt kék, végtelen algafarm terült el. Ilyen kiterjedésben csak szimulációkon láttam; a valóságban teljesen lenyűgözött az oxigént termelő, termést is biztosító agrikultúra.

A lencsém piros csíkkal mutatta az irányt, ami áthaladt az alga-mezőn.

– Akkor vágjunk bele!

Két óra gyaloglást követően Kálimera feltűnt a horizonton. A kolónia leginkább a régi western filmek városaira emlékeztetett, csak nem fából épültek a házak, hanem üvegszálak kompozitból. A terraformálást megelőző homokviharokhoz méretezték szívósságukat, de ez mára értelmét veszítette.

Egymásba csengő kuruttyolás ütötte meg a fülemet két ablakpárkányon üldögélő békától. Ezek mindenhol ott vannak? – futott át rajtam a gondolat.

Idomait kiemelő szoknyát viselő nő lépett ki az egyik erkélyre. A régi madámok jutottak eszembe a vadnyugati ivók korából az általa viselt stílusos szerelés miatt. Intettem neki, de még csak bólintásra sem méltatott.

Szinte már vártam, hogy felnyerítsen egy korláthoz kötözött ló, de vágyamat leombozta a Mars felszínére felkészített homokfutó. Ennyit a nosztalgiáról...

Copfos, szőke kislány állta utamat. Békát hordott a vállán, és mindentudó pillantással mért végig.

– Szia – törtem meg a csendet. – Hogy hívnak? A nevem Karl Schwarz, és azért jöttem...

– Pszt! – mondta a kislány ajkára szorított ujjal. – Kövessen!

A békája hangosan biztatott, majd a lány távozott. Tisztes távól követtem, mert az igazat megvallva kicsit sem volt para egy békás, halál nyugodt kislány a marsi csend kellős közepén.

Besétált egy házba, amelynek tetején szélvitorla kelepelt halkán, akár a régi szélmalmokon. Odabent hűvös levegő fogadott a csendesen zümmögő légkondicionálónak hála. Alóla szúrós pillantású indián férfi meredt rám egy asztal mögül.

A lány az öreg mellé lépett, míg az hellyel kínált. Leültem a matuzsálemmel szemben, és csendben figyeltem őket. Rájöttem, nekem kell kezdeményeznem.

– A nevem Karl Schwarz, és a földi kormányokat képviselem. Fontos üzenettel érkeztem Önökhöz. Beszélhetnék a vezetőjükkal?

Válaszul a férfi oldalra biccentette a fejét, és pislogott. A lány még ennyit sem tett. Kezdttem kínosan érezni magam.

– Nézzék, ha tudtam volna, hogy nem beszélük a nyelvet, hozok fordítógépet.

– Pontosan értjük, amit mond – nyugtázta a férfi. – Azt várjuk, hogy belekezdjen.

– Ó! Elnézést! Nos, nagyon régen nem beszéltek már egymással a népeink. Nem tudom, nevezhetjük-e még egy népnek a kettőt. A Földön uralkodó helyzet megkívánta a személyes küldöttséget. A népességedés és a klímaváltozás túlnőtt rajtunk, és a népesség számára elengedhetetlen, hogy új területeket találjunk.

– Miért nem költöznek a hatalmas óceánok mélyére? Ott lenne terület bőven, és élelem is, ha megfelelően megmunkálják a környezetet.

– Számos víz alatti város létezik, de túl költséges a kialakításuk.

– Költségek?! Az úrutazás nem költséges?! Másik bolygóra telepíteni embereket nem költséges?!

Kezdett felidegesíteni az öreg.

– De, azonban míg azok a városok csak elodázzák a problémát, a terraformált Mars végleges megoldást jelenthetne. A kutatók úgy vélik, pár száz év elég lenne, hogy a Földet újból lakhatóvá tegyék,

miközben a népesség biztonságban lenne a Marson. Gyakorlatilag terraformálni akarják a Földet, hogy visszaállítsák eredeti állapotába.

– Hm.

A beszélgetés megfeneklett. Meredten figyeltem a férfit, majd a kislányra pillantottam, akiről semmilyen érzelmet sem tudtam leolvasni. Ezt követően a béka güli szemébe bámultam, mielőtt teret engedtem volna célratörő énemnek.

– Nézze, idejöttem, nem kis utat megtéve, hogy találkozzak a vezetőjünkkel. Gyakorlatilag könyörögni küldtek, és hajlandó vagyok térden csúszni ön előtt a Föld népeinek érdekében. Erre valahogy... Nem is tudom! Cseppet sem érdekli magukat, hogy besétál egy idegen a városukba? Az sem érdekli, van-e fegyverem?

– Tudjuk, hogy nincs.

– Honnan?

– Mert könyörögni érkezett, ahogy említette. A könyörgőkre nem vet jó fényt, ha fegyvert hordanak maguknál.

– Ezt csak most árultam el.

– Való igaz.

Matuzsálem az idegeimen táncolt.

– Nézze – előredőltem, kezemet összekulcsoltam az asztalon –, maga az itt élők vezetője...

– Nem vagyok.

Nagyot sóhajtottam, és próbáltam nem felrobbanni az eddigi időfecsérléstől.

– Akkor megmondaná, hol találom a vezetőjüket?

– Meg.

– Szuper! És el is vinne hozzám?

– Nem.

– Mi az, hogy... – nyeltem egyet. – Miért nem?

– Mert a vezetőnk nem itt él, és én már nagyon öreg vagyok. Léa fogja elkalauzolni.

– A kislány?

Léa megrántotta arcát, és ez volt az első érzelmi megnyilvánulása.

– Higgye el, nem talál nála jobb vezetőt.

– Indulhatunk? – mutatott az ajtóra Léa.

A lányra pillantottam, majd az öregre, és úgy éreztem, megvetnek. Kénytelen-kelletlen álltam fel székemről, és közben le sem vettem szemem a férfiről. Az öreg bátorítóan bólintott, majd az ajtó felé intett nyitott tenyérrel.

Mire kiértem, Léa már a homokfutóban ült, és rezzenetlen arccal bámult maga elé.

– Ez most valami vicc?! – hördültem fel.

– Most találkozni akar vele, vagy sem?

Fűjtam egyet, azután beszálltam a járgányba. Bekötni sem tudtam magam, amikor Léa gázt adott, és kilőttük magunkat. Szót sem szoltunk egymáshoz egész úton, bár többször is felé fordultam. Nem beszélgetni akartam, hanem próbáltam rájönni, hogy tud a vállán maradni a béka ilyen sebességnél.

Alga mezők között suhantunk a poros úton, egyik domb következett a másik után a hegyvonulat előtt, és minden alkalommal a levegőbe ugrattunk.

– Lassabban is mehetünk! – jegyeztem meg. – Szeretnék egy darabban odaérni, ha nem haragszol.

Igyekeztem jelezni hangommal, kettőnk közül én vagyok a felnőtt, és az lesz, amit mondok. Erre Léa lemondóan sóhajtott, és visszavett a sebességből.

– Úgyis mindjárt ott vagyunk.

Átkeltünk az utolsó dombon, és megálltunk a hegy előtt. Léa kiszállt, és egy hasadék felé indult.

– Biztos arra kell menni? – kérdeztem.

Megtorpant, visszafordult, és fejét oldalra biccentette. Érdeklődve figyelt, tekintetét felnőttes bölcsesség járta át.

– Én ráérek.

Kiszálltam, és követtem. Már régen túl voltam azon, hogy kalandnak fogjam fel a küldetést, de próbáltam magamba szállni. Ha eddig eljutottam, semmi sem állíthat meg!

Por csapott az arcomba a hasadékban. Léa megállíthatatlanul tört előre békájával a vállán, miközben azon filóztam, mit keres idekint a marsi kolonisták vezetője.

– Megérkeztünk – mondta a lány egy barlang előtt, majd belépett.

Követtem a sötétbe, és hirtelen minden kivilágosodott. A falon megtelepedett kristályok nappali világosságba vonták a járatot. Léa rendületlenül haladt tovább, míg én a kristályokkal voltam elfoglalva. Teljesen lenyűgöztek, hiszen a méretük alapján idősnek kellett lenniük, ráadásul nem hallottam még olyan kristályokról, amelyek ilyen erős fénykibocsátással bírtak volna. Biztosra vettem mesterséges mivoltukat.

A járat nagyobb barlangba torkollott, amelyetől parányinak éreztem magam. Hatalmas, faragott kőoszlopok tartották a sötétségbe vesző mennyezetet a legalább száz méter széles és annál is hosszabb teremben. Tövükben egész kristálybokrok szolgáltatták a fényt, és ezzel körbevették a középén elterülő medencét.

Léa odavezetett a sötétzöld vízhez, és megállt jó pár lépésnyire, miközben nyitott tenyérrel előre tessékelt. Békája visszhangot vert kuruttyolásával.

Nem értettem, mit akar. Talán ússzak egyet?

– Üdvözöllek, Karl Schwarz! – Felkaptam fejem a termen végigdübörgő hangra, és a forrását kerestem. – Régóta vártam már, hogy személyesen beszélhessünk. El sem tudja képzelni, milyen régóta.

– Öhm... – Köhögtem. – Akkor mit szólna, ha valóban személyessé tennénk a beszélgetésünket? Én is örülnék, ha szemtől szemben zajlana.

Pár másodperces csendet követően egy béka szökött ki a medencéből. Fekete szemével rám bámult, majd hangosat kuruttyolt. Úgy éreztem, ez csak valami vicc lehet, vagy a béka fene mód jó érzékkel rendelkezik belépők terén.

– Ez nem vicc – dübörgött a hang.

Ezúttal nem kintről éreztem, hanem a fejemben hallottam, és mindeközben a béka meg sem moccant.

– Na ne!

– Hadd mutakozzam be: a nevem Vongo.

– Hogy az a rohadt élet! – kiáltottam föl, és hatalmasat szökkenem hátrafelé. Azt hittem, megbolondultam.

– Nyugodjon meg, kérem! Engedje meg, hogy elmagyarázzam a dolgokat. Igen, én egy béka vagyok. A Marson születtem nagyon-nagyon régen, én vagyok az itt élők vezetője, és azért jött ide, hogy velem tárgyaljon.

Kővé váltan hallgattam, és átfutott agyamon, ha megcsókolom ebben a szürreális rémálomban, akkor hercegnővé válik-e.

– Nem változom hercegnővé! – dörögte ellentmondást nem tűrő hangon.

– Bocsánat.

– Csak hogy tisztán lásson, a Mars már lakott volt, amikor ideküldték az első szondákat az algatelepeikkel. Már akkor mi laktuk, mielőtt a fajuk lemászott a fákról. Városokat építettünk meg ehhez hasonló szentélyeket.

Azzal a két cuki tappanccsal? – tettem fel a kérdést magamban, mire Vongo felemelkedett, és odalebegett hozzám.

– Nem azokkal, hanem az elménkkel.

Kezdett nagyon elegem lenni a gondolatolvasásból. Hátrányos helyzetben éreztem magam, és bizarnak találtam, hogy egy béka a társalgó partnerem.

– A mentális képességeink messze meghaladják az emberekéit. Tárgyakat mozgatunk az akaratunkkal, gondolatot olvasunk, előre látjuk a jövőt, gyógyítunk, és ritkán nagy távolságokat szelünk át a térben. Maguk teleportálásnak nevezik. Amikor a bolygót természeti katasztrófa fenyegette, felfüggesztettük létfunkcióinkat, mert tudtuk, az emberiség egy nap idejön, és ránk talál. Felébresztettek bennünket, és azóta mutatjuk az utat számukra.

– Maguk teremtték a vihart.

Felidéztem magamban a kutatók szavait a Mars körül tomboló megmagyarázhatatlan ionviharról, amely csaknem ropogósra süttött a kabinnal együtt.

– Így van. Az oka a Földön maradt emberiség. Az itt élőkkel kialakítottunk egy szimbiotikus kapcsolatot, de ha a többiek idejönnének, akkor ez véget érne. A földieket más célok vezérlik. Elpusztítanának bennünket, és pár évszázadon belül a Mars végleg lakhatatlanná válna. Ezt nem engedhetjük meg.

– Nem tudhatják előre. Meggyőződés, hogy a fajaink tudnak egymás mellett élni.

– Ne feledje, látjuk a jövőt. Emlékszik még rá, mit okozott a Mars lakhatóvá tétele?

Nem kellett válaszolnom, úgyis a fejembe látott. Mindenki akart egy szeletet a tortából, és csaknem háborúk törtek ki az elsőségért. Csakhogy a történelemlecke nem nyugtatott meg, inkább tovább forralta bennem a kétségbeesést.

– Tudom, hogy az emberek félnek – kezdte Vongo –, de még maradt idejük. Megváltozhatnak, és megmenthetik magukat, de ezt akarniuk is kell.

Nem bírtam magamban tartani az indulatokat. Érvekkel dobálóztam, példákkal a történelemből. Felsőbbrendűségi komplexussal bélyegeztem meg a marsiakat, és durvább sértés is elhagyta számát, de Vongo meg sem rezzent.

– Sajnálom, hogy nem segíthetünk. Jobb lesz, ha most hazatér – fejezte be a béka, és a medencébe szökkent.

– Várjon! – Odarohantam, de hiába.

Jó ideig álltam a medence előtt, mikor Léa felszólított, távozzunk. Némán követtem a homokfutóhoz, és szótlanul szálltam be mellé. A lány vállán ülő békára pillantottam, és elgondolkodtam, ő is gondolatolvasó-e. Lapos oldalpillantás jelezte felém válaszáat.

Léa elindult, és bevette a dombokat.

– Sajnálom, ami történt.

– Én is. – Ismét csend telepedett ránk kis időre. – Amikor azt mondta, szimbiotikus kapcsolat áll fent az itteniekkel, mire gondolt?

– A fajuk minden tagja gondolatolvasó – kezdte Léa.

Tudtam! – gondoltam.

– És akkor mi van? – kérdezte a béka.

– Olyan szinten olvassák az agyhullámokat, amely már hatással van az emberi testre is – folytatta Léa zavartalanul. – Mi gondolatokkal tápláljuk őket, ők pedig fiatalsággal ajándékoznak meg bennünket.

– Fiatalsággal? Álljunk csak meg! Hány éves vagy?!

– Nem illik ilyet kérdezni egy nőtől.

– És a férfi, akivel a városban találkoztam?

– Ő Chayton.

Villámcsapásként hasított belém a felismerés.

– Chayton?! Az első amerikai telepesek vezetője?! Akkor ő közel... kétszáz éves?!

– Pontosan.

A homokfutóval hamar visszaértünk az erdőhöz, majd Léa visszakísért a mocsárhoz. Az ott gyülekező békák csoportja szétnyílt előttünk, és a partvonalhoz engedtek.

– A kabinom súlyosan megsérült – közöltem. – Nem hiszem, hogy fel tudok szállni.

– Ők segíteni fognak.

Bólintottam, és belegázoltam a vízbe.

– Szeretném, ha tudná, sok sikert kívánok a földieknek – mondta Léa.

Beszálltam, lezártam a zsilipet, és bemásztam a vízfalú kapszulába. Éreztem, ahogy megmozdul a kabin, de ehhez fogható érzést még sosem éltem át. Nem éreztem a gyorsulást, inkább mintha súlytalan-ná váltam volna.

Az ég elsötétült odakint, és feltűntek a csillagok. Nem tudtam, sikerül-e visszajutnom a hordozóra, de mindegynek éreztem, ha az emberiség húsz éven belül kipusztul.

Nem térhetek vissza üres kézzel!

És rájöttem, nem is kell!

A vezérlőhöz kaptam, és a félig kiégett műszerekkel megpróbáltam rávenni a kabint a visszafordulásra. Már a hordozóval történő sikeres dokkolás is csodának minősült volna, egy újabb landolás lehetetlennek tűnt, mégis meg kellett próbálnom.

– Gyerünk, te ócskavas! – ordítottam, és a konzolra csaptam.

Öklöm új életet lehelt belé, és azonnal pötyögni kezdtem. Szikrák csaptak ki a mellettem lévő panelből az ionfelhő hatására, amin ismét áthaladni készültem. Ahogy végeztem az irány megadásával, szorosabbra húztam hevederemet. Úgy éreztem magam, mintha mosógépbe dobtak volna. A kabin remegett, akárha szét akarna esni, és kételkedtem, sikerül-e élve lejutnom.

Éreztem az ernyő nyitását; hatalmasat rándult a kabin, majd tompa pattanás hasított a sercegő konzolok zajába, amint az ernyőm

megadta magát. Tehetetlenül zuhantam tovább, és számot vetettem a jó Istennel. Majd hirtelen lassult a szabadesésem, és végül olyan könnyedén értem földet, mint egy tollpihe.

Kivergődtem a kabinból, és szembe találtam magam Léával. Komor arccal bámult rám, míg vállán ülő békája mélyeket szuszogott. Azonnal tudtam, kinek köszönhetem életemet.

– Vigyetek Vongohoz!

Léa repesztett, mint egy gravo-pilóta. A homokfutó ugratott, megcsúszott, de ő végig uralma alatt tartotta a járművet. Ahogy megálltunk a hegy mellett, már rohantam befelé. A por az arcomba csapott, de percre sem engedtem elbátortalanítani magamat.

Berontottam a hatalmas barlangba, és a medencéhez csörtettem. Vongo éppen akkor pattant ki a vízből, és rám meredt güllü szemével.

– Egyetértek, Kurt – kezdte, de belefojtottam a szót.

– Nem-nem-nem! Ezt most saját szavaimmal fogom előadni! Igaza van, az emberek nem jöhetnek ide. Mire annyi embert áttelepítünk, évekbe telne, ráadásul az ember ártalmas lenne az új környezetre. Olyanná formálná, amilyen neki kedvező, és abban maguknak tényleg nem lenne maradásuk. De találtam egy megoldást! Nem az emberiségnek kell idejönnie, hanem maguknak kell odamenni. Van esélye az emberiségnek, de más utat kell találniuk, és maguknak kell megmutatniuk. Tanítaniuk kell bennünket, nem elzárkózniuk előlünk. Nos?

– Mint már mondtam, egyetértek. Tudtam, hogy talál egy mindenki számára kedvező megoldást.

Dehogyan tudta! – gondoltam igazán hangosan.

– Tehát a marsiak mennek a Földre? – kérdezte Léa. – Hogyan?

– Teleportálni fogunk – közölte felénk Vongo.

Léa a vállamra csapott, és negyvenkét évemet kifigurázva csak annyit mondott:

– Tudtam, hogy kitalál valamit a taknyos!

Révész Márton

AKKOR MOST KI AZ ŐRÜLT?

– A békák... az apró kicsi békák... – motyogom összefüggéstelenül magam elé. – Meg kell mentenem...

– Kérem, megismételné hangosabban, amit az előbb mondott? Nem értettem tisztán.

A doktor arca kurvára steril, nem árul el érzelmeket. Amolyan igazi pókerarc. Fémkeretes szemüvegén megcsillan a vizsgálóterem hideg neonjának vibráló fénye. Frissen borotvált álla kékesfekete. Jól kontrasztál frissen vasalt hófehér orvosi köpenyével. Testszágaival kevert átható, édeskés kölnijének illatától érzem, hogy elfog a hányinger.

– Megismételné még egyszer a kedvemért?

Hangja nem árul el ingerültséget, próbál barátságos lenni, a bizalmamba akar férkőzni, de van benne mégis valami hátborzongató. Ez a jólfészült dilidoki is azt hiszi, hogy teljesen örült vagyok... Kakukk vagy ahogy itt mondják: kattant, dilis, flúgos, habókos...

Mindegy, mégis el kell mondanom neki mindent, töviről hegyire. Érzem, addig nem fog békén hagyni... – másrészt a békák a barátaim, és ők is ezt várják el tőlem.

Összpontosítok, aztán minden maradék erőmet összeszedve nekikezdek a történetemnek, bár ennyi nyugtatóval a szervezetemben elég nehezemre esik az összefüggő beszéd.

– A békák – nyögöm ki erőlködve.

– A békácskák? Akik a nyúltagján csücsülnek? – Viccelődik. Hangja behízalgő, túlságosan álságos. Nem hisz nekem egyáltalán.

– A fenéket! – csattanok fel ingerülten. – Ezek rendes, igazi marsi békák, és ha tudni akarja az igazat, az egyenlítő körüli bűdös, meleg mocsarakban élnek.

Látom, meglepődik, felvonja egyik bozontos szemöldökét. Gyorsan jegyzetel valamit a noteszába.

– Higgye el, nem hazudok!

– Elhiszem, folytassa kérem!

Újra a noteszába mélyed. Most már úgyis minden mindegy, tehát azzal a lendülettel folytatom.

– És ez még semmi! Ezek az apró békák ráadásul szuper intelligensek. Kiterjedt biokolóniákat, kupolavárosokat építenek a barna mocsarak mélyén, és onnan figyelnek minket már több száz éve. Ősi kultúrájuk és technikai fejlettségük sokkal, de sokkal...

– Honnan tudja, hogy figyelnek? – szúrja közbe csalafintán.

Enyhe gúny árnyalatát érzem a hangjában, jó fülem van az ilyesmihez.

– Hát csak úgy. Telepatikusan közölték.

– Csak magának?

– Igen. Csak nekem.

– Miért pont magának?

– Kiválasztott vagyok – vallom be lesütött szemmel.

– Tehát úgy érzi maga kiválasztott. Mit gondol, miért pont magát választották ezek a kis marsi állatok?

– Nem állatok, már megmondtam. Szuper intelligens idegen lények. Tudja, biokolóniákat építenek meg...

– Igen ezt már említette. Folytassuk onnan, hogy miért pont magát választották.

– Igen, ezen már én is gondolkoztam. Talán mert szeretem a békákat. Egyszer még harmadik osztályban környezet órára bevittem egy hatalmas barna varangyot. Az árokparton találták az elsősök, és meg akarták cigiztetni. Én meg kajakra elvettem tőlük, és betettem az iskolatáskámba. Órán aztán valahogy kiszabadult, és a teremben végigugrált a padsorok között. Az osztály csak úgy dőlt a röhögéstől, az oszifő meg majdnem infarktust kapott. Hogy visított, olyan fejhangon, szinte még most is hallom. Hehehe...

– Most kicsit elkalandozott – fenyeget meg játékosan az ujjával.

Visszazökkenek a valóságba.

– Talán látják a múltat, vagy régóta figyelnek minket. Ki tudja? Maga mit gondol doktor úr?

Gyorsan jegyzetel a noteszébe, csak úgy száll a toll a papíron. Hirtelen befejezi, majd rám mered, arca sunyi, rókaszzerű.

– Nos, kedves Béla, én úgy gondolom, az ön betegségének a hátterében a dopamin és a szerotonin egyensúlyának kóros megbomlása áll. Ezt ma már szerencsére remek gyógyszerekkel tudjuk kezelni, viszont továbbra is szüksége lesz a kognitív szemléletű pszichoterápiára. Szünetet tart, gondolkozik, az állát vakargatja.

– A NASA is tudja – árulom el bizalmasan. – Csak nem akarnak pánikot kelteni. Eltitkolják az emberiség elől ezt a szenzációs dolgot

a szemét rohadékok. Pedig Krisztus óta nem volt ekkora horderejű dolog! Hamarosan ide fognak jönni, és ha nem találunk minket méltónak a közös jövőbeni életre, kiirtják az életet a bolygón, aztán az örvös Suvikok keltetőjének fogják használni.

– Ezt is a békák mondták magának?

– Nem, ezt a Magányos Mérnök mondta.

– Hát az meg kicsoda? Tehát mások is élnek a Marson, nem csak a békák?

Látom az őszinte megdöbbenést az arcán.

– Igen... – vallom be kényszeredetten.

A fene egyen meg, hogy soha nem bírom befogni a lepcsés pofám. Most aztán benne vagyok a szarban rendesen. A mérnökökről nem szabad beszélnünk. Soha de soha! Ez szabály! Mindig kimegy abból az ostoba fejemből.

– Vannak még mókás marsi majmok – próbálom menteni a menthetőt –, meg mogyorót zabáló marsi mókusok. Néha közösen táboroznak. Aztán ott vannak a Mogorva Motorosok, de ők nem barátkoznak senkivel, egész nap csak a HES meghajtású motorjaikkal foglalkoznak. Őket sem szereti senki. A békák szerint kirívóan alacsony az intelligenciaszintjük és az ingerküszöbük, vagyis előbb ütnék, aztán kérdeznek.

A doki megértően bólogat. Kényszeredett mosolyt erőltet az arcára.

– Értem. Hát hogye! Csak folytassa!

Hirtelen elkezdem érezni azt a furcsa, semmivel össze nem keverhető zsibbadást a fejemben. Mindig ez van, amikor rám kapcsolódnak. Már itt is a fő-fő béka, érzem a jelenlétét.

– Itt vannak! – tájékoztatom üvöltve az orvost.

Izgalmamban talpra ugrok és megragadom a fehér frissen mosott köpenyénél fogva.

– Ember! Most kérdezhet tőlük akármit, maga a Főbéka van itt a fejemben. A legokosabb lény a galaxisban. Már a többiek is itt vannak! Látják magát a szememen keresztül. Ne féljen, általában nem agresszívek, csak ha...

A doki arca először elszürkül, majd önkéntelenül finoman meg-rándul. Óvatosan, szinte észrevétlenül megnyomja az asztal alatti pánikgombot.

Marcona ápolók hada özönlik a szűk vizsgálóhelyiségbe, és azonnal durván a földre tepernek. Fájdalom hasít belém. Esélyem sincs védekezni. Érzem, ahogy az egyik nagydarab kopasz fickó fecskendőt dőf a karomba.

Ütős a cucc, mert szinte azonnal hat. Zsibbadok. Testemnek nincs súlya. Könnyű vagyok akár egy tollpihe. Minden olyan viccessé és elmosódottá válik. A világ a feje tetejére áll.

Tízről számolok visszafelé: 10, 9, 8, 7, 6, Geronimo! Aztán minden sötét lesz és én szabadon zuhanok egy feneketlen kútba. Beüt a filmszakadás.

A Főbéka bosszúsan rántja ki nyálkás fejét a gondolaterősítő búra alól, és kocsonyás szemét a vörös marsi égboltra szegezve valami iszonyatosan csúnyát káromkodik. Erre még a fordítógép is kikapad. A munkatársak a központi laborban egyetértően és panaszosan brekegnek.

Már mindannyian tudják a szomorú hírt: elvesztették a kísérleti emberi alanyt. A héten már az ötödiket.

Zspider
A TEKINTETE

5

Leah erőtlen léptekkel vonszolta magát a Mars vörös homokján. A távolban vad kékes tornádó tombolt, de ő csak ment tovább. A ruha vészjelzője hangosan sivított, hogy az oxigénje veszélyesen fogy, de ő csak ment tovább. A sisakban csak a saját lélegzetét hallotta. Az arcára rászáradt a vér, összeragasztva fekete haját. Végül azonban a neonzöld ruhás marsonauta nem bírta tovább, térdre borult, piros porfelleget verve fel. Négykézláb fuldoklott a sisakjában, bámulva a semmibe.

Az agya lángolt, nem bírta megragadni a pillanatot, minden egyszer és egyben sohasem történt meg. A mellkasában a szíve úgy vert, mintha ki akarná törni a bordáit. A feje lüktetett, de tudta, hogy nem csukhatja le a szemét. Nem szabad Őt látnia. Meg kell halnia, addig nem veszítheti el az eszméletét.

Vele kell elvesznie az örületnek.

4

– Te is őt szolgálod! – vádolta meg Ariana.

Leahnak esélye sem volt megszólalni, mielőtt a zöld egyenruhás marsonauta rárontott. A támadója páncélja úszott a vérben. A homlokából a vér Leah arcára ömlött, megtöltve a száját fémes ízzel, miközben a fölötte térdelő nő már készen állt, hogy egy ősi kőkessel kivégezze.

Leah remegve nyúlt az egyik mérőeszköz felé, ami mellette hevert a földön. Tekintete végig Arianáén, akinek a szeme olyan lett, mint az Övé. Pont, mint a szobron az a tekintet.

3

Ariana megfogta Leah kezét, bár a marsonauta ruhában alig érezték az érintést. Büszkeség hozta örömkönnyeikkel küszködtek, ahogy a barlangba néztek. Odabent Dr. Angela Smith üvöltött két segédjével. Egy percre sem tudott megnyugodni, máris a következő lépéseken gondolkodott.

– Hölgyeim! – szólította meg őket Anderson kapitány. – Süteményt is kérnek a teaszünethez?

– Kap’ – fordult felé Ariana –, nézzen oda, ez egy barlang, amiben szobrok vannak! Volt élet a Marson! Be fogjuk bizonyítani mindenkinek! Az évszázad felfedezése!

A férfi mogorva modora semmivé foszlott és benézett a sötét járatba. Leah látta az arcán megjelenni az apró mosolyt.

– Jó – sóhajtott Anderson –, élvezzük ki! Mielőtt a doki...

Még a mondatot se tudta befejezni, mikor az archeológus rájuk szólt, hogy jöjjenek segíteni és ne csak álljanak ott. A kapitány és a két nő felvették a felszerelést, és elindultak a barlangba. Leah széles mosollyal fordult a barátnője felé.

– Mi van? – kérdezte amaz, újra a mindig kemény, mély hangján.

– „Hülye gyerekmegőrző meló” – utánozta őt Leah – „Az évszázad felfedezése!”

– Kapd be! – nevetett Ariana és előre tört a tudósok között.

A következő nyolc órában felmérték a helyet, hogy teljesen légmentes-e. Ki kellett alakítaniuk egy légbuborékot, amiben tudnak dolgozni anélkül, hogy az otromba marsonauta úrruhák nagy kesztyűiben kéne ügyetlenkedniük vagy kárt tenni bármi törékenyben azzal, hogy becipelik a bázisra. Először a fényeket szerelték fel, miközben a mérőkkel körbe jártak. Leah a barlang külső részeit mérte fel. Mikor elkészült, a karján lévő kommunikátoron keresztül jelezte:

– Az „A” szektor kész. Ismétlem, „A” szektor kész. – Nem érkezett válasz. – Mi van, már nekikezdtetek az ásásnak?

Megindult a belső részekhez, amit „B” szektornak neveztek el. A szobrok torz, elnyúlt humanoid alakok voltak, de testüket görcsben tartották, mintha próbálnák az arcukat elfordítani valamitől, ami odabent van. Még az arcukat is mind eltakarták, de ami látszott belőlük, az rettegésre emlékeztette Leah-t.

Bent az emberek meredten bámultak egy gigászi szobrot, amit obszidiánból faragtak, idegennek hatott még a többi között is, mint egy sötét, elfeledett isten, aminek a feje egy éhes békára hasonlított. A szemeket látva Leah ledermedt. Már látta ezt a tekintetet. Mindig is látta ezt a tekintetet.

2

– Miért zöld? – kérdezte Leah az ezredest.

– Mert fontos, hogy nagyon rondák legyünk benne – felelte Ariana nevetve.

– Mert ez a szín üt el a legjobban a Mars homokjától – szólt közbe Dr. Smith türelmetlenül. – Így találjuk meg egymást a legkönnyebben.

Ariana „hű, ez egy élmény lesz” tekintettel nézett Leahra. A kapitányuk hátra sem pillantott. Anderson bízott bennük. Tudta, hogy a doki nehéz dió, de azt is, hogy a csapat megoldja.

Az űrhajó már elhagyta a Föld légkörét, de még látták az úrálomást a szemük sarkából. Pár segéd, akit Smith választott, nagyon idegesen ünnepelt a székében. Ők nem egész életükben űrutazásra készültek, alig volt egy évük, ellenben a többiekkel, akik kiképzett marsonautáknak számítottak, többen már jártak az űrben kisebb küldetéseken. Leah a műszereket nézte, és próbálta kijavítani az apró problémákat.

– Rodriguez? – szólította meg a kapitány.

– „Nincs űrutazás probléma nélkül” – felelte viccelődve. – Minden a zöldben van, uram.

– Mint mi, kapitány – szúrta közbe Ariana, páran elnevelték magukat, de Dr. Smith mérgesen felé fordult.

– Állj le – súgta neki oda halkan Leah.

– Ez csak egy hülye gyermekmegőrző meló – súgta vissza Ariana. – Legalább hadd érezzem jól magamat!

Leah rázta a fejét, de a barátnőjére hagyta. Az apró, távoli, piros bolygóra nézett és érezte, hogy a szíve hevesebben ver.

– Jövök – mondta. Akkor még nem tudta, hogy kinek.

1

– Máskor siess! – szólt rá az anyja elégedetlenül.

A kis floridai ház egy öreg lóp mellé épült. Ide kellett kiköltözniük, amikor az apja... Leah nem bírt gondolni rá. Leült a vacsorához. Az anyja, ez a vékony, törekeny asszony, fáradtan ült le vele szemben.

– Szerinted még... hazajön?

– Nem tudom, drágám.

Az anyja nem szeretett róla beszélni. Az apjával valami történt. Leah párszor hallotta, ahogy a család barátai azt emlegetik, hogy az anyja terhessége óta egyre rosszabb lett. Majdnem harminc év telt el, mire megtudta, hogy az apja skizofréniában szenvedett, és egy este megpróbálta megölni őt. Az anyja megmentette, és a férfi tizennégy évet töltött az elmegyógyintézetben, mielőtt öngyilkos lett.

Nyolc évesen még nem tudta, de valahol mélyen sejtette. Talán abból, ahogy az emberek beszéltek a dologról. Talán mégsem aludt olyan mélyen azon az estén, és hallotta a dulakodást.

– Ha végeztél, még legfeljebb egy óra tévé, aztán zuhany és alvás – jegyezte meg az anyukája, mire a kislány mosolyogva bólogott.

– Kimehettek csillagokat nézni?

– Maradj az ajtóban, hogy lássalak.

– Köszönöm!

Az utolsó falatot már az öreg tornác ajtajában fogyasztotta el, aminek a falpajai nyikorogtak még az ő apró termete alatt is. Ahogy ült, és ámult a csillagokon, amiket a belvárosban sosem látott, egy béka hoppant mellé. Óvatosan felemelte az élénkzöld kis lényt, aminek nagy, vörös szemei csillogva néztek rá. Leah elveszett a tekintetében, minden pillanat összefolyt. A halála a pillanata, a barlang, a Mars, az út.

– Végig szólítottál – mondta a kislány, felnőtt nő hangján a békának. – Gyerekkorom óta hívsz engem.

– Mit mondtál, kicsim? – kérdezte az anyja, amitől a transz megszakadt és a kislány eldobta a békát.

– Semmit – felelte Leah, semmire sem emlékezve saját szavaiból, de a tekintete a csillagok közé veszett, az egyetlen vörösön csillogó égitestre.

2

– Ha találunk valamit, azért lesz idegesítő, ha semmit sem találunk, azért – jegyezte meg mérgesen Ariana.

– Az egyik első tudományos felfedező csoport leszünk a bolygón – mondta Leah. – Mi lenne, ha abbahagynád a morgást és élveznéd, hogy történelmet írsz?

– Igazad van – adta fel Ariana. – Csak ha meghallom a doki hangját, lehet, hogy leveszem róla a sisakot, mikor már a Marson állunk.

Leah vállon veregette nagydarab barátnőjét. Ariana a projekt biztonsági felelőse volt, akit nem a jó modora tett híressé. Kevés emberrel bánt őszintén kedvesen, talán egyedül Leahval, aki az egyetemi évfolyamtársa volt. Leah valahol sejtette, hogy azért van így, mert nagyon sok teszten sikerült átrángatnia Arianát. Még ő maga is tudta, hogy a barátnője csakis neki köszönhette, hogy bekerült a Mars-programba. Nem tartotta butának, de kellett mögé valaki, aki tolta előre. Ariana úgy emlegette, hogy az első nő, aki két embert juttatott az űrbe egyedül.

– Két órán belül landolunk, mindenki a helyére! – jött a parancs a hangszórókból.

Mire mindenki beült, Leah mára a vörös bolygót nézte. Senki se beszélt, a felszállással ellentétben néma csöndben dolgoztak, tudták, mit kell tenniük. Szinte együtt mozogtak, mint egy kaptártudat, mert tudták, hogy hová tartanak.

3

Leah elkapta a barátnője karját, miközben a barlang felé tartotak, és próbálta visszatartani.

– Mi a baj? – kérdezte Ariana.

– A jelentésekben nem szerepel – mondta Leah aggódalmasan.

– Micsoda? – Leah nem bírt válaszolni Ariana kérdésére, de a másik nő így is tudta, hogy „Róla” van szó. – Biztos vagy benne?

– Mindent átnéztem, és ők mintha nem látnák, nem fognák fel. Tegnap bementem a laborba, és Smith meg az emberei csak álltak. Nem beszéltek, nem dolgoztak, semmi! Sőt! Mikor hallottad őket megszólalni utoljára?

Ariana már rá akarta vágni a választ, de rájött, hogy Leahnak igaza van. Hetek óta dolgoztak a barlangban és nem vette észre a dolgot. Mintha ő maga sem látná a részleteket.

– Szóljunk a kapitánynak! – mondta, Leah biccentett.

A légszilipen átjutva Leah levette a sisakját és megkereste a kapitányt. Az űrhajósok és az archeológusok mindannyian némán

térdeltek a fekete szobor körül, amiről Ő nézett rájuk. Leah fejében suttogások özöne csapott fel, de volt még ereje talpra rángatni és maga felé fordítani vezetőjüket.

– Kapitány! – üvöltött vele, mert alig hallotta saját hangját az őrzítő suttogásoktól. – Figyeljen ide! El kell menekülnünk mielőtt ez... Ő...

– Már várt téged, Leah – mondta felállva Dr. Smith. – Mindannyiunkat várt. De veled célja van. Te...

Ám mielőtt befejezhette volna, Ariana az egyik szoborról letört kőből faragott tört állított a torkába.

4

Leah szeméből könnyek csordultak ki, ahogy remegve igyekezett távol tartani magától barátnője kezét, és a vértől mocskos kést. A kőlap, amin feküdtek, egy áldozati oltár lehetett Dr. Smith szerint. Áldozat Neki, akinek obszidián mása komoran tornyosult fölējük. A tucatnyi halott között csak a két nő küzdelme kelthetett volna zajt, de Leah ezer imádság hangját hallotta. Összeszorított fogai megrepedtek az erőlködéstől, a kés éppen hogy nem érte el a ruháját.

– Terve van veled – nyöszörögte Ariana. – Ezért kell meghalnod! Mindenki le tudta őt győzni, csak te nem! Meg kell állítanom téged!

Leah sírva megragadta a mérőt és betörte vele a barátnője fejét. Amikor Ariana fájdalmában félreugrott, elejtette a kést, Leah pedig gyorsan felkapta, így mikor a másik ismét rátámadott, sikerült halálos sebet ejtenie rajta.

A haldokló nő tekintete kitisztult.

– Leah? Hallod?

– Mit? – kérdezte Leah, miközben az oltárra helyezte Arianát, akinek a vére lassan beborította a követ.

– Csend van – mondta barátja az utolsó lélegzetével.

Leah remegve bámult saját kezeire, aztán összecsucsklott. Ha lehunyta a szemét, csak Őt látta. A látványa, a hangok, az érzések, mintha az óceánt öntenék egy pohárba. Ha kinyitotta, akkor csak a holtakat látta. Ki kellett jutnia innen.

5

Minden pillanattal egyre kevesebb levegőt kapott. A fuldoklás érzete valahogy mégis megnyugtatta. A csillagokra nézett.

– Nem győztél, ott maradsz, elfeledve – lihegte az utolsó lélegzetével.

Ám mielőtt végleg lecsukhatta volna a szemét, hívásjelző villant a sisakjában. Nem tudta, miért, de felvette.

– Itt a Négyes Labor. Órák óta nem kapunk visszajelzést. Maguk felé tartunk. Kérem, valaki jelezze, hogy mi történt.

Leah tudta, hogy a jelentésekben nem szerepelt a barlang helye. Nem fogják megtalálni. Majd végre felfogta. Az utolsó pillanataiban megértette, hogy a többiek küzdöttek Vele. Elrejtették Őt a világ elől. Ariana azért ölte meg őket, mert már nem bírták tovább, és azért akarta megölni barátját...

– Negatív – mondta Leah a kommunikátorba, pedig nem is akart beszélni. – A bázistól 25 kilométerre északra vagyunk, egy barlangban kialakított buborékban. Várjuk önöket, segítségre van szükségünk.

Leah minden szó ellen harcolt, érezte, ahogy a torka összeszorul, az ínye vérzik. Rájött, hogy végig Ő uralta a tudatát, élete első napjától. Mindenki megpróbálta megállítani.

– Vettem, Kilences Labor. Úton vagyunk.

Leah közben visszanyerte az uralmat hangja felett, de pont mikor figyelmeztetni akarta a többieket, végleg elfogyott a levegője, és fuldokolva hátra zuhant. Remegve kapálózott a hátán, és a csillagokban már csak az Ő tekintetét látta.

SzaGe

ALEX

„A világ feletti kontroll egy illúzió, amivel takargatjuk a végítélet eljövételét. De a reménység ereje mindig utat tör magának, mert az élet lüktetését nem lehet csak úgy elfelejteni.”

Már az idejét se tudom, mikor történt a baleset. Egy ideig striguláztam a napokat, mint egyetlen túlélő, aztán beleuntam. Amúgy is egybefolyt minden, szóval nem kínoztam magam az idő múlásának számolgotásával. Volt éppen elég bajom. Főképp, hogy túlságosan messze voltam az anyabolygómtól. Talán száz millió kilométer is lehetett már a távolság, de kit érdekelt? Nem volt jelentősége, ahogyan a striguláknak se. Csak tettem a dolgomat.

Az emberiség létezésének van kezdete, és van vége. Csak erről nem akartunk soha tudomást venni. A halhatatlanság kulcsát a Földön kívül próbáltuk megtalálni, mert az anyabolygónk haldoklott, pedig régóta tudtunk róla, hogy a technológiánkkal is magunk alatt vágjuk a fát. Az időjárás anomáliák csak a vég kezdetét jelentették. Globális fertőzések tizedelték a vízi élővilágot, ami felerősítette a műanyagszennyezés miatti tömeges kihalásokat. A Föld vasmagja is mozgásnak indult, és legyengült bolygónk mágneses védőpajzsa. Ezután a Nap éltető sugarai megmutatták gyilkos erejüket. Bár pár nap alatt átpolarizálódott a Föld két sarka, mégis milliók haltak bele a sugárzásba. Mondhatni megfelezték a modern civilizációt.

Az emberek elkeseredettek voltak és éhesek. Az emberiség bőre fekélyes volt, sebekkel teli. Az amerikai és az európai úrhivatalok összedobták, amijük volt. Készültek ezekre az eshetőségekre, és meg is volt rá a végső forgatókönyvük. Pár bőkezű támogató is beletett ezt-azt a pénzes kosárba, de a „külsősök listája” – ahogy elneveztük őket – szigorúan titkos volt.

Reménykedtünk benne, hogy talán a szomszédos bolygó majd otthont nyújt, csak egy kicsit át kell szabni az arcát. Aztán jöhetünk mi, emberek, akiket kiköpött a Föld. Akik nem nyugodtak bele a vereségbe.

Még az ezredfordulót követően hidegháborús fegyverkezés alakult ki néhány nagyhatalom között. Ázsiai mérnökök, akiket „besoroztak” akarataik ellenére, megalkottak egy szuperfegyvert. Ez a dolog képes volt gigási erejű energianyalábot kilőni, mely ható-

sugara több ezer négyzetkilométeres területen fejt ki a hatását, és akár a Föld vasmagjáig is le tudott hatolni. Pusztító földrengéseket akartak vele előidézni, hatalmas szökőárakat, melyek eltörlik még a legnagyobb városokat is. Végül teljesen más szerepet szántak neki, és létezését ez után hozták nyilvánosságra. Két módosított ágyút készítettek, és a Mars két holdjára telepítették. A Phobos és a Deimos pályája alatt folyamatosan bombázták a Vörös Bolygó szilárd kérge alatti folyékony belső magot. Nagyjából tíz év alatt beindult a körforgás, és a mágneses mező felerősödött. Bár nem volt akkora ez a pajzs, mint a Földé, mégis védelmet nyújtott a káros sugárzásokkal szemben. Ezzel előkészítették a további lépéseket. Egyvalamit nem osztottak meg az ágyút kifejlesztő mérnökök, mégpedig azt, hogy az energiát honnan vette a szörnyetegük. Sokan ellopott földönkívüli technológiával magyarázták, némelyek pedig Isteni erővel érveltek.

„Az utolsó menedék”, így nevezték el a küldetésünket. Három hónapon belül felküldték az előőrsokeket, amik a terraformáló biológiát és a kémiai anyagokat tartalmazták. Rá egy hónapra indultak a marsi élethez szükséges modulok és egyéb felszerelések. Aztán jöttünk mi, a bátor asztronauták. Tisztában voltunk vele, hogy nem retúr utazás lesz. Csak odáig szólt a jegyünk. A szerencse némileg mellénk szegődött, mert a plazma hajtómű kifejlesztése a végére ért. Segítségével tizenhárom hét alatt elértük a célunkat kilenc hónap helyett, de már a második héten elvesztettük a kapcsolatot a földi irányítóközponttal. Sose tudtuk meg, mi történt pontosan. Jake, a másodpilóta szerint a „Szárnyalók” álltak a háttérben. Ők amolyan vallási fanatikusok, akik nagyon messzire mentek a merénylettekkel. A pokol követeinek vallották magukat, és állandóan felrobbantottak valamit. Jake egyik jó barátja is csatlakozott hozzájuk. Egyszer megemlítette Jakének, hogy a rakétakilövő állomásoknak pusztulniuk kell, mert a megváltáshoz lefelé vezet az út. Valószínűleg innen sejtette kollégánk az elkövetők kilétét. „Az utolsó menedék” képes volt az irányítóközpont nélkül is elvégezni feladatát, így vettünk egy nagy levegőt, és feszült csendben folytattuk az ürrepülést és a munkát.

A baleset után csak a labor maradt egyben, és a mellette lévő lakómodulom. Pontosán ott tartózkodtam, mikor megrázkódott a környék. Éreztem, hogy nagy a baj, mert az ablakból is látszódott, mi

történt. Hatalmas lángokat láttam. A robbanás szinte mindent felémésztett. Rajtam kívül. Hiába a magunkba vetett hit, az elszántság és a remény, lefűjták a meccset. Vagy ahogyan Carl, az építészmérnökünk mondogatta, ha elromlott valami: Lefőtt a kávé, haver! Egyvalami vigasztalt, mégpedig maga az égés. Bőséges oxigén és nitrogén termelődött a felszínen. A tűzhöz pedig oxigénre van szükség. Csak én éltem meg ezt a gyilkos, mégis életető látványt. Mint egy kihalásra ítélt faj utolsó képviselője, úgy éreztem magam a könnyeim között.

Legalább a terraformáló baktériumok becsületesen tették a dolgukat, és termelték az oxigént. A tudósok régóta sejtették, hogy a Földön nagyrészt ezeknek a parányi „munkásoknak” is köszönhetjük az ősléggkört, és az Antarktisz olvadó sapkája alatt lelték meg őket. Édesapám annak a kutatóállomásnak volt a vezetője, akik felfedezték, és a tenyésztésükbe kezdtek. Csak abban nem voltak száz százalékosak, hogy a Marson is tenni fogják-e a dolgukat. De tették, nem is akárhogyan! Az érkezésünk után egy évvel már hetekig tartó esők áztatták a Mars kiszáradt homokját. Ismét tavak és folyók hálózta be az évmilliók óta kiszáradt medreket. Az amerikai űrhivatal már évekkkel ezelőtt műholdakat küldött a Marsra, hogy ózonnal dúsítsák a felsőbb légkört. Segítségükkel a marsi kaotikus időjárás stabilizálódott. Egyszerűen felturbóztuk a teremtést. Kár, hogy apám ezt már nem élhette meg.

Az én feladatom a marsi esőzésekből visszamaradt víztömegek „benépesítése” volt. Ez annyit jelentett, hogy a Földi élet kialakulásához hasonlóan módosított szerves anyagokat és egyéb alkotóelemeket injektáltam a kezdetben vörösiszapra hasonlító folyókba. Ezzel megalkotva az életető flóra alapjait, aminek virágzásához nem volt szükség évmilliókra, mint a Föld esetében. Szerencsére a Mars homokja alatt sokkal több ásványi anyag volt, mint ahogyan a megelőző mérések mutatták.

* * *

A legnagyobb előnevelő-hangárban apró rovarok zümmögtek a tavak felett, és kisebb-nagyobb halak úszkáltak a vízinövények között. Látszólag jól érezték magukat. Minden reggel kinyitottam nekik a felső védőburkot, és beengedtem az addigra már belélegezhe-

tő marsi levegőt. Eközben mardosott a magány. Teljesen magamra voltam utalva. Harminc év telt el a baleset óta, de nem telt el nap, hogy ne gondoljak a legénység tagjaira, vagy apámra. Az ember társas lény, ezt egy életre megtanultam.

Apám egyszer mesélt egy történetet. Imádtam kölyökként hallgatni, ahogyan sztorizgatott. Elmondta, hogy fiatal korában tagja volt egy amatőr író társaságnak, akiket találóan „Lidérceseknek” hívott. Egyszer ez a kis csapat meghirdetett egy novellaíró pályázatot, ahol a Marsról és az ott élő békákról kellett írni egy történetet. Ekkor az öregemnek könnybe lábadt a szeme. Látszódtott az arcán, hogy érzékeny témához érkezett. Miután folytatta, kiderült, hogy nem tudta időben befejezni az írását, mert időhiánnyal küszködött. Apámat akkoriban felemésztette a végeláthatatlan tennivalók óceánja. Ezért úgy döntöttem, hogy az ő emlékére előrébb hozom a békák „felélesztését”. Valószínűleg a társaim elleneztek volna, hogy átirom a forgatókönyvet, de nem kellett számot adnom már senkinek, mit miért csinálok. Többféle fajt is tenyésztettem a keltetőakváriumban, és pár hét után az ebihalakat beleengedtem a legközelebbi tóba. Idővel békakuruttyolás törte meg a marsi csendet, amit addig csak a rovarok zümmögése töltött ki valamennyire. Ezután minden estét annak a marsi tónak a partján töltöttem. Közben néztem az eget, számoltam a csillagokat, és merengtem, mi lehet a Földdel.

Aztán történt valami, ami mindent megváltoztatott. Egyik este éppen aludni próbáltam a békás-tó partján, amikor hirtelen elcsendesedett az élővilág. Felültem és körbe néztem, mi történhetett. Láttam, amint a tó közepéről úszik valami kifelé. Meglepetésemre egy hatalmas béka mászott ki a partra. Testét színpompás és világító csíkok borították, fejéből vékony drótféleségek futottak egyenesen a hátába. Olyan volt, mintha egy cyberpunk magazin címlapjáról ugrott volna le. Fehéren világító szemével rám nézett. Nem tudtam, mit tegyek, miközben földbe gyökerezett a lábam. Ekkor megszólalt a béka a maga rekedtes, földöntúli hangján:

– Köszönöm, fiam!

Ezután visszaugrott a vízbe, és eltűnt. Két perc múlva megrengett a környék. Egy békafej formájú űrhajó emelkedett fel a tó közepéből, tele apró fényes pontokkal. Egyenesen az ég felé vette az irányt. Ez volt az utolsó űrhajó, amit a Vörös Bolygón láttam.

Mai napig nem tudom, mit gondoljak. Mit láttam? Idegen volt, vagy apám valamiféle kivételése? Talán hallucináltam, nem tudom. Csak azt tudom, hogy vannak csodák az életben. Hogy történnek dolgok, melyekre nem biztos, hogy kell magyarázatot adni. Csak elfogadni, és szívünkbe zárni életünk végéig. Azt nem tudom, mit hoz még a sors számomra, de nekem feladatom van. Nem adhatom fel. Folytatom a terraformálást, amíg az erőmből telik. Azt a tavat pedig apám után Alexnek neveztem el.

* * *

„Houston... Houston... Megerősítem a műholdak adatait... A Mars felszínének egyharmadát összefüggő víztömeg borítja... A letapogatók szerint csak úgy virágozik az élet odalent! ... A szárazföldek nagy részét sötétzöld és szürkés vegetáció borítja... Komplet felhőrendszereket is észlelünk... Káprázatos a látvány... A terraformálás sikerrel járt! ...Kérek engedélyt az utolsó menedék felkutatására... Itt Houston... Az engedélyt megadom!”

Delejork

BALFÁCÁN KOMMANDÓ

A nevem Peter Wills, a Marson születtem egyszerű családba, apám gyakran szólított úgy: – Kedves gyártási hibás kölykőm!

Nem egyszer bírságoltak meg, mert részegen kárt tettem a kocs-mák berendezésében, és pár pofában is. Majd megjárta a büntető kolóniát. Ha nem lennél képen a vörös bolygó dolgaival: a kótert a felszín alá építették, egy bűzös, földalatti mocsár mellé, amely a csáposbékáknak ad otthont. Mars-szerre imádták, és akváriumban tartották ezeket a lényeket, azt mondták róluk, ha elég ezüstösen csillogó dolgot kapnak, hihetetlenül fel tudják vidítani az embert. Én a magam részéről falra másztam az örökös vartyogásuktól. Szóval ezen a fertelmes helyen ismerkedtem meg két bajtársammal, Virággal és Alizzal.

Amikor végre szabadlábba kerültünk, a fővárosba, Quatóba utaztunk. Élveztem, hogy ismét láthatom a sárga égboltot, természetesen a kupolák vastag ólomüvegén keresztül. Munkába álltunk, majd pár nap elteltével betértünk Jack bájába.

Miután alaposan felöntöttem a garatra, Virág vállalta, hogy kihozza a következő kört, ne csak én fáradjak mindig. Már ekkor sejtettem volna, hogy bajba kerülünk, de kicsit már tompa voltam. Virág megindult felénk a korsókkal megrakott tálcával, aztán annak rendje és módja szerint beakadt a lába az egyik asztalba, a kiömlött ital pedig beterített egy nagydarab, kopasz férfit.

– Hova a francha tetted a szemed? – kérdezte felháborodottan.

– Nagyon sajnálom! – hebegte Virág. – Letakarítom az inged.

Elővett egy rongyot a munkásoverallja zsebéből, csak azt felejtette el, hogy nem sokkal korábban olaj és gépszír foltokat törölt le vele. A kopasz elkerekedett szemmel bámult a ruhájára kent mocsokra, aztán elbődült, és durván ellökte Virágot.

Talpra ugrottam – az adrenalin jól gyógyítja bennem az alkohol-mérgezést – rövidesen elcsattant az első pofon, onnan már csak egy lépés volt a tömegverekedés. Látták volna, milyen vitézül bunyóztam! De sajnos, mint mondják, sok vadász csatahajót győz. Egyszerre ketten püföltek, amikor Virág felemelt és meglendített egy széket. Az ülőalkalmatosság sikeresen szájon vágta a bártulajdonost, aki le akarta állítani a dülást. Végül a kiérkező rendőrség vetett véget a harcnak.

Jack gyorsan megbocsátott, azt mondta a zsaruknak, hogy csak egy fájós fogát veszítette el. A felesége viszont közbelépett: – Vigyék el azt a nőszemélyt! A férjem képét egyvalaki veheti kezelésbe, és az én vagyok!

Bár Aliz nem vett részt a verekezésben, őt is előállították, mert ellopott egy ezüst karkötőt. Azzal védekezett, hogy csak megtalálta a földre esett ékszert, vissza akarta adni a jogos tulajdonosának. Történetének hitelességét beárnyékolta, hogy egy közeli síkátorban próbált elslisszolni. Ennek ellenére a rendőr kis híján futni hagyta, miután Aliz bevetette az ártatlan kislány nézését, majd hozzásimult a testéhez. Akkor azonban egy női tiszt érkezett meg, és jól elhordta a közlegényt kanos balféknek.

Ezek után ott csücsültünk mindhárman a fogdán, egymással szemben elhelyezett ketrecekben. Cefetül untam magam, és szemlátomást Virág is, csak Aliz nem, ő legyekre vadászott (ezek a dögök valahogy bejutottak a marsi városokba is).

– Nem kéne latba vetni a befolyásod, hogy kihozz minket? – kérdeztem.

– Mindennek eljön az ideje – felelte Aliz.

Míntha csak ennyit kellett volna mondania, megérkezett egy elegánsan öltözött, ügyvédnek tűnő férfi. Végignézett rajtunk, és szokatlan ajánlatot tett.

– Leteszem értetek az óvadékot – közölte –, ha meg akarjátok lelni az életetek értelmét. Közösén legyőzhetjük a démonokat!

Zavartan pislogtam egy ideig. – Ez valami, hogy is mondják, hasonlat az alkoholizmusra?

– Vagy a porallergiára? – tüsszentett Virág.

– A nyálkás szörnyetegekre, akik a bűnbe csábítanak minket az ocsmány vartyogásukkal – felelte az ügyvéd.

Felmerült bennem a börtön, a földalatti üreget örökösen betöltő pokoli békahang kakofónia. Megborzongtam, aztán lelkes igennel feleltem, akárcsak a női bajtársaim.

Így kerültünk az Ébredés Útja nevű szektába. Egy hétig minden nap jártunk a gyűléseikre, fehér leplekbe bújva zsolozsmáztunk, aztán eljött az első komoly próba. A gyülekezetet vezető, ősz szakállú

Atya utasítására mindhárman előléptünk, és megittunk egy pohár vizet. Fura, édes utóíze volt, kisvártatva le kellett dőlnöm egy nagy párnára, aztán jött a filmszakadás. Az Atya hangjára eszméltem.

– Van bármi közötök a rendőrséghez vagy titkosszolgálatához? – kérdezte. Gyanítottam, hogy nem csak a becsületszavamban bízik – én sem tennék így, azok után, mennyi fals ígéretet tettem részegen –, hanem igazságszérumot itatott velem, vagy valami komoly hazugságvizsgálóval rendelkezik. Szerencsére teljesen őszintén mondtuk, hogy semmi közünk a kopókhoz.

– Idézzétek fel a legrosszabb emlékeiteket! – parancsolta az Atya.

Felmerült bennem, hogy apám lehord a vörös kéregig, mert megittam a piát, amelyet sokáig sikerrel rejtegetett anyám elől. Aztán a büntető kolónia.

– Nyissátok meg a lelki szemeteket! Ott voltak a démonok, a nyálkás csápjaikkal körülfontak titeket, elszívták az energiátokat, undok vartyogásukkal a romlás felé tereltek. Ám a Megváltó fényével legyőzhetitek őket! – folytatta az öregember.

Láttam magamat, ahogy a kezem fehéren felizzik, és úgy ütöm szét a pokoli hordát, mint a legendás harcművész, a Részeges Karatemester. Aztán ismét filmszakadás. Az Atya hangjára nyitottam ki a szemem.

– Megtettétek az első lépést az ébredés útján. Hogy érzitek magatokat? – kérdezte.

Végignéztam a körülöttem keringő fehér szakállú arcokon.

– Hát, ha nem klónozták magát, Atyám – feleltem akadozva –, akkor hasonlóképp, mint mikor Flúgos Fred békahúgyból főzött páleszt a kóterben. Persze ez azért jobb érzés, meg most nem hánytam össze magam, hú de undorító bűdös volt, napokig...

– Köszönöm, elég – állított le az öreg.

– Pompásan! – kiáltotta Virág. – Legszívesebben most rögtön csatába indulnék a démonok ellen. – Hogy nyomatékosítsa a szavait, talpra ugrott, azonban megszédült, és esés közben lefejelte a lelki-pásztor orrát.

– Jól van, megesik az ilyesmi – nyögte az Atya, majd szigorúan Alizra nézett. – Kérem vissza a karórámát! Ősi családi ereklye.

– A nyálkás ördögfattyak befolyásától nehéz szabadulni. De megteszek mindent. Pusztuljanak a szörnyetegek! – vágta ki magát Aliz.

– Igen, pusztuljanak! – ismételtük kórusban.

Az Atya szemlátomást meglegedett ezzel.

A szeánsz után egy hétig a legcsodálatosabb eufóriát éreztük mindannyian, és a másnaposság hasogató fejfájásától sem kellett szenvednem érte. Aztán újabb lelki fröccsre volt szükségünk. Napról napra jobban érzékeltem a démonokat, amint a sötét sarkokból engem bámulnak a düledt szemükkel, felém nyúlnak nyálkás csápjaikkal, a kuruttyolásuk tüként döfködte a koponyámat. Magasabb spirituális szintre kellett jutnunk, hogy hatékonyabban vehessük fel velük a harcot.

Az Ébredés Útja különböző feladatokat bízott ránk. Először lopnunk kellett, meg a gyülekezetbe hívni szerencsétlen flótásokat. Majd Agnez Anya vette át a vezetésünket az öreg Atyától. A küldetéseink veszélyesebbé váltak: a szekta által ördögimádóknak minősített embereket vettük kezelésbe. Egyeseket összevertünk, Aliz is jól bunyózott. Másokat elcsábított, hogy később megzsarolhassuk őket, vagy kiűzhessék belőlük a rontást.

Nem egyszer túlteljesítettük a küldetést, például amikor Virág szobalánynak adta ki magát, majd felgyújtotta egy korrupt politikus házat. Alizt a nap hőségé tették az állatbarátok, mert kimentette a színezüst béka akváriumot a lángok közül. A szekta kevésbé díjazta ezt, de női társam jóvátette a hibáját azzal, hogy lefeküdt a honatyával, majd lenyúlta a pénzt a bankszámlájáról.

Hónapokon át lépdeltünk a spirituális lépcsőkön, míg végre eljött a nagy nap: az Anya közölte velünk, hogy találkozhatunk a rejtélyes Prófétaival. Estefelé a város szélére mentünk, ahol ráláttunk a kráterekkel pettyezett sivatagra.

– Igazán szép – jegyezte meg Virág.

– Micsoda? A homok és a porördögök? – kérdeztem.

– A kék naplemente.

– Vagy úgy... – húztam el a számat.

– Van neked egyáltalán szépérzeked? A Prófétaival találkozunk, de úgy nézel ki, mint egy csöves. Még jó, hogy ezúttal legalább a sliced felhúztad...

– Hányszor hozod még fel ezt? – morogtam.

El kellett ismernem, hogy az egy hónappal ezelőtti bakim nagyon rossz hatást gyakorolt az Anyára, ezzel hátráltattam a küldetésünket.

– Őt miért nem szólod meg, hogy kilátszik a bugyija? – mutattam Alizra.

– Olyan nehéz kiigazodni a ruhaméreteken – mentegetőzött a nő, miközben feljebb húzta a szoknyáját.

– Mondtam, hogy én segítek. Miért nem bízol bennem? – kérdezte sértődötten Virág.

– Na jó, ne civakodjunk pont most! – léptem közbe. – Elvégre fontos ügyünk van. Ez olyan, mint hogy nem iszunk gyógyszerre. Anyám gyakran mondta ezt az öregemnek. Én meg segítetttem neki, eltüntettem a dugipiat...

Ekkor kinyílt a közeli légzsilip, és nagy homokjáró jött értünk. Felismertem a köpcös, kopaszodó sofőrt, az egyik tiszt volt a rendőrrősön. Így már nem csodálkoztam, hogy az ügyvédforma alak, aki beszervezett minket, nyíltan beszélhetett ott.

Beszálltunk a raktérbe, ahonnan nem láttunk ki, és durván zötykölődve haladtunk ismeretlen úti célunk felé.

– Talán az egyik sóbánya kolóniára visz minket a fickó – morfondírozott Virág.

– Olyanból jó pár van Quato körzetében – jegyeztem meg.

– Remélem, nem arra megyünk, ahol megkaptam a Télanyó becenevet – mondta Virág.

– Ez valami régi földi meséből van? – kérdezte Aliz.

– Annyi ajándékot vettél a gyerekeknek? – csodálkoztam.

– Véletlenül felrobbantottam egy gépet, és minden fehér lett a sótól.

Talán egy óra telhetett el, mire végre megérkeztünk. A sofőr kinyitotta a hátsó ajtót, és beléptünk egy elhagyott, félhomályos raktárhelyiségbe. A kopaszodó férfi egy kis irodába kísért minket. Ott várt ránk a szürke kishivatalnoknak tűnő Próféta, két marcona testőr kíséretében. Egyből leborultunk a mester előtt. Intett, hogy álljunk fel, aztán beszédet intézett hozzánk.

– Igazán büszke vagyok rátok. Mintaként szolgáltok, hogy lesznek az utolsókból elsők. Mások eltunyultak, megrekedtek az első pár

lépésnél, de ti sikeresen továbbjutottatok. Így tiétek a megtiszteltetés, hogy új sejteket hozzatok létre.

– Az osztódásról beszél, tisztelt Próféta? – kérdezte Virág.

– Dehogyan. Új mozgalmi sejtekről.

Az egyik testőr közelebb lépett, és a helyiség közepén álló asztalra egy kis dobozt rakott le. A párnázott belseje egy fiolát őrzött.

– Vízben oldva egyetlen csepp elég az anyagból az emberi psziché megnyitásához. Keressétek meg szerencsétlen sorstársaitokat, és mutassátok meg nekik az Ébredés Útját!

Virág magához vette a becses kemikáliát, nem győzött hajbókolni és hálálkodni.

– Köszönöm a megtiszteltetést, Próféta! Mindent megteszünk, hogy méltónak bizonyuljunk rá, alig tudom kifejezni a hatalmas hála-lánk...

– Köszönöm, Virág testvér, de ne vesztegessük... – A sektavezér nem tudta befejezni a mondatot, Virág kezéből ugyanis kicsúszott a fiola. Minthogy a nő lendületesen emelkedett, miután majdnem földig hajolt, az üvegcsé nem egyszerűen leesett, hanem az egyik testőr lábához repült. Összetört, és bár a benne levő anyag vízben oldva fejt ki igazán a hatását, nagy mennyiségben belélegezve is effektív. Mindannyian kimenekültünk az irodából, kivéve az eltalált testőrt, aki bambán vigyorgva motyogott valamit a csodálatos csillagokról, aztán összeesett.

– Jaj, annyira sajnálom! – pityergett Virág, de én nem értem beennyivel, megragadtam, és rángatni kezdtem a ruháját.

– Szégyent hoztál ránk, te ostoba liba! – szidtam.

A Próféta morogva a kezébe temette az arcát. Aliz megpróbált szétválasztani minket, mire durván ellöktem, és a nő a harcképes testőrnek tántorodott.

– Bocsánat, nem rúgtam meg? – kérdezte az őrtől. A szemébe nézett, a különleges képességével akármelyik férfinak felhevítette a véré.

– Semmi gond – felelte elvigyorodva a férfi.

– Elég ebből! – förmedt ránk a sektavezér. – Úgy tűnik, én is tévedhetek.

A sofőr bizonyult a legéberebbnek: miután észrevette, hogy Aliz ellopta az őr fegyverét, maga is pisztolyt rántott. Villámgyorsan félrecsaptam a stukkerét, aztán egy jobb horoggal leterítettem a fickót.

– Fel a kezekkel! – kiáltotta Aliz. A szektavezér és talpon maradt embere döbbsen engedelmeskedett.

– Maguk a titkosszolgálat emberei? – kérdezte a bukott próféta. – Nem értik, mit akarok valójában? A csáposbékák rabszolgává tesznek minket! Mit gondolnak, miért imádják annyira ezeket a rusnya dögöket? Mert manipulálják az agyhullámainkat. Nézenek meg egy felvételt az alelnök irodájáról, tele van az undok kételtűiek akváriumai! Pénzre és befolyásra volt szükségem, hogy háborút indíthassak ellenük.

– Pont te ítéled az agymosást? – kérdeztem. – Szerencsére én és Virág szerfelett ellenállók vagyunk ezzel szemben. Ezt a rabok átnevelésével foglalkozó békák is tapasztalták, ezért szerveztek be minket a börtönben.

– Úgy gondoltam, a két balfácán a kőkemény elméjüknek hála elboldogul ott, ahol profik is elbuktak – közölte Aliz. Fél kézzel szétnyitotta a ruháját, majd a hasát is, feltárva a biorobot burokbba rejtett béka testét. – Rajtam kívül csak egy béka tudja tartósan elviselni, hogy emberként éljen, ezért szükségem volt Peter és Virág segítségére. Persze sokan kételkedtek bennük, de megnyertem a fogadást, egy csomó ezüstöt kapok érte! – kiáltott lelkesen.

– Maguk szerint ez normális? – kérdezte tőlem elkeseredetten a vezér.

– Miért ne lenne az? A békakórust valóban utáltam, ám ettől függetlenül korrektebbek a legtöbb embernél. Például hónapokon át ihatok a jutalomból.

– Egyszer a történelem folyamán nem a bennszülötteket igázzák le – mosolygott Virág.

Miután a rendőrök – békabarát tisztok vezetésével – elvitték a szektavezért, visszatértünk a fővárosba, és betértünk egy kocsmába. Egy ideig minden flottul ment: Aliz a helyi specialitást itta, amelyet mocsári legyekkel fűszereztek. Virág nem okozott semmilyen balesetet, pedig hevesen gesztikulált, miközben kiselőadást tartott arról, milyen lesz a saját vidámparkja. Aztán megtörtént a baj: Aliz újra

ezüst ékszeret lopott, én lecsaptam egy kötekedőt, végül Virág elkötötte a csehó előtt parkoló siklót, hogy meneküljünk. Sajnos a következő sarkon nekihajtott egy luxusjárgánynak. Amelyből Anna Jager szenátort menekítette ki a testőre.

Ismét a fogdán rostokoltunk.

– Tuti, ránk verik még a gyilkossági kísérletet is – sóhajtottam. – Újra börtön... Piahiány, zuzmóméz gyűjtés gázmaszkban és vastag védőruhában... – Összeszorult a gyomrom, ahogy soroltam az elkövetkező borzalmakat.

– Az utóbbi nem olyan rossz – közölte Virág. – Így nem láttak semmit a bájaimból és nem zaklattak. Mármint a férfiak munka közben. A női zuhanyzó más volt... Szerencsére nem jöttek rá, hogy én tettem tönkre többször a szivattyúkat. Így nem kötelezhetek tusolásra, és izmos pasik cígöltek ivóvizet a másik blokkból.

– Micsoda? – bődült el egy nagydarab nő a szomszéd cellában. Korábban magam is azt hittem, hogy mélyen alszik.

– Szóval miattad maradtam napokig koszos, bűdös? Na várj, ezért kapni fogsz, te leszel a felmosórangy... – szitkozódott a debella.

Ekkor egy elegánsan öltözött férfi, és két rendőr jelent meg.

– Vigyék innen ezt a hőzöngő nőszemélyt! – utasította az úriember, és a zsaruk habozás nélkül engedelmeskedtek. Miután négyesen maradtunk, a jövevény leleplezte a valódi természetét: elkérte Aliztól a frissen lecsapott legyet, és jóízűen lenyelte.

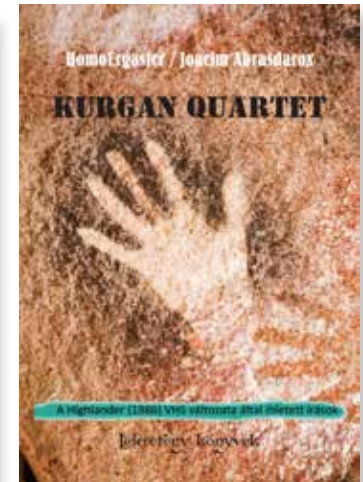
– Gondok adódtak. Az alelnök szívrohamot kapott. Egy tudós rájött, hogy az alufólia sapka védelmet ad a befolyásunktól, és Jager szenátor meghallgatta őt.

– Vagyis, segítségre van szükségetek? – csillant fel a szemem.

– Megtriplázzuk a korábban ígért jutalmatokat.

– A Balfácán kommandó újra lecsap! – kiáltotta lelkesen Aliz, és Virággal együtt visszhangoztam a szavait.

**A Lidércfény könyvek sorozatban
eddig mejelent kötetek**

**Minden eddig megjelent kötetünk
ingyenesen letölthető innen:
<https://konyvek.lidercfeny.hu>**

Legújabb antológiánkkal a Lidércfény Online kulturális magazin huszadik évfordulóját ünnepeljük. Olyan témában írtuk ki az ezzel kapcsolatos pályázatunkat, amely végigkísérte ezt a két évtizedet. A lápok, mocsarak számos más élőlény mellett békák is lakják, így egyértelmű volt, hogy totemállatunknak mindenképpen szerepelnie kell a pályaművekben.

Fontos kritérium volt még a vidámság, a humor, a jókedv hisz ez is rendkívül jellemző ránk. Persze amikor kell, komolyak vagyunk. Így ismét két kategóriában lehetett nevezni.

Egyúttal igyekeztünk reflektálni a ma történéseire is, legalábbis az űrkutatás, illetve annak egyik fő iránya terén. Ezért lett a célpont a Mars bolygó.

Kiírásunkban arra bátorítottuk az alkotókat, hogy ne fogják vissza a fantáziájukat, hadd szárnyaljon az szabadon. A többség élt is ezzel a lehetőséggel, és saját hangján, saját stílusában remek novellákat kaptunk.

Ezen kötetünk azért is rendhagyó, mert borítója és belső grafikái a Microsoft Designer Image Creator AI-val készültek. Mindig szerettünk kísérletezni az új technológiákkal, és úgy gondoltuk, most kipróbáljuk ezt is egy éles helyzetben. Az elkészült képek jó része inkább megmosolyogtató, vagy épp aranyos – persze egyikkel sincsen semmi probléma –, de úgy gondoljuk, sikerült a borítót, és a belső grafikákat is úgy megválasztani, hogy azok visszaadják, tükrözzék mind az antológiát, mind az egyes novellákat.

Sok szeretettel nyújtjuk hát át nektek, kedves olvasók ezt a digitális kötetet. Reméljük ti is legalább olyan jól szórakoztok majd rajta, mint mi, az összeállítása során!